விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி XIV } துன்மதிஸு ஆடிமீ :: 1921-ம்ஸு ஆகஸ்ட்மீ { பகுதி 2

முருகன் வழிபாடு

WORSHIP OF LORD MURUGA

வாடையில் மதனைய மைத்துற்று
வால்வளை கலகலெ னக்கற்றை
வார்குழல் சரியமு டித்திட்டு துகிலாரும்
மால்கொள நெகிழவு டுத்திட்டு
நூபுர மிணையடி யைப்பற்றி
வாய்விட நுதல்மிசை பொட்டிட்டு வருமாய
நாட்டக மகளிர் நடிப்புற்ற
தோதக வலையில கப்பட்டு
ஞாலமு முழுதுமி கழ்பித்த னெனுமாறு
நாணமு மரபுமொ ழுக்கற்று
நீதியு மறிவும றக்கெட்டு
நாயடி மையுமடி மைப்பட்டு விடலாமோ ?
ஆடிய மயிலினை யொப்புற்று
பீலியு மிலையுமு டுத்திட்டு
ஆரினு மழகுமி கப்பெற்று யவனுளும்
ஆகிய விதண்மிசை யுற்றிட்டு
மானின மருளவி ழித்திட்டு
ஆயுத கவணொரு கைச்சுற்றி விளையாடும்
வேடுவர் சிறுமியொ ருத்திக்கு
யான்வழி யடிமையெ னச்செப்பி
வீறுள அடியிணை யைப்பற்றி பலகாலும்
வேதமு மமரரு மெய்ச்சக்ர
வாளமு மறியவி லைப்பட்டு
மேருவில் மிகவுமெ ழுத்திட்ட பெருமாளே !

தோகைவிரித்து ஆடும் மயிலேபோன்றவளாய், மயில் பீலிகளினாலும் அழகிய இலைகளினாலுமாகிய ஆடையை யணிந்து, சகல அண்டங்களிலுமுள்ள எல்லோரையும்விட மிக்க அழகுவாய்ந்து யௌவனமுடையவளாய், தினைப்புனத்தில் போடப்பட்ட பரண்மீது நின்று, அருகே கூட்டங் கூட்டமாய் ஓடும் மான்கள் அவள் கண்களின் நோக்கத்தைக்கண்டு அவளும் தமதினத்தைச் சேர்ந்தவளோவென்று மயங்குமாறு சஞ்சல சுபாவமுள்ள அகன்ற கண்களை யுடையவளாய், தினைப்புனத்திலுள்ள பயிரை யழிக்கவரும் பறவைகளைத் துரத்துவதற்குரிய ஆயுதமாகிய கவணை ஓர் கையிற் சுற்றிக் கற்களை யெறிந்து விளையாடும் வேடர்குலச் சிறுமியாகிய வள்ளிநாயகிக்கு, உன் தந்தை மலையரசன் புதல்வியான பார்வதிதேவியாருக்கு அடிமையாகி உங்கள் குலத்துக்கு ஏற்படுத்திய தருமத்துக்கேற்ப, நீயும் அடிமையானதாகச் சொல்லி, அக்குறமகளது பெருமை பொருந்திய பாதங்களிரண்டையும் நினது கரங்களினாற் பிடித்து, என்றும் அழிவற்ற வேதங்களும் தேவர்களும் பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள சக்ரவாள பர்வதமும் அறிய அத்தேவியாரது ஆராத காதலான ஒப்புயர்வற்ற பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு விலையடிமைப்பட்டு, அவ்வாறு நீ அடிமைப்பட்டதற்குச் சாக்ஷியமாக மேருமலையில் கல்லில் வெட்டிச் சிலாசாசனம் எழுதுவித்த பெரியோனே ! மந்தமாருதம் வீசும் மாலைப்பொழுதில் விரகதாபமுற்று, கலகலெனவொலிக்கும் வெண்சங்க வளைகளை யணிந்துகொண்டும், அடர்ந்து நீண்டு வளர்ந்துள்ள கூந்தலைத் தளரவிட்டு முடிந்துகொண்டும், யாவரும் கண்டு மயல்கொள்ளுமாறு சேலையைத் தளர வுடுத்திக்கொண்டும், கலீர் கலீரெனச் சத்திக்கும் சிலம்புகளை இரு கால்களிலும் அழகாய் அணிந்துகொண்டும், சந்திரமண்டலம்போன்ற முக விலாசத்தினொளியை எடுத்துக்காட்டுமாறு கரிய சாந்துப் பொட்டை நெற்றியி லிட்டுக்கொண்டும் வருகின்றவரும், மாயவுலக வாழ்க்கையாகிய நாடகத்துக்கின்றியமையாதவருமான பெண்கள் மெய்யன்புள்ளவர்போல நடிக்கும் அன்பு வலையில்—மேலான தாயும் என்றுமழியாததாயுமுள்ள பேரின்பத்தை நாடுவதிற் செல்லவொட்டாது மனத்தை வஞ்சித்து இழுக்கும் வலையில் அகப்பட்டு, உலகமுழுவதும் என்னைப் பித்தனென்று இகழுமாறு, வெட்கத்தைவிட்டு, குலத்தினொழுக்கந்தவறி, உலக நீதியை மறந்து, அறிவையிழந்து, என் நிலையினின்றும் இழிந்து, அப்பெண்களுக்கு அடிமையாகும்படி நினது அடிமையாகிய நாயேனைக் கைவிட்டுவிடுதல் தருமமோ ?

விவேக போதினி

தொ. 14] துன்மதி௵ : : ஆடி௴ [ப. 2

கந்த புராணம்

SKANDA PURANAM

மேற்கூறியவாறு தன் தந்தை பிரமதேவர் தனக்குச் செய்தருளிய மெய்ப்பொருளுபதேசத்தைக் கேட்ட தக்ஷன் மூர்க்கைத் தீவினைப் பயனால் தூண்டப்பட்டு ஆசைவலையிற் சிக்கி தன் தந்தையை நோக்கி, "தந்தாய்! தாங்கள் ஆதிமுதல்வனென வுரைக்கும் சிவபெருமானே பரம்பொருளென அறிந்துகொண்டேன். அப்பெருமானை நோக்கி அருந்தவம் செய்து அவரிடத்தில் வரங்களைப் பெற விருப்பமுற்றேன். ஆதலால் கிருபைகூர்ந்து நான் மிகவும் சிறந்த தவத்தினைப் புரிவதற்குத் தக்க ஓர் இடத்தை அமைத்துத்தரவேண்டும்" என்று சொல்லி வேண்டினான். உடனே பிரமதேவர் தமது மனத்தில் முன்னுளிலுண்டான மானஸ வாவியெனப் பெயர்பெற்ற சலனமற்ற நிர்மலமான அழகிய தடாகத்துக்குச் செல்லும்படி சொல்லி அவனுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பினர்.

அவ்வாறே தக்ஷன் அங்கு சென்று, அத்தடாகத்தின் ஓர் சாரலில் அமர்ந்து, காற்று, மழை, வெயில், பனி முதலியவைகளை இலக்ஷியஞ் செய்யாது, ஒருமை மனத்துடன் சிவபெருமானுக்கு மானஸீக அபிஷேகம், அருச்சனை முதலியன செய்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை விதிப்படி ஜபித்து, உடல்மெலிய பாசங்களை நீக்க முயலும் மெய்ஞ்ஞானிகளைப்போல ஆயிரம் வருஷம் அருந்தவம் இயற்றினன். அவன் அங்ஙனம் செய்த சிறந்த தவத்துக்குகந்து சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு வெள்ளிமலைபோன்ற இடபத்தின்மீது எழுந்தருளி அவன் முன்னே தோன்றினர். அதை யுணர்ந்த தக்ஷன் உடனே தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்துசென்று அவரது திருவடிகளை வணங்கி, சிறந்த ஆயிரம் தோத்திரங்களை யுரைத்துப் புகழ்ந்து நின்றான். அப்போது சிவபெருமான், "தக்ஷனே! நினது தவத்தைக்கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தோம். உனக்கு வேண்டியவைகளைச் சீக்கிரம் உரைப்பாயாக!" என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினர்.

அப்போது தக்ஷன் செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்திருந்தும் விதிவழியே செல்லும் மதியுடன் எம்பெருமானை நோக்கி,

"நீணிலப் பெருவைப்பு நிகரிலா
வீணை வல்லவ ரேனையர் மேவிய
சேணு மாலயனூருந் திசையுமென்
ஞணை செல்ல வளித்தருள் செய்தியால்;
உன்னைவந்து வழுத்துமுயி ரெலா
மென்னைவந்து வழுத்தவும் யானினி
நின்னையன்றி நெஞ்சாலும் பிறர்தமைப்
பின்னை வந்தியாப் பெற்றியு மீதியால்;"—

"அகன்ற பூமியின் கண்ணும், நிகரற்ற வீணை வல்லவர்களான கந்தருவர் முதலாயினோர் உறையும் வானுலகத்திலும், பிரமவிஷ்ணுக்களின் உலகங்களாகிய சத்தியலோகத்திலும் வைகுண்டத்திலும் எண்திசைகளிலும் எனது ஆணை செல்லுமாறு வரந்தந்தருளவேண்டும். மற்றும் உன்னை வந்துவணங்கும் உயிர்களனைத்தும் என்னை யடைந்து வணங்கவும், இனி நான் நின்னையன்றி வேறெந்தத் தேவர்களையும் மனத்தினாலும் வணங்காமலிருக்கவும் வரந்தந்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தான்.

பின்னும், "அத்தேவர்களும் அவுணர்களும் யான் கட்டளையிடும் வண்ணம் நடந்து கொள்ளவும், எனக்கு அநேக புதல்வர்களும் புதல்விகளும் உண்டாகவும், உலக மாதாவான பராப்ரையானவள் என்க்குப் புத்திரியாக வந்து அவதரிக்கவும், தேவரீர் வேதியருருவந் தாங்கி வந்து அத்தேவியைக்காதலித்து மணம்புரிந்து கொள்ளவும் வரந்தந்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்டு பரமேசுவரன், "தக்ஷனே! நல்லது. அவ்வரங்களை உனக்களித்தோம். நீ நன்னெறியில் நின்று ஒழுகும்

வரையில், அச்சீரனைத்தும் நிலைத்திருக்கும்" என்றுரைத்து மறைந்தருளினார்.

பிறகு தக்ஷன் தன் தந்தையாகிய பிரமதேவரை யழைத்து, "தந்தாய்! நிகரில்லாத ஓர் நகரத்தை இவ்விடத்தில் சடுதியில் இயற்றுவீராக!" எனப் பணித்தான். தாம் தமது புதல்வன் முத்தியடைந்துய்யுமாறு திரிபுராந்தகரான சிவபெருமானது நிலைமையின் உண்மையை எடுத்துரைத்தும், அவன் அருந்தவஞ்செய்து முத்தியை வேண்டாது உலகவாழ்க்கையை வேண்டிப் பெற்று, மேன்மேலும் மயக்கம் பெருகும் கெட்ட மனத்துடன் அவ்வாறு கட்டளையிட்டதைக் கேட்ட பிரமதேவர் வருந்தி, பிறகு விதியை விலக்கவல்லவர் யாருமில்லையென தம் மனத்தைத் தாமே தேற்றிக்கொண்டு, தக்ஷமாபுரி என்னும் ஓர் ஒப்பற்ற நகரத்தைச் சிருட்டித்தருளினார். அந்நகரத்தில் தக்ஷன் தனது மாளிகையில் சிங்காதனத்திலேறி வீற்றிருந்தான். தக்ஷனது வரலாற்றைத் தங்கள் குருவான வியாழ பகவானிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்ட இந்திராதி தேவர்கள் அந்நகருக்குச் சென்று தக்ஷனை வணங்கினார்கள். தேவர்களுக்கு அஞ்சி மேருமலையின் ஒரு புறத்தில் ஒளிந்து வசித்துவந்த அசுராதிபனும் அச்சங்கதியைத் தனது குலகுருவான சுக்கிராசாரியாரினிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு, இந்திரனுக்கும் தலைவனொருவன் ஏற்பட்டதைக் குறித்து மகிழ்ந்து, தனது பயத்தை விடுத்து, தன் சுற்றத்தவர்களுடன் தக்ஷமாபுரிக்குச் சென்று தக்ஷன் பாதங்களை வணங்கினான். பிரமதேவர் முதலிய சகல தேவர்களும் ஏனையோரும் தினமும் தன்னைச் சூழ்ந்து துதிக்க, தக்ஷன் மெய்ப்பொருளை யறியாமல் சகல வுலகங்களிலும் தன் ஆணை செல்ல ஆநந்தமாய் அரசுபுரிந்துவந்தான்.

அவ்வாறு அரசுபுரிந்துவருங் காலையில், தக்ஷன் பிரமதேவருடைய பொற்பாதங்களிலிருந்து பிறந்தவளும் அருந்ததியினுங் கற்பிற் சிறந்தவளுமான வேதவல்லி யென்பவளை மணந்து, ஆதிசேடன் ஆயிரம் மணிகளை ஈன்றாற்போல ஆயிரம் புதல்வரைப் பெற்றான். அவர்களுக்கு உபநயனம் செய்து வேதங்களை ஓதுவித்த பின்னர், தக்ஷன் அவர்களை யழைத்து, "எனதருமைப் புதல்வர்காள்! நீங்கள் மானஸவாவிக்குச் சென்று, சிவபெருமானைக் குறித்து அருந்தவம்செய்து, பல உயிர்களையும் படைக்கும் சக்தியை அப்பெருமானிடமிருந்து பெற்றுவாருங்கள்!" என்று சொல்லி அவர்களைத் தவஞ்செய்ய அனுப்பினான். அவர்கள் மானஸவாவிக்குச் சென்று அதன் நீரில் மூழ்கிச் சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவஞ்செய்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் நெடுநாள் தவம்புரிந்தபின், நாரதமுனிவர் அவ்விடத்தை யடைந்து, அவ்வாறு வருந்தித் தவம்புரிந்தது யாதுகாரணம்பற்றி யென்று அவர்களை வினவ, அவர்கள் தமது தந்தை தமக்கிட்ட பணி இதுவென உரைத்தார்.

அவர்களது கோரிக்கையைக் கேட்டதும் நாரதர் கைகொட்டி நகைத்து, "சிவபெருமானை நினைந்து வணங்கித் துதித்து அரிய தவத்தினைச் செய்து மூவகைப் பாசங்களும் அகலும் வழியைத் தேடாமல், குற்றத்தையுடைய படைப்புத் தொழிலுக்கா இச்சைகொண்டீர்கள்? அதனால் நீங்கள் பெறக்கூடியவை பிறப்பும் இறப்பும் துன்பங்களுமே. சிருட்டித் தொழிலினையுடைய பிரமதேவர் தமது தலைகளிலொன்று சிவபெருமானால் கொய்யப்பெற்றதும், தாமே பரம்பொருள் என்று அவர் மயங்கி மகாவிஷ்ணுவோடு போர்புரிந்து, அப்போது வானத்திற் றோன்றிய சோதியின் முடியைத் தேடும்பொருட்டு அன்ன வடிவம் பூண்டதும் உங்களுக்குத் தெரியாதா? அனைத்துயிர்களையும் படைக்கும் சக்தியினால் ஒருவர் அடைவது பெருமையன்றி வேறு பயன் யாது? நன்றாயிருக்கிறதென ஒரு பொன் விலங்கினைக் காலிலணிதல் தகுதியோ? எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஒருவர் இன்பத்தினை விரும்புகின்றார்களோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவருக்குத் துன்பம் வந்துசேரும். இது சத்தியம்! நீங்கள் படைக்குந் தொழிலைச் செய்வீராயின், துன்பக்கடலில் வாழ்வீர்களென்பது திண்ணம். ஆதலால் படைப்புச் சக்தி பெறும் நோக்கத்தைவிட்டு, முத்திவீடடையும் நோக்கங்கொண்டு முயன்று அதை அடைவீராக!" என்று கூறி அவர்களுக்கு நற்புத்தி புகட்டினார்.

தக்ஷன் புதல்வர்கள் அவரது நற்போதனையைக் கேட்டு, தமது தந்தை தமக்கு விதித்த கட்டளையினும் அம்மகாமுனிவர் கூறிய

நோவு ஒரு பக்கம் இருக்க, சூடு ஒரு பக்கம் போட்டாற்போல.

நெறியே மேலானதெனத் தேர்ந்து, நாரதரது பாதங்களை வணங்கித் துதித்தார்கள். நாரதர் மிக மகிழ்ச்சிகொண்டு, அவர்களுக்குப் பரமேசுவரனது பெருமையை எடுத்துரைத்து, மோக்ஷ சாம்பிராச்சியத்தை யடையவிரும்பும் தபோதனர்களது நிலைமை யின்னதெனத் தெளிவா யுரைத்து, அந்நெறிக்குரிய மந்திரங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் போதித்து, அவர்களது பழைய நோக்கத்தை யகற்றி, புதிதாக நன்னோக்க மொன்றை அவர்களுக்கு உதவியருளினார். தக்ஷன் புதல்வர்கள் அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்தொழுகி, சிவபெருமான் அருள்பெற்று முத்திவீ டேகினர்.

தவஞ்செய்யச் சென்ற தனது புதல்வர்கள் நெடுங்காலம் திரும்பி வராததைக் கண்டு, தக்ஷன் ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்து, அவர்களுக்கு நேர்ந்தவைகளை யுணர்ந்துகொண்டு, பிள்ளைகளனைவரையும் ஒருங்கே இழந்ததனால் துயருற்று வருந்தி, பின்னும் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்களுக்கும் உபநயனம் செய்து வேதங்களை ஓதுவித்து, பிறகு அவர்களை அழைத்து, "நீங்கள் மானஸவாவிக்குச் சென்று முக்கணெந்தையாகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தவம்புரிந்து சிருஷ்டிக்கும் சக்தியைப் பெற்று வருவீர்களாக!" என்று கட்டளையிட்டான். அவர்களும் தங்கள் சகோதரர்களைப் போலவே மானஸவாவிக்குச் சென்று அருந்தவ மியற்றினர். அவர்கள்பாலும் நாரத மகா முனிவர் தண்ணளிபூண்டு, மானஸவாவியை யடைந்து, அவர்கள்கொண்ட நோக்கத்தின் தீமையை அவர்களுக்கு நன்கு விளக்கிக் காட்டி, முத்திவீ டொன்றே அழியாத தென்றும், யாவரும் அதைப் பெறுவதற்கே பெருமுயற்சி செய்யவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு ஐயமறப் போதித்து, தக்ஷன் முன்பெற்ற ஆயிரம் புதல்வர்களும் தமது நற்போதகத்தைக் கேட்டு, தங்கள் தந்தை தங்களுக்குக் காட்டிய அஞ்ஞான நெறியை விட்டகன்று, முத்திநெறியிற் பிரவேசித்து முத்தியடைந்ததை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அப்புதல்வர்களும் நாரத மகாமுனிவர் உரைத்த வசனங்களைக் கேட்டு, தாம் கொண்ட நோக்கம் தவறென வுணர்ந்து, நாரதரது பாதங்களை வணங்கி, முத்திநெறி யிதுவெனத் தங்களுக்குப் போதித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். நாரதரும் சிந்தை மகிழ்ந்து, "சிறுவர்காள்! சிவபெருமானது திருவடிகளை வழிபடும் பாக்கியத்தை அவரது அருளினால் பெற்றவர்கள் அனுஷ்டிக்கும் நெறிகளும் நான்கு, அடையும் பலன்களும் நான்கு. அவைகளுள் ஞானமார்க்கத்திற் செல்லும் பெரியோர் அடைவதுவே மிகவும் உயர்ந்த கதியாம். அக்கதியே முத்தியென்று கூறப்படும். என்றும் அழிவில்லாதவனாய் விளங்கும் சிவபெருமானிடத்து அன்புபூண்டு, நல்வினை தீவினை யென்ற வித்தியாசம் பாராட்டாமல் யாவும் சிவன் செயலேயென்று கருதி தம் செயலழிந்து மெய்ச்சிந்தனை பெற்ற பெரியோர்களுக்கு அம்முத்தியின் பெருமை விளங்குமே யன்றி, தேவர்களாலும் அதன் தன்மையை அறிந்துகொள்ள முடியாது. அந்த ஞான நெறியில் நின்று, மெய்வீடாகிய சிவபெருமானது திருவடி மலர்களை யடைந்த பெரியோர்கள் பின்னர் துன்பத்துக்கு உறைவிடமான பெரிய பிறவிக்கடலில் விழாமல், சொல்லுதற்கரிய நலமாகிய சிவஞானத்தைப் பெற்று அழிவில்லாப் பேரின்பமுற்று அதை எந்நாளும் அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆதலினால் நீங்களும் அந்த ஞானநெறியில் நின்றொழுகி மேன்மை மிக்க சிவயோகத்தினால் முத்தி வீட்டை அடைவீர்களாக!" என்று சிவாகமங்களுரைக்கும் உண்மைகளனைத்தையும் அன்பு மேலீட்டினால் அவர்களுக்கு உபதேசித்தருளி, பிறகு அவ்விடம் விட்டகன்றார். தக்ஷனது ஆயிரம் புதல்வர்களும் அவருரைத்த உண்மைகளைச் சிந்தையிலிருத்தி, அவர் போதித்தருளிய நெறியில் நின்று, அஞ்ஞான மயக்கத்தைத் தொலைத்தருளும் சிவபெருமானது பேரருளினால் முத்தியாகிய மெய்வீட்டை யடைந்தனர்.

தவஞ் செய்யச் சென்ற தனது புதல்வர்கள் நெடுங்காலம் திரும்பிவராததைக் கண்டு சிந்தையுற்ற தக்ஷன் அவர்கள் கதி என்ன வாயிற்றென்று ஞானதிருஷ்டியால் நோக்க, அவர்களும் தான் முன் பெற்ற ஆயிரம் புதல்வர்களைப் போலவே நாரத மகாமுனிவரால் ஞானநெறியில் திருப்பப்பட்டு முத்தி யடைந்தார்களென்று கண்டு, புத்திரசோகமடைந்து, மனம் வெதும்பி அம்முனிவரிடத்தில் பெருஞ்சினங்கொண்டு, "பரமசிவனிடத்து வரம்

பெறவேண்டித் தவஞ்செய்த என் புதல்வர்களை எனக்கு இல்லாமற்செய்த நாரதன் இனி நாள்தோறும் எண்ணம் மிகுத்து உலகமெங்கும் உழன்று திரியக்கடவான்!" என்று சாபமிட்டு, இனித் தவம்புரிவதற்குப் புதல்வர்களைப் பெறுவதில்லை யென்று நிச்சயித்து, பெண்மக்களேயே பெறுவேன் என்று உறுதி செய்துகொண்டு, சுபுத்தி, புத்தி, சுரசை, திருதி, துட்டை, கிரியை, கீர்த்தி, சிரத்தை, இலச்சை, மேதா, சுத்தி, சாந்தை,வபு, கியாதி, சம்பூதி,நாரிசன்னதி, மிருதி பிருதி, ஊற்சை, அனசூயை,சுவா,கமை,சுவதை என்னும் இருபத்து மூன்று புத்திரிகளைப் பெற்று, முதற் பதின்மூன்று பெண்களேயும் தருமருக்கும், அடுத்த பத்துப் பெண்களையும் முறையே பிருகு,மரீசி,புலத்தியர்,அங்கிரா, புலகர், வசிட்டர், அத்திரி, அக்கினி, கிரது, பிதரா என்னும் பதின்மருக்கும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்தான்.

அவருள், பிருகு, விதாதா தாதா என்னும் இரண்டு புத்திரர்களேயும், இலக்குமியையும் பெற்று, இலக்குமியை மகாவிஷ்ணுவுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தார். பிதரா, மேனை பூமி என்னும் இரு பெண்களைப் பெற்றார். அந்த மேனையை இமயமலையரசன் மணஞ்செய்துகொண்டான். பூமியை மேருமலை மணஞ்செய்து மந்தரகிரியைப் பெற்றது. அம் மந்தரம் தவஞ்செய்து சிவபெருமான் தன்னிடத்தில் என்றும் எழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றது. மேருமலை பின்னர் வேலை யென்பவளைப் பெற்று சமுத்திர ராஜனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்க, அவன் சரவணியென்னும் பெண்ணைப் பெற்று, பிராசினன் என்பானுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தாள்.

மற்றவர்களும் பல மக்களைப் பெற்று தக்ஷனது வம்சம் தழைத்தோங்கச் செய்தனர்.

ஆரியமத உபாக்கியானம்.—இரண்டு பாகங்களும் ரூ. 1-2-0. ஒவ்வொரு பாகத்திலும் நமது புராணங்களிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்ட 54 சிறந்த நீதிக்கதைகள் அடங்கி யிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாகத்துக்கும் அநேகம் அழகிய ஆப்டோன் படங்கள் உண்டு. இவை ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்கவேண்டியவை.

கிராம ஐக்கியம்

RURAL CO-OPERATION

இந்த சமாசாரத்தைப்பற்றி யாம் எழுதத் துணிந்ததற்குச் சில முக்கிய காரணங்களுண்டு. அவை யாவையெனில், பின்வருவனவேயாம். "திரும்பவும் நிலத்தினிடம் வேலை செய்யுங்கள். பண்டகசாலைகளிலும், இயந்திர சாலைகளிலும் உழைத்தது போதும்" என்று ஐரோப்பாவில் சொல்லத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். மேலும், நகரத்தையும் நகரக் கைத்தொழில்களையும், நகரச் செல்வத்தையும் விருத்திசெய்யும் யத்தனங்களில், கிராமத்திற்கு துன்பங்களை விளைவிக்கும் வழிகளைத் தேடுகிறோம். ஐரோப்பியர்களே நிலத்துக்குத் திரும்புங்கள் என்று சொல்லுகையில், நாம் கிராமங்களைக் காடாக்கி, நகரத்தை நாடுகின்றோம். அது சரியா, சரியல்லவா என்பதையே நாம் இங்கு பரிசோதிக்கப்போகிறோம். மேலும், கிராமத்தின்கண் தோன்றும் சில குறைகளை எவ்வாறு நிவர்த்திக்கலாம் என்பதையும் பார்ப்போம். முதல் முதலில் கிராமத்தைச் சீர்படுத்தி, அதன் வாழ்வை நீடிக்கச் செய்ய வேண்டியதன் காரணத்தை அறிவோம். வீடு வாசல்களையும், உற்றார் உறவினரையும் விட்டு, ஜீவனம் எவ்வளவு கஷ்டமாயிருந்த போதிலும் பட்டணங்களில் வசிக்க ஜனங்கள் போவது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்ற விஷயமே. மேற்குத் தேசங்களில், நகரம் நிறைவதும், கிராமம் பாழடைவதும் சகஜமாய்ப் போயிற்று. கிராமத்தின் சக்தி முழுவதும், நகரத்தின் சக்தியையும், செல்வத்தையும் அதிகரிப்பதற்காக உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. கிராமத்திற்குள்ள சுபாவமும், பழக்க வொழுக்கமும் மாறுவதோடு, ஒவ்வொரு கிராமமும் நகரத்தின் சிறிய நகங்கள்போல் காணப்படுகின்றன. இப்படிச் செய்வது பிசகாகும். மேல் நாட்டிலேயே இதன் இழுக்கை அறிந்துகொண்டார்களாயின், நம்மவர்கள் மேனாட்டு வழக்கங்களை அனுசரிப்பதும், மேனாட்டாரைப்போல் கிராமத்தை அழித்து நகரத்தை விருத்திசெய்வதும், எவ்வளவு பிசகென்று யோசித்துப்பாருங்கள். எப்பாடு பட்டாவது கிராமம் க்ஷீணித்துப்போகாவண்ணம் செய்யவேண்டுவது நம் கடமை. பூர்வ

கால முதல், இந்தியாவில் கிராமமே அபிவிருத்தியின் மூலஸ்தானமா யிருந்திருக்கிறது. ஆதலால் கிராமம் சீர்பெறுதல் அத்தியாவசியமானது.

இது நிற்க, இந்தியாவில் விவசாயமே முக்கியமான தொழில். சுமார் நூற்றுக்கு எழுபது பேர்கள் பூமியிலிருந்து உண்டாகும் ஐசுவரியத்தைக்கொண்டே ஜீவனம் செய்கிறார்கள். இப்பூலோகத்தில் காணப்படும் விவசாயிகளுக்குள் இந்தியக் குடியானவர்களே மிகவும் உழைப்பாளிகள். ஏதுவரினும்,எந்தக் கஷ்டம் நேரிட்டாலும், எத்துன்பம் விளைந்தாலும் தொன்றுதொட்டு அனுசரித்துவந்த தொழிலை விடமாட்டார்கள். நிரம்பவும் சாமர்த்தியமும், பொறுமையு முடையவர்கள். ஆனால் தங்கள் நிலத்தைச் சீர்திருத்தவாவது, புது வழிகளினால் உரப்படுத்தவாவது சக்தியும் தைரியமும் அற்றவர்களா யிருக்கிறார்கள். உண்ணப் போதுமான உணவின்றி, படிக்கப் பாயின்றி, உடுக்க ஆடையின்றி, தரித்திரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு, தங்கள் "வேலையை" குறைந்த கூலிக்கு விற்றுவிடுகிறார்கள். எந்நேரமும் வறுமையென்னும் பிணியால் பீடிக்கப்பட்ட இந்தியர்களின் ஸ்திதியை எவ்வாறு நிவர்த்திக்கலாம் என்று பார்ப்போம்.

இங்கிலாந்து முதலிய மேல் நாடுகளில், வேலையாட்களுக்கும், தனிகர்களான யந்திர சாலை அதிகாரிகளுக்கும், சதா மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறது யாவரும் அறிந்த விஷயமே. இப்பேர்ப்பட்ட சண்டைகள் இதுவரையில் இந்தியாவில் காணப்படாமலிருந்தன. கொஞ்சகாலமாய் மனஸ்தாப முண்டாய்க் கொண்டிருக்கிறது. இதில் ஐசுவரியத்தைத் தவிர, மதம், ஆசாரம், ஒழுக்கம் முதலியன சம்பந்தப்பட் டிருப்பதனால் யாம் இங்கு அதைப்பற்றி அதிகமாய் விவரிக்கப் போகிறதில்லை. மேலும் சண்டையைப் பற்றிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் நமக்கு இன்ப மளிக்கவில்லை. இங்கிலாந்தில் வெகு காலமாகக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்த வேலையாட்கள் கடைசியில் ஒரு உபாயம் கண்டுபிடித்தார்கள். ஒரேகாலத்தில் ஆயிரக் கணக்கான வேலையாட்கள் தத்தம் வேலைகளிலிருந்து நின்றுவிடுகிறதென்றும், குறைகளை நீக்கும் வரையில் வேலைக்குப் போவதில்லையென்றும் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு செய்து, தங்கள் ஸ்திதியைக் கொஞ்சம் சீர்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஆயினும் இப்படி அடிக்கடி செய்வது உசிதமல்ல. இதைச் சென்ற நூற்றாண்டின் கடைசியில் அநேகர் அறிந்துகொண்டார்கள். சண்டை செய்து ஜயிப்பதினும் ஐக்கியமாய் ஒத்துவாழ்தலே வேலையாட்களுக்கும், வேலை வாங்குபவர்களுக்கும் நலத்தைக் கொடுக்குமென்பதை எல்லோருக்கும் எடுத்துரைத்தார்கள். புத்தக மூலமாகவும் பிரசங்க மூலமாகவும், இந்த உண்மையைப் பிரசுரப்படுத்தினார்கள். சண்டை யிடுவது மேல்நாட்டவர்களுக்கே அரோசிகமா யிருப்பின், நமக்கெவ்வா றிருக்க வேண்டும்? நம் நடை உடை பாவனைகளிலிருந்தும், வழக்கங்களிலிருந்தும் நாம் அறிய வேண்டிய நீதி ஒன்றே. அஃதாவது,ஐக்கியம். நம்முடன் கூடப்பிறந்த குணம் இது. புத்தகங்களைப் படிக்காமலே நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயமிது. இப்பொழுது கவர்ன்மெண்டார் ஏற்படுத்திய ஐக்கிய சங்கங்கள் உண்மையில் வளர்ந்தோங்க வேண்டுமானால், முக்கியமாக உண்மை, பரஸ்பர நம்பிக்கை, யோக்கியதை முதலிய குணங்கள் வேண்டும். அவைகள் இந்தியாவில் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. இந்தியத் தபால்முறையே இதற்கு ஒரு ருஜுவாகும். நம் தேசத்துத் தபால் ஒழுங்கு உலகத்திற்குள் நிரம்பவும் மலிவும்,இலகுவும்,நம்பத்தக்கதுமானது. இதற்குக் காரணம் இந்திய தபாற்காரனது குணதிசயமே. இங்கிலாந்திலோ தாபாற்காரனிடம் பணத்தை ஒப்புவிக்கப் பயப்படுகிறார்கள். ஒப்புவித்தால் அடுத்த கள்ளுக்கடையில் அதிசீக்கிரம் அதைச் செலவழித்துவிடுவா னென்ற பயத்தினாலேயே வி. பி. முறை அங்கு ஏற்பாடுசெய்யப்படவில்லை. நான்கு பேர்கள்கூடி ஒரு காரியத்தைச் செய்வதென்ற ஏற்பாடு நம்முள் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேல்நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட "சுயநல அபேக்ஷை" நம்மைக் கெடுத்து,நம்முடைய குடும்பங்களை வேரோடு களையாமல் இதுவரைக்கும் பாதுகாத்தவை நம்முடைய கோட்பாடுகளே. நம்மையும், நம் நாகரிகத்தையும் காத்த கொள்கையைக் கைவிடுவது நன்றன்று. அதுவே நமக்கு வருங்காலத்தில் சுகத்தையும் சந்தோஷத்தையும் தரப்போகி

றது. ஆங்கிலேயர் எடுத்துரைத்துத்தான் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நூதனக் கோட்பாடல்ல இந்த 'ஐக்கியம்'. மேலும் ஹென்ரி உல்ப் ஐக்கியத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார். "இந்த ஐக்கியமென்னும் கொள்கை இந்தியாவிலூன்றிச் சகல துன்பங்களையும் அறுத்தெறியும். அது அந்நாட்டோடு பிறந்தது. அதைக் கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு ஊட்டவேண்டிய அவசியமில்லை."

இந்தப் புதிய உபாயத்தை நாம் அனுசரிக்க யோக்கிதையுள்ளவர்களாவென்று இதுகாறும் பரிசோதித்தோம். இனி இந்தப் புதிய உபாயத்தை எவ்வாறு அனுசரிப்பதென்பதைம், யார்யாருக்கு அது சுகத்தைக் கொடுக்கும் என்பதையும் யோசிப்போம்.

இக்கொள்கை விவசாயிகளுக்கே முதல் முதலில் உபயோகமானது. ஏனெனில், இந்தியாவில் எங்கே பார்த்தாலும் பெரும்பான்மையர் ஐந்து ஏகருக்கு உட்பட்ட சொத்துடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். கோடானுகோடி சிறு துண்டு நிலங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்துண்டுகளில் ஒன்றைக்கொண்டு ஜீவிக்கும் விவசாயினுடைய ஸ்திதியை நோக்குவோம். தரித்திரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு, பசியின்கொடுமை பொறுக்காது, சதா சர்வகாலமும் கஷ்டப்படுகிறான். தன் நிலத்தைச் சீர்திருத்தும் யோக்கியதையும், சக்தியுமற்றவனாகத் தவிக்கிறான். நூதன முறைகள் எதுவும் செய்யத் திறமற்றவனாய், சான்றோர்கள் சென்றவழியே செல்லுகிறான். ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னர் உபயோகித்த உரத்தையும், கருவிகளையுமே இன்னும் உபயோகிக்கிறான். அபிவிருத்திக்குச் சாதகமான பரீக்ஷைகள் ஒன்றும் செய்து பார்க்கத் தைரியமற்றவனாக இருக்கிறான். இது நிற்க, தேசத்தின் புராதன மதமும், வழக்க ஒழுக்கங்களும், அடிக்கடி அவனைப் பையை அவிழ்த்துப் பணத்தைக் கொட்டச் செய்கின்றன. இரண்டு பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்து, மாப்பிள்ளையைத் தீபாவளிக்கு வரவழைத்தாலோ உடனே திவாலாகிவிடுகிறான். போதாக்குறைக்கு நியாயஸ்தலத்துப் போகிற செலவும் சேர்ந்துகொண்டுவிட்டால், கேட்கவே வேண்டாம் அவன் துன்பத்தை. இவைகளையெல்லாம் சமாளிப்பதற்காக வேண்டி, நாட்டுக்கோட்டையார், சாவகார் முதலியவர்கள் கையில் அகப்பட்டுவிட்டாலோ, அவன் கதி அதோகதிதான்.

உலகமுழுவதும் வறுமை சகஜமாயிருக்க, ஏன் இவ்வளவு தூரம் இந்தியாவைப்பற்றி மட்டும் விவரிக்கவேண்டும் என்ற கேள்வி பிறப்பின், நாம் விடையளிப்பது இதுவே. "இந்தியாவில் காணப்படும் வறுமையே வறுமை." வர்த்தகத்திலும், நாகரிகத்திலும் வெகுதூரம் முன்னுக்குச்சென்றுவிட்டதாகப் பெருமைபாராட்டும் இங்கிலாந்திலும் வறுமையின் கொடுமை மிகுதியாகக் காணப்படுவது வாஸ்தவமே. ஆயினும், அது இந்தியாவில் காணப்படும் வறுமைக் கீடாகாது. அத்தகைய வறுமை 17-வது, 18-வது நூற்றாண்டுகளில் அயர்லாந்து தேசத்துக் குடியானவர்களால் மாத்திரம் அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது அவர்கள் ஸ்திதி எவ்வளவோ மாறிப்போய்விட்டது. நாம் மட்டுமே பின்தங்கியிருக்கிறோம். ஈவு, இரக்கம், பச்சாத்தாபமற்ற கன்னெஞ்சுடைய சத்துருக்களின் கையிலகப்பட்டு, இந்தியக் குடியானவன், சொத்து, மானம், சுதந்தரம் மூன்றையும் இழந்து வருகிறான். கரையேற மார்க்கமின்றி இன்சால்வென்ஸி என்கிற மடுவில் மூழ்கிக்கொண்டேயிருக்கிறான். இப்பேர்ப்பட்ட குடியானவனுக்குத் தேறுதலையும் சீர்திருந்த வழியும் உண்டோ என்று விசாரிப்பின், ரப்பேய்ஸன் பின்வருமாறு விடையளிக்கிறார். "பரஸ்பர ஒத்தாசையே இதற்கு மருந்து. இந்த மருந்து தற்கால உபசாந்தியல்ல; உள்ளே குடிகொண்டிருக்கும் வியாதிகளை வேரோடு களைந்தெறிய வல்லது; ஐக்கிய நாணயச் சங்கங்களே கைகண்ட ஔஷதங்களாகும்."

இந்த ஐக்கிய நாணயம் யாதென்று விசாரிப்போம். ஒரு விவசாயியை அல்லது ஒற்றைக் குடியானவனை அநேகர் நம்பமாட்டார்கள். சாதாரணமாக அவனுக்கு நாணயம் கிடையாது. அவனுக்கு இலகுவில் ஒருவரும் கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவனுக்கு வாங்கிய கடனைத் திருப்பியடைப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியும், சாமர்த்தியமும், தைரியமுமிருக்கலாம். இருந்தும் அநேகர் அவனை நம்பமாட்டார்கள். மோட்டார் வண்டியும், இரட்டைக் குதிரை சார்ட்டும் வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும்

மயக்கிக் கண்ணில் மண்ணைப்போடும் பெரும் போக்கிரிகளையும், டம்பாச்சாரிகளையும் நம்புவார்கள். உண்மையில் யோக்கியனாக விருக்கும் எளிய உழைப்பாளியை நம்பமாட்டார்கள். இது உலக வழக்கமாய்ப் போயிற்று. நாட்டுக்கோட்டையாரும், மார்வாடிகளும் மாத்திரமே இந்த எளியவர்களுக்குக் கடன்கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறார்கள். ஏனெனில், இவர்களிடமிருந்து எப்படியும் பணத்தை வாங்கிவிடலாமென்ற தைரியம் அவர்களுக்கு உண்டு. மேலும் முதல் வருஷத்திய வட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுதான் பாக்கியைக் கடனாகக் கொடுக்கிறார்கள். உதாரணமாக, நூறு ரூபாய் கடன் வாங்கினால், நூற்றில் முதல்வருஷ வட்டி முப்பத்தாறு போக,பாக்கி 64 ரூபாய்தான் கைக்கு வரும். குறிப்பிட்ட காலாவதி ஆவதற்கு முன், சுமார் 100 தடவை கடன்வாங்கினவனைக் காணும்போதெல்லாம் ஞாபகப்படுத்துவார்கள். காலதேச வர்த்தமானத்தைப் பேசியாவது வட்டியும் முதலுமாகத் திருப்பி வாங்கும் உபாயங்களால், நக்ஷத்திரய்யனையும் நல்லவனாக்கி விடுவார்கள். தப்பித் தவறி அவஸ்தை பொறுக்காது, விஷம்போல் ஏறும் வட்டி கொடுக்கச் சக்தியில்லாது, இன்ஸால்வெண்ட் மனு போட்டுவிட்டால், இராப்பகலாக குலம் நசிக்கச் சபித்துவிடுவார்கள். இந்த யூதர்களை அண்டுபவர்களின் கதியிதுவாகும். பணமில்லாமல் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது. பணக் குறைவினால் மார்வாடியினிடம் போனாலோ இக்கதி வாய்க்கிறது. ஆனால் பத்து மனிதர்கள் சேர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர் ஜாமீனாக நிற்பின், நல்ல சிந்தனையுள்ள தனவான் எவனும் கடன்கொடுக்கத் தாமதிக்கமாட்டான். இவ்விஷயங்களில் முக்கியமாக வேண்டுவது "நாணயமே." எளிய குடியானவன் ஒருவனுக்குச் சுயமாக "நாணயம்" இல்லாவிட்டாலும், பத்துப் பேர்கள் அவனுடன் கூடி அவன் யோக்கியதைக்கு ஜவாப்தாரிகளாக நிற்பின், அவனிடம் உடனே "நாணயம்" பிறந்துவிடும். இப்படிக் கிராமத்தார் சேர்ந்து வாழ்வதே, "ஐக்கிய நாணயச் சங்கத்தின்" காரணமாகும். ஒரு கிராமத்தில் பாங்கியில்லாமற்போனாலும், பாங்கியிருந்து விவசாயிகளுக்கும், மற்றுமுள்ள குடிகளுக்கும் தக்க உதவி புரியாமற்போனாலும், உடனே ஓர் ஐக்கிய நாணயச் சங்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும். கிராமத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் சங்கத்தில், "பூர்த்தி ஜவாப்பு" ஆதாரமாக இருக்கவேண்டும். இதை ஆங்கிலேய பாஷையில் "அன்லிமிடெட் லயபிலிடி பேஸிஸ்" என்பார்கள். அஃது யாதெனில், அந்தச் சங்கத்தின் மெம்பர்கள் ஒவ்வொருவரும், தத்தம் சொத்துக்களைப் பூராவாக ஜாமீன் காட்டுகிறார்கள். சங்கத்திற்கு நஷ்டமேற்பட்டால், சங்கத்தினின்று பணம் வரவேண்டிய வெளிக்கடன்காரர்கள், ஒவ்வொரு மெம்பரின் ஐவேஜியின் பேரிலும் கோர்ட்டில் தாவா செய்யலாம். அச்சங்கத்தில் உண்டாகும் லாபநஷ்டம் எல்லா மெம்பர்களையும் சேர்ந்தது. இந்த மாதிரி "பூர்த்தி ஜவாப்பின்" பேரில் ஏற்படுத்தப்படும் சங்கங்களின் பிரயோசனத்திற்கு அளவில்லை. அனைவரும் சேர்ந்து கொடுக்கும் ஜாமீனுக்கு எப்படிப்பட்ட கோடீசுவரனுடைய ஜாமீனும் ஈடாகாது. கடன் வாங்கவேண்டியவன் மார்வாடிவீட்டிற் புகாமலே, குறைந்த வட்டிக்குச் சங்கத்திலிருந்து வாங்கலாம். அந்தந்த கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் மாத்திரமே மெம்பர்களாயிருக்க அருகதையுள்ளவர்களானபடியால்,ஒவ்வொரு மெம்பரின் யோக்கியதையும் அனைவருக்கும் தெரியும். மேலும், நல்லவழியிற் செலவழிப்பதற்கன்றி துர்க்கிருத்தியங்களுக்காவது டம்பச்செலவுக்காவது கடன்கொடுப்பதில்லை. ஆதலால், பணத்தின்மேல் கருத்தை உண்டுபண்ணுகிறது; உதாரகுணத்தைக் கண்டித்து அடக்குகிறது. ஒவ்வொரு மெம்பரின் பிரவேச விண்ணப்பமும், கடன் கேட்கும் விண்ணப்பமும் இரண்டு மெம்பர்களால் கையொப்பமிடப்படவேண்டுமாகையால், அயோக்கியர் உள்ளே பிரவேசிப்பதும், வீண் செலவுக்குக் கடன் வாங்குவதும் மட்டுப்படுகிறது. எளியவர்களின் சிறு முதல்களி லிருந்து, பெரிய முதல் திரட்டலாம். ஏழைகள் கஷ்டப்படுங்காலத்து குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து சமயத்தில் உதவி புரியலாம். யூதர்களின் கொடுமையால் பாதிக்கப்படும் கைத்தொழிலாளியைத் தப்புவிக்கலாம். பண்டையகாலம் முதல் வழங்கிவந்து இப்பொழுது க்ஷீணதசையடைந்திருக்கும் குடிசைக் கைத்தொழில்களை உயிர்ப்பிக்கலாம். கையில் கால்காசு இல்லாமல் பிறர் பணத்தைக்கொண்டு லேவாதேவிசெய்து ஆயிரக்கணக்கான குடும்

பகுத்தல் இல்லாத துணிவு பாரம் இல்லாத கப்பல்.

பங்களை அழிக்கும் ஆர்பத்னட் போன்றவர்களை ஆதரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. மற்ற நிதிகளில் நடக்கும் மோசங்களைத் தவிர்க்கலாம். மெம்பர்கள் தத்தம் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக விருக்கிறார்கள். கடன்கொடுக்கிறவர்களே கடன் வாங்குபவர்களா யிருப்பதனால், பணத்தை சர்வஜாக்கிரதையாய்ச் செலவழிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மெம்பரின் ஐவேஜியும் கடன்களும், ஒரு புத்தகத்தில் பதிவுசெய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் இலகுவில் ஏமாற்றமுடியாது. இச்சங்கத்தில் ஒரு காரியமும் இரகசியத்தில் செய்யப்படுகிறதில்லை. நஷ்டத்தை விளைவிக்கும் உபாயங்கள் எதுவும் ஆதரிக்கப் படமாட்டா. சமயத்துக்கு வேண்டிய கனத்த கையிருப்புப்போக பாக்கியை கொஞ்சகாலத்தில் திருப்பிக் கொடுக்கக்கூடிய மெம்பர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். எட்டு வருஷம், பத்து வருஷம் பொறுத்துத்திருப்பிக்கொடுக்கும்படியான நீடித்த கடன் கொடுக்கிறதில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட சங்கங்களின் நன்மை நன்றாகப் புலப்படுகிறது. ஐக்கிய நாணயச் சங்கம் ஏற்பட்ட கொஞ்சகாலத்திற்குள்ளேயே வட்டி குறைந்துவிட்டது. இந்த மாதிரி சங்கங்கள் ஏற்படுவதற்கு முன்னர், இந்திய ராஜதானிகளிலெல்லாம் பின்வரும் வட்டித்தாரணை வழங்கி வந்தது.

பம்பாய், மதராஸ்	15%
மைசூர்	$12\frac{1}{2}$%
மத்திய மாகாணங்கள்	20%
வங்காளம்	24%
அஸ்ஸாம்	38%
பஞ்சாப்	25%
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	35%

நாட்டுக்கோட்டையாரும் குஜராத்தியாரும் நூற்றுக்கு 36 முதல் 43 வரையில் வட்டி வாங்கி வந்தார்கள். இப்பொழுது எங்குபார்த்தாலும் அநேகமாக நூற்றுக்கு 12-க்கு மேலில்லை. ஒருகால் ஒரு கிராமம் நிரம்பவும் சிறியதாயிருந்தாலும், பாங்கி யேற்படுத்தச் சாதனங்க ளில்லாவிட்டாலும், "கோவில்நிதி" ஏற்படுத்தலாம். இதைப் பின்னர் விவரிப்போம்.

ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ்

SIR MONIER WILLIAMS

ஐரோப்பிய ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான்களில் மிகவும் புகழ்பெற்றவரான ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் என்பவர் பம்பாயில் 1819-ம் வருஷத்திற் பிறந்தார். அவர் இங்கிலாந்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கையில், 1839-ம் வருஷத்தில் இந்தியா கம்பெனி ஸிவில் சர்வீஸில் குமாஸ்தாவாக நியமிக்கப்பட்டு, ஹேய்லிபெரி என்னும் பட்டணத்தில் அவ்வேலைக்காக 1840-ம் வருஷத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது இந்தியாவுக்குக் குமாஸ்தாவாகச் செல்லும் எண்ணத்தை விடுத்து, ஆக்ஸ்போர்டு நகரத்தில் யூனிவர்ஸிடி காலேஜில் படிப்பதற்காகச் சேர்ந்தார். அங்கு ஸம்ஸ்கிருத பாஷை பயின்று, 1846-ம் வருஷத்தில் பாடென் ஸ்காலர் என்னும் பொருளுதவி பெறும் சிறந்த மாணாக்கராகி அப்பாஷையில் மிகுந்த தேர்ச்சியடைந்தார். 1844-ம் வருஷம் முதல் 1858-ம் வருஷம் வரையில் அவர் ஹேய்லிபெரியில் ஸம்ஸ்கிருதம், பர்ஷியன், ஹிந்துஸ்தானி இவைகளைப் போதிக்கும் ப்ரொபெஸராக விருந்து, 1860-ம் வருஷத்தில் ஆக்ஸ்போர்டு கல்லூரியில் ஸம்ஸ்கிருதம் போதிக்கும் பாடென் ப்ரொபெஸர் என்னும் சிறந்த போதகராக வானார். 1883-ம் வருஷத்தில் ஆக்ஸ்போர்டு நகரத்தில் இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட் என்னும் இந்திய விஷய ஆராய்ச்சிக் கல்லூரியை ஸ்தாபிப்பதில் அவர் மிகுந்த உதவிபுரிந்தார். அவர் 1882-ம் வருஷம் முதல் 1888-ம் வருஷம் வரையில் பால்லியல் காலேஜ் ஸகாவாகவும், 1892-ம் வருஷத்தில் ஆக்ஸ்போர்டு யூனிவர்ஸிடி காலேஜ் கௌரவ ஸகாவாகவுமிருந்து, வித்துவான்களால் சிறந்த மரியாதை பெற்றார். 1875-ம் வருஷத்தில் ஆக்ஸ்போர்டு ஸர்வகலா சங்கத்தாரால் டி. ஸி. எல். என்னும் உயர்ந்த பட்டம் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1886-ம் வருஷத்தில் நைட் என்னும் உயர் பதவியும், 1887-ம் வருஷத்தில் கே. ஸி. ஐ. இ. என்னும் பட்டமும் அவருக்கு அளிக்கப்பட்டன. 1899-ம் வருஷத்தில் அவர் இவ்வுலகத்தை விட்டு அகன்றார்.

அவர் பல உயர்ந்த நூல்களை யியற்றி உலகத்

துக்கு, அதிலும் நமது தேசத்துக்கு விசேஷமாகவும், பேருதவி புரிந்திருக்கிறார். அவர் ஸம்ஸ்கிருத பதங்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் அருத்த மெழுதியுள்ள அகராதி நெடுநாள் பொறுமையுடன் விரிவான ஆராய்ச்சிசெய்ததின் பலனாக உதித்து அழிவற்ற புகழ் பெற்றிருக்கும் சிறந்த நூலாக விருக்கிறது. அதன் முகவுரையில்அவர் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:—

“அதுவுமன்றி, சில விஷயங்களில், அதிலும் விசேஷமாக இயற்கை, இல்லற அன்பு இவைகளின் காவிய வருணனைகளில், இந்திய நூல்களை (முற்காலத்தில் நாகரிகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய) ரோம், கிரீஸ் என்னும் நாடுகளின் நூல்களில் மிகவும் சிறந்தவைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இந்தியநூல்கள் அவைகளுக்கு ஒரு சிறிதும் தாழ்ந்தவைகளாகக் காணப்படவில்லை. அது மாத்திரமன்று ; கல்வியில் தேர்ந்த ஹிந்துக்கள் இலக்கண விஷயத்தில் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவாறுஒப்பற்றதேர்ச்சியடைந்திருந்ததுமன்றி, வானசாஸ்திரம், ஆல்ஜிப்ரா என்ற ஓர்வகைக் கணிதசாஸ்திரம், கணிதசாஸ்திரம், மரஞ் செடி கொடிகளைப்பற்றிய சாஸ்திரம், வைத்தியசாஸ்திரம் இவைகளிலும், ஐரோப்பாவில் பண்டையகாலத்தில் முதன் முதல் மிகுந்த நாகரிகம் பெற்ற தேசத்தவர்கள் அச்சாஸ்திரங்களைப் பயிலத் தொடங்கு முன்னமேயே, தேர்ச்சி யடைந்திருந்தார்களென நம்புவதற்கு இடமிருக்கிறது.”

ஆங்கிலேய பதங்களுக்கு ஏற்ற ஸம்ஸ்கிருத பதங்களைப் போட்டு அவர் இயற்றியிருக்கும் மற்றொரு அகராதியும் மேற்கூறிய அகராதியைப் போலவே மிகவும் உபயோகமுள்ளது.

அவர் பௌத்த மதத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் நூல் மிகவும் உபயோக முள்ளதாயிருப்பதுடன், அவரது விரிவான ஆராய்ச்சியையும் மிக்க கல்வித்திறத்தையும் விளக்குகின்றது. புத்தரைப்பற்றி அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—

“புத்தர் தாம்பெற்ற அநுபூதி தமக்குள்ளே தோன்றிய ஓர் ஞானவொளியைத் தவிர வேறொன்று மில்லை யென்றும், தமது ஆராயுந் திறமையினாலும், அதற்குமுன் எல்லாவித உருவங்களையும் தாங்கி எண்ணிறந்த ஜன்மங்களெடுத்து அந்தப் பிறவிகளில் நாக தண்டனைகளை யொத்த சிக்ஷைகள் பெற்ற நீண்ட பழக்கத்தினாலும் உதவிபெற்ற தமது இயற்கையுணர்வினாலேயே அந்த ஞானவொளி உற்பத்தியாயிற்றென்றும் எப்போதும் வற்புறுத்திக் கூறிக்கொண்டேயிருந்தார்.”

இந்நூலில் ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் புத்தருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியும், புத்தர் தம்மைத் தாமே அறிந்துகொள்ள முயன்று சித்தி யடைந்ததைப்பற்றியும் விஸ்தரித்துக் கூறியிருக்கிறார். கருமம், பக்தி, ஞானம் என்னும் மூவகை நெறிகளைப்பற்றி ஹிந்துக்களுக்குள்ள கொள்கையை அறிவினால் முத்தி பெறலாமென்னும்பௌத்தக்கொள்கையுடன் ஒப்பிட்டு, அவைக ளிரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை நன்கு விளக்கியுள்ளாரே யாயினும், பௌத்தமத வேதாந்தத்தைப் போலவே ஹிந்துமத வேதாந்தமும் துக்கத்தை நீக்குவதற்கு வழி தேடுவதிலேயே முயலுவதாகவும், முத்தி பெறுவது சற்றேறக்குறைய அசாத்தியமென்றே கூறுவதாகவும் தவறான அபிப்பிராயங்கொள்ளுகிறார். உபநிஷதங்களும், இந்து மதத்துக்குரிய பல்வகைப்பட்ட வேதாந்த சித்தாந்தங்களும் உண்மையை அறிவதைத் தமது பிரதான நோக்கமாகக் கருதாமல், பன்முறை உலகத்திற் சனித்து அச்சனனங்களில் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்வதனால் விளையும் துன்பத்தை யகற்றுவதற்கே வழிதேடுகின்றன வென்று அவர் உரைப்பதானது அவர் ஹிந்துமதத்தைப்பற்றிக் கொண்ட தவறான அபிப்பிராயத்தை நன்கு விளக்குகிறது.

ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் தாம் நீண்டகாலம் இந்தியர்களுடைய நூல்களைப் படித்ததிலிருந்தும் இந்தியாவுக்கு வந்து நேரில் ஆராய்ச்சி செய்ததிலிருந்தும் கற்றுக் கொண்டதை ஆதாரமாகக்கொண்டு இந்தியர்களுடைய மதக் கொள்கைகளைப்பற்றி “இந்திய மதக் கோள்கைகள்” என்னும் சிறந்த நூலொன்று இயற்றி மிக்க புகழ்பெற்றிருக்கிறார். ஆனால் மற்ற மேனாட்டு அறிஞர்களைப்போலவே இருவரும் வேதத்திற் கூறியுள்ள மதத்தை அறிவதற்குரிய அநுதாப வுணர்ச்சி யற்றவரே யென்பதை இந்நூல் தெளிவாகக்

காட்டுகின்றது. வேதத்திலடங்கிய மதமானது இயற்கையில் தோன்றும் சக்திகளான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்ச பூதங்களில் மறைந்துநின்று அவைகளுக்குக் காரணபூதனு யிருக்கும் எல்லையற்ற பரம்பொருளை உணரும் நெறியையே போதிக்கின்றன வென்பதை யுணரும் சக்தியற்று,ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் உள்பட மேனுட்டு அறிஞர்களிற்பலர் வேதத்திலடங்கிய மதம் இயற்கையில் தோன்றும் சக்திகளைத் தெய்வங்களாகக் கொண்டாடுவதாக தவருன அபிப்பிராயங் கொள்ளுகிருர்கள்.

ஆயினும், அவர் இந்நூலில் இந்தியர்களுடைய இராமாயணம், மகாபாரதம் முதலிய காவியங்களையும், மிருச்சகடிகை முதலிய பிற்காலத்திய ஸம்ஸ்கிருத நாடகங்களையும், நீதி சாஸ்திரங்களையும்பற்றிப் பெரிதும் புகழ்ந்து பேசுகிருர். இராமாயணத்தையும் மகாபாரதத்தையும்பற்றி அவர் பின் வருமாறு வியந்து எழுதியிருக்கிருர்.

"ஆயினும், இல்லற வாழ்க்கையையும் நடையுடை பாவனைகளையும் வருணிப்பதில் கிரீஸ், ரோம் தேசங்களின் காவியங்களை விட (ஹிந்து) ஸம்ஸ்கிருத காவியங்கள் உண்மையை யுரைப்பவைகளாயும் நம்பத்தக்க விஷயங்களை யுரைப்பவைகளாயு மிருக்கின்றன. ஸ்திரீகளை வருணிக்கும் போது ஹிந்துகவிகள் சிறிதும் மிகுதியுரைத்து அழகுபடுத்தாமல், இயற்கையிலுள்ளபடி வருணிக்கிருர்கள்;— கைகேயி, கௌஸல்யை, மண்டோதரி (இராவணன் காதலித்த தேவி), கூனியான மந்தரை,யாவரும்இயற்கையிலுள்ளவாறு வருணிக்கப்பட்டிருக்கிருர்கள். (கிரீஸ் தேசத்திய காவியங்களில் வருணிக்கப்பட்டிருக்கும்) ஹெலன், பெனிலோப் இவர்களிடத்தில் உண்டாவதைவிட, சீதை, திரௌபதி, தமயந்தி இவர்களிடத்தில் நமக்கு மிக்க அன்புண்டாகி, அவர்கள் சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்ள நமக்கு அதிகத் துறையுண்டாகிறது. பொதுவாகவே ஹிந்து மனைவிகள் கற்பின் வழுவற்ற அவதாரங்களாயிருக்கிருர்கள். இவ்வாறு பதிவிரதையைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும் இனிமைமிக்க வருணனைகள் முற்காலத்திய ஹிந்துக்களின் இல்லற வாழ்க்கையின் தூய்மையையும் ஆடம்பரமின்மையையும் உண்மையாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன வென்பதைப்பற்றிச் சந்தேகமுறச் சிறிதும் இடமுண்டோ?

இல்லறவாழ்க்கையிலுள்ள அன்பை விளக்கும் காட்சிகளை வருணிப்பதிலும், எல்லாத்தேசங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் மானிடவியற்கைக்குரியவைகளானஉணர்ச்சிகளையும், மனக்கிளர்ச்சிகளையும் எடுத்துரைப்பதிலும், கிரீஸ் தேசத்திய காவியங்கள் ஸம்ஸ்கிருத காவியங்களுக்கு நிகராகமாட்டா வென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. ** இந்திய காவியங்களில் இப்படிப்பட்ட பாகங்கள் ஏராளமாய் நிறைந்துள; அவைகள் பூர்வ இந்தியாவில் இல்லற வாழ்க்கையில் பொருந்தி யிருந்த தூய்மையைப்பற்றியும்சந்தோஷத்தைப்பற்றியும் உயர்ந்த அபிப்பிராயங் கொள்ளுமாறு செய்வதுமன்றி, ஹிந்து ஸ்திரீகள் தாங்கள் ஜனசமூகத்திற் செய்யவேண்டிய மிகுந்த தூய்மை வாய்ந்தவைகளும் மிகவும் முக்கியமானவைகளுமான கடமைகளைச் செய்யும் திறமைவாய்ந்திருந்தார்க ளென்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

* * * * *

"கணவன்,புத்திரன்,சகோதரன் இவர்களின் வழுவற்ற உருவமாயிருக்கிருர் இராமபிரான்.சீதை தனது கணவன்பாற் காட்டிய உயர்ந்த பக்தியையும் விசுவாசத்தையும், கொடிய துன்பத்துக் காளாகியும் நன்னெறி வழுவத்தூண்டும் பல காரியங்கள் நேர்ந்தும் எதனுலும் அழிவுருத பொறுமையுடன் யாவற்றையும் சகித்துவந்த தீரத்தையும் உன்னுங்கால், குணவிஷயத்தில் சீதாப்பிராட்டியானவள் (கிரீஸ் காவியங்களின் உயர்ந்த கதாநாயகிகளான) ஹெலன் என்பவளுக்கும் பெனிலோப் என்பவளுக்கும் மிகவும் உயர்ந்தவளென்று கருதவேண்டி யிருக்கிறது. பரதரும்,இலக்ஷ்மணரும் 'சகோதரர் கடமை' என்பதன் உருவங்களாயிருக்கிருர்கள். கௌஸல்யை தாயின் ஆதரவின் அவதாரமாகவும், தசரதர் தந்தையின் அன்பின் அவதாரமாகவும் இருக்கிருர்கள்."

இந்நூலிலேயே ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ்

மிருச்சகடி யென்னும் சிறந்த நாடகத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—

"(அதில்) சரித்திரத்தின் விஷயத்தை அமைத்திருக்கும் சாதுரியமும், சம்பவங்களை ஒன்றோடொன்று பிணைத்திருக்கும் தந்திரமும் நாடகபாத்திரங்களை வருணித்து அவர்களின் குணவேறுபாடுகளை விளக்கிக் காட்டியிருக்கும் திறமையும், சொற்களின் கம்பீரமும் பொருத்தமும் நமது (ஆங்கிலேய) நாடகாசிரியர்பால் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் பெருமைக்குப் பொருத்தமானவைகளாகவேயிருக்கும்."

இந்நூலில் நீதிசாஸ்திரத்தைப்பற்றி அவர் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

"உயர்ந்த ஹிந்து நூல்களைப் படிப்போரெல்லோரும் அவைகளில் எங்கும் பரவியிருக்கும் நீதிபோதகங்களைக்கண்டு அதிசயிக்காம லிருக்கமுடியாது. இந்திய நூலாசிரியர்கள் சென்ற தலைமுறைகளின் சரித்திரத்தைக் குறித்து அதிகமாகத் தொல்லைப்படுவதில்லையே யாயினும், தங்கள் காலத்தில் மானிட வாழ்க்கையின் தன்மையானது முற்பிறப்புகளிற் செய்த வினைகளின் பயனென்று அடிக்கடி கூறுகிறார்கள். ஆகையினால், இனி வரப்போகிற பிறப்புகளிலுண்டாகக்கூடிய சந்தோஷத்தை யுத்தேசித்து இப்பிறப்பில் நீதி நெறியில் நடப்பது மிகவும் அவசியமான காரியமாகிறது. ஆதலால், நீதி நெறியை அறிந்துகொள்ளவேண்டு மென்ற இடைவிடாத ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக, ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள நூல்களனைத்தும்—பிராம்மணங்கள், உபநிஷதங்கள், சட்ட நூல்கள், காவியங்கள், புராணங்கள், யாவும்—நீதிகளைப் போதிக்குந் தன்மையுடையனவாக நீதிகளைக் காட்டுவதிலும் தத்துவத்தை ஆராய்வதிலுமே மிகுந்த ஆசையுடன், முதுமொழிகளும் அறிவாளர் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதிகளும் நிரம்பப்பெற் றிருக்கின்றன."

ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் ஹிந்துமதத்தைப் பற்றி ஓர் நூல் இயற்றியிருக்கிறார். அதில், "ஹிந்து மதமானது வேதத்திலிருந்து உற்பவித்து, எல்லா மதங்களிலிருந்தும் சில விஷயங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு எண்ணிலாமனோ வேறுபாடுகளுள்ள மானிடர்கள் யாவருக்கும் இசைவாயிருக்கும் போதனைகளையுடையதாகவிருக்கிறது" என்று எழுதுகிறார்.

பின்னும், அவர் நளோபாக்கியானம் என்னும் அரிய ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தத்தை அரும்பதவுரை, இலக்கணக்குறிப்பு, முகவுரை இவைகளுடன் பதிப்பித்திருக்கிறார். அவர் காளிதாஸ மகாகவி எழுதிய "சாகுந்தலா" என்னும் நாடகத்தை முதநூலின் இனிமைக்குக் குறையாத வண்ணம் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

நவீன இந்தியாவைப்பற்றியும் அவர் ஒரு நூல் இயற்றியுள்ளார். அதில் அவர்,

"இத்தகைய படிப்பானது ஒன்றுமே படிப்பில்லாததைவிடச் சிறந்ததேயெனினும், சிறுவர்களுடைய மனத்தில் செருக்கை விளைவித்து, அவர்களுக்கு வேறு மத மொன்றையும் காட்டாமல் அவர்களுக்குத் தங்கள் மதத்திலுள்ள நம்பிக்கையைக் குலைத்து, தங்கள் மூதாதையர் செய்துவந்த தொழில்களை அவர்கள் இகழும்படி செய்து, எல்லோருக்கும் கிடைப்பது அசாத்தியமான ஸர்க்கார் உத்தியோகங்களையடைவதற்குப்படியாக மட்டும் அறிவைக் கருதச்செய்கிறது."

"நமது இந்திய கல்லூரிகளிலும் பாடசாலைகளிலும் கல்வி புகட்டுவதில் பாஷாஞானத்தையும் நூற்பயிற்சியையும் விசேஷமாகக் கவனித்து, வாழ்க்கைக்கு உபயோகமாயிருக்கத் தக்கவைகளும் சாஸ்திர சம்பந்தமானவைகளுமாயிருக்கிற விஷயங்களைச் சிறிதும் கவனியாம லிருக்கிறோம். * * * அத்தேச பாஷைகளை நாம் (ஆங்கிலேயர்) போதுமான வளவு ஆதரிப்பதில்லை."

இவ்வாறு ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ் நமது இந்திய விஷயங்களைத் தம்மாலியன்றவளவு ஆராய்ச்சிசெய்து பல நூல்களையியற்றி நமது பெருமையை உலகெலாம் அறியுமாறு செய்த நன்றி என்றும் மறத்தற்பாலதன்று!

குறிப்பு:— 'இண்டியன் ரிவ்யூ' பத்திரிகையில் ஸப்ஜட்ஜ் ஸ்ரீமான் K. S. ராமசாமி சாஸ்திரியார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய வியாசத்திலிருந்து எடுத்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

பங்காளி வீடு வேகிறது, சுங்கான் கொண்டு தண்ணீர் விடு.

பொதுஜன ஆரோக்கிய சாதனங்கள்

PUBLIC SANITARY MEASURES

பொதுஜன ஆரோக்கியத்துக்குத் தீங்கு நேரிடாமல் பாதுகாப்பதற்குரிய சாதனங்களிற் சிலவற்றை அவசரமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அச்சாதனங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்வது அதிகச் செலவை யுண்டாக்காதாகையால், அவைகளை நாம் உடனே தேடிக்கொள்ளவேண்டும்.

நமது நாட்டில் தற்காலத்தில் மலேரியா ஜ்வரத்தினால் ஏற்படும் மரணங்களே அதிகமாயிருக்கின்றன. அந்த ஜ்வரம் ஒருவருக்கு வர ஆரம்பித்துவிட்டால், ஓயாது நெடுங்காலம் வந்துகொண்டேயிருந்து, வயிற்றில் ஜ்வரக் கட்டியை யுண்டாக்கி, கடைசியில் பிராணனையே கொள்ளைகொண்டுபோகிறது. இக்கொடிய ஜ்வரமானது உஷ்ணம் மிக்க தேசங்களிலேயே அதிகமாய்ப்பரவும் இயல்புடையதாயும், மிகுந்த கொடுமையிழைக்கும் சக்தியுடையதாயுமிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தேசங்களிலும் சிற்சில பாகங்களில்தான் அது விசேஷமாய்ப் பரவுகிறது. நமது தேசத்தில் அது வங்காளத்திலும், பம்பாயிலும் பரவுமளவு சென்னையிற் பரவுவதில்லை. அதுவுமன்றி, பெண்பாலர்களை அவ்வியாதி அதிகமாகப் பீடிப்பதில்லை. அதற்குக் காரணம் ஒருவேளை பெண்பாலர்கள் ஜனசமூகத்தில் அதிகமாய் இயங்காததாக விருக்கலாம். அவ்வியாதி வயதை இலக்ஷியஞ் செய்வதில்லையே யெனினும், சிறு குழந்தைகளையும் தொண்டு கிழவர்களையும் அதிகமாகப் பீடிப்பதில்லை. மலேரியா ஜ்வரத்துக்கும் சீதோஷ்ண நிலைமைக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தைக் கவனிக்கும்போது, அது கோடைகாலத்திலும் மாரிகாலத்திலும் கொஞ்சம் குறைவாகவும், வசந்தகாலத்திலும் இலையுதிர்காலத்திலும் கொஞ்சம் அதிகமாகவும் பரவுவதாகத் தெரியவருகிறது. கடுமையான கோடைகாலத்துக்குப் பிறகு அந்த ஜ்வரம் அதிகமாய்ப் பரவிக் கடுமையாய் வருத்துகிறதென்றும் தெரியவருகிறது. இவ்விஷயங்களை உற்றுநோக்கும்போது, இந்தஜ்வரம் தேசத்தின் அத்யுஷ்ண நிலைமையினால்தான் பரவும் சக்தியை யடைவதாக ஊகிக்கவேண்டி வருகிறது.

இந்தக் கொடிய மலேரியா ஜ்வரம் நாட்டில் பரவுவதற்குக் காரணமென்னவென்று பல அறிவாளர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்ததில், அது பலவிதக் கொசுக்களினால் பரவுகிறதென்றும், அவைகள் மலேரியா ஜ்வரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துபவரைக் கடித்து, மலேரியாப் பூச்சிகள் நிறைந்த அவரது இரத்தத்தைக் குடித்துவிட்டு, எங்கும் உலாவிப் பலரைக் கடித்து, தாம் அவ்விரத்தத்தின் மூலமாக உட்கொண்ட மலேரியாப் பூச்சிகளை அவர்களது இரத்தத்தில் பரவச்செய்து, மலேரியா ஜ்வரத்தைப் பரவச்செய்கிறதென்றும், அக்கொசுக்கள் உட்கொண்ட பூச்சிகள் வளர்வதற்கு கொசுக்கள் வளர்ந்து பரவுவதற்குச் சௌகரியமான சீதோஷ்ணநிலைமை அவசியமென்றும் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

ஆழமுள்ள நீர்நிலைகளிலுள்ள மீன்கள் அவைகளிலுண்டாகும் கொசுப்புழுக்களை விழுங்கிவிடுகின்றன. ஆழமில்லாத குளம், குட்டை, குண்டு, குழி இவைகளில் தேங்கும் தண்ணீர் சீக்கிரம் வற்றிப்போய்விடுவதால், அப்படிப்பட்ட புழுக்களை அழித்துவிடக்கூடிய மீன்களும் நீர் மிருகங்களும் அவைகளிற் கிடையா. மழைகாலத்துக்குப் பிறகு, அவைகளிலுள்ள தண்ணீர் வற்றியதும், அவைகளில் புற்பூண்டுகளும் செடிகொடிகளும் செழித்து வளர்கின்றன. வசந்த காலத்தில் ஒரு மழை பெய்தவுடன் அவைகளில் கொசுப்புழுக்கள் உற்பவித்துப் பெருகுகின்றன.

ஆகையினால், முதன் முதலில் நாம் தேடிக்கொள்ளவேண்டிய சாதனமென்ன வெனில், வருஷ முழுவதும் நீர்வற்றாம லிராத சிறு குளம் குண்டுகளை மண்ணையோ, மணலையோ கொட்டித் தூர்த்துவிடுவதே யாகும். அல்லது அவைகளிலுள்ள நீர்வடிந்து ஓர் நதியிற்போய்ச் சேருமாறு சிறு சிறு கால்வாய்களை வெட்டிவிடலாம்.

ஆழமான நீர்நிலைகளில் சிலர் கற்றாழை, தென்னம்பாளை, புளிச்சிக்கீரைச்செடி முதலியவைகளை நார் எடுப்பதற்காக நீர்மட்டத்துக்குக் கீழே அழுத்திவைத்து அவைகள் அழுக ஆரம்பிக்கும்வரையில் அவைகளை யெடுக்காம லிருக்கிறார்கள். கொசுக்களை விருத்தி செய்வதற்கு இதுவே மிகவும் சிறந்த வழியாதலால், இவ் வழக்கத்தை உடனே

பங்காளியும் பனங்காயும் பதம்பார்த்து வெட்டவேண்டும்.

தடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நீர்நிலைகளிலும் கிணறுகளிலும் அக்கொசுப் புழுக்களை அழிக்கவல்ல மீன்களைக் கொண்டுவந்து போட்டு, அவைகளை விருத்திசெய்யவேண்டும்.

ஊரைச்சுற்றித் தோட்டங்க ளிருப்பதனால் காற்றிலுள்ள கரியமலவாயு விசேஷமாய்க்குறைந்து நல்ல காற்று ஊரில் வீசி நன்மை புரியுமேயெனினும், ஊர்க்குடியிருப்புக்கு மிகவும் சமீபத்தில் மிகவும் அடர்ந்த சோலைகளிருந்தால், சூரிய வெளிச்சம் அச்சோலைகளில் குறைவாயிருப்பதனால், கொசுக்களும், மற்றும் தொத்து வியாதிகளைப் பரவச் செய்யும் ஜந்துக்களும் அவைகளில் விசேஷமாய் உற்பத்தியாகிப் பெருகும். ஆகையினால் சோலைகளிலுள்ள மரங்கள் சிலவற்றை வெட்டி, உள்ள மரங்கள் கலக்க நிற்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதனால் நிற்கும் மரங்களின் வேர் ஓடுவதற்கு அதிக பூமிப்பரப்பும் அதிக வெளிச்சமும் உண்டாகிறபடியால், அவைகள் முன்னிலும் செழித்தோங்கி அச்சோலைகளின் சொந்தக்காரருக்கு லாபத்தையே யுண்டுபண்ணும்.

பெரியநகரங்களில் குடிக்கூலிக்கு விடுவதற்கென்றே வீடுகளைக் கட்டுபவர்கள் அவ்வீடுகளில் காற்றும் வெளிச்சமும் போதுமானவளவு இருக்கும்படியாகவும், சாக்கடை ஜலம் தேங்காமல் ஓடிப்போகும்படியாகவும் கட்டிடங்களை அமைப்பதில்லை. கக்கூஸையும் சமையலறைகளுக்குப் பக்கத்தில் அலக்ஷியமாய் அமைத்துவிடுகிறார்கள். அவர்களுடைய இத்தகைய செய்கைகளினால் நகரத்தில் வசிப்பதற்குத் தக்கவாறு அமைக்கப்பட்டுள்ள கட்டிடங்களில் வசிப்பவர்கள்கூட கோரமான நோய்களுக்கு ஆளாகவேண்டிவருகிறது. நகரவாசிகளிற் பெரும்பான்மையோர் தாம் வேலைசெய்யுமிடங்களுக்குச் சமீபத்தில் குடியிருக்கவேண்டுமென்ற ஆசையுடையவர்களாயிருப்பதால், வீடுகளிலுள்ள குறைகளைக் குறித்து அதிகமாய்ச் சிந்திப்பதில்லை. அன்றியும், அவர்கள் அக்குறைகளைக் குறிப்பிட்டு அவைகளை நீக்கும்படி வீடுகளின் சொந்தக்காரர்களை வேண்டிக்கொண்டாலும், எப்போதும் பலர் எப்படிப்பட்ட இடமாவது குடியிருப்பதற்கு அகப்பட்டால் போதும் என்று அலைந்துகொண்டே யிருப்பதனால், வீட்டுக்காரர்கள் குடித்தனக்காரர்களின் வேண்டுகோள்களை இலக்ஷியஞ் செய்வதில்லை. போதுமான வளவு காற்றும் வெளிச்சமும் இருக்குமாறு கட்டிடங்களைக் கட்டவேண்டுமென்று திட்டஞ் செய்து அதற்கவசியமான சட்டங்களை முனிசிபாலிடியார்கள் நிருமிக்கவேண்டும். புதியகட்டிடங்களேயன்றி பழைய கட்டிடங்களும் அவ்வாறு தகுந்த நிலைமைக்கு வருவதற்குத் தகுந்த நிபந்தனைகள் அச்சட்டங்களில் சேர்க்கப்படவேண்டும்.

மற்றுமொரு முக்கியமான சாதன மென்னவெனில், புகைபிடித்தலை முற்றிலும் ஒழித்துவிடாவிட்டாலும், பொது ஜனங்களுக்கு அதனால் தீங்குண்டாகாமலிருப்பதற் குரிய வழிகளைத் தேடவேண்டும். ஜனங்கள் நெருக்கமாய்க்கூடும் இடங்களாகிய ரயில்வண்டி, நாடகக் கொட்டகை, சினிமாக் கொட்டகை, மார்க்கெட் முதலிய விடங்களில் புகை பிடிப்பதைத் தடுத்து ஓர் சட்டம் நிருமிக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில், ஏற்கனவே பலர் ஒருங்கே கூடுவதனால் கெட்டுப் போயிருக்கும் காற்றில், புகைபிடிப்பவர் உட்கொண்டு தமது மூச்சுப்பைக்குள் சிறிதுநேரம் நிறுத்திப் பிறகு வெளியே விடும் புகையானது கரியமலவாயு நிறைந்தும் புகைபிடிப்பவரைப் பீடித்திருக்கக்கூடிய வியாதிகளின் பூச்சிகள் நிறைந்தும் வந்து சேரும்பொழுது, காற்று சுவாசத்துக்கு ஏற்றதல்லாததாகி, அதை யுட்கொள்ளுபவருடைய ஆரோக்கியத்தை அழித்துவிடும்.

பொதுஜன ஆரோக்கியத்துக்கு இன்றியமையாத மேற்கூறிய சாதனங்களை நமது நாட்டவர் சீக்கிரத்தில் தேடிக்கொள்ளமுயற்சி செய்வார்களென நம்புகிறோம்.

குண்டலகேசி.—தமிழ் மொழியிலே "பஞ்ச காவியங்கள்" என்று கற்றோரால் பெரிதும் பாராட்டப்படும் நூல்கள் சிந்தாமணி, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பனவாம். இவற்றுள் ஒன்றான **குண்டலகேசி** என்னும் நூல் இக்காலத்தில் இல்லை. பண்டைக் காலத்திலேயே அஃது இறந்தொழிந்தது போலும்? ஆனால், இந்நூல் எதைப்பற்றிக் கூறுவதன்பது, இப்போது காணப்படும் சில செய்யுட்களைக் கொண்டும், பிற சாதனங்களைக் கொண்டும் ஒருவாறு அறியக்கிடக்கிறது. அவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு நாகை ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை இக்காவலை மிக உயர்ந்த செந்தமிழ் நடையில் எழுதியுள்ளார். விலை அணா. 5.

பங்குனி மாதம் பகல் வழி நடந்தவன் பெரும் பாவி.

அமெரிக்க பள்ளிக்கூடப் பத்திரிகை பிரசுரஞ் செய்யும் விதம்

HOW AN AMERICAN SCHOOL MAGAZINE IS PUBLISHED ?

அச்சிடுந் தொழிலும் பத்திரிகை பிரசுரஞ் செய்யுந் தொழிலும் பொருள் தேடுவதற்குச் சிறந்த மார்க்கங்களா யிருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களிலேயே பிள்ளைகளுக்குப் பொருளீட்டுந் தொழிலொன்றைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று தற்காலத்தில் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் படுகின்றமையால், அச்சிடுந் தொழிலையும் பத்திரிகை பிரசுரஞ்செய்யுந் தொழிலையும் ஏன் நமது பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே கற்பிக்கக்கூடாது? அத்தொழில்களை அமெரிக்கா தேசத்துப் பள்ளிக்கூட மொன்றில் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கும் விதத்தைப் பின்வருமாறு "தேகப்பயிற்சிப் பத்திரிகை"யில் விவரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"ஓர் பள்ளிக்கூடப் பத்திரிகை பள்ளிக்கூடத்துக்கு மிகுந்த நன்மை பயக்கத்தக்கதென்றும், பள்ளிக்கூடத்தில் நடக்கவேண்டிய மற்றக் காரியங்களுக்கு இடைஞ்சலின்றி அதை யச்சிடச்கூடுமென்றும் நான் பூரணமாய் நம்புகிறேன். சரியானபடி எழுத்துக் கூட்டவும், பதம் பிரிக்கவும், பிழையற்ற ஆங்கிலபாஷை யெழுதவும், அமெரிக்கா தேசத்தில் நல்ல குடித்தனக்காரனாக விருப்பதற்குரிய காரிய நிர்வாகத் திறமையை யுண்டுபண்ணவும் உயர்ந்த சாதனமாகிறது. பல வகுப்புகளிலுமாகச் சேர்ந்து சுமார் இருநூறு பிள்ளைகளுள்ளதாய் மேற்படிப்புக்குத் தயார்செய்வதற்காக குடிகளி லொருவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் 'சிக்காகோ லாடின் ஸ்கூல்' என்னும் பள்ளிக்கூடத்தில் நாங்கள் பத்திரிகை அச்சிடும் விதம் பின்வருவாறு:—

எட்டாவது வகுப்பிலுள்ள இருபத்தைந்து அல்லது முப்பதுபிள்ளைகளை — அச்சிடும் அநுபோகம் சிறிதுமில்லாத பிள்ளைகளை — அழைத்துத் தேகப்பயிற்சி இலாகாவின் மேற்பார்வைக்கும் அவர்கள் வகுப்பு உபாத்தியாயரின் மேற்பார்வைக்கும் அடங்கி பத்திரிகையை நடத்தும்படி சொல்லி, பத்திரிகையை முற்றிலும் அவர்கள்வசம் ஒப்புவித்துவிடுகிறோம். முதல் வாரத்தில் அப்பிள்ளைகளை இரண்டு கூட்டங்களாக யந்திரசாலைக்குள் அழைத்துச் சென்று, அவர்களுக்குச் சுமார் ஒருமணி சாவகாசம் அச்சுக் கோப்பது செய்து காட்டி விளக்கப்படுகிறது. சென்ற வருஷத்திய பத்திரிகைகள் பரிசிலனை செய்யப்பட்டு, அவைகளிலுள்ள குணங்களும் குற்றங்களும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு பையனும் ஒவ்வொரு அச்சுக்கோக்கும் பலகையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, ஒரு வியாசத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள சில வார்த்தைகளைக் கோக்க ஆரம்பிக்கிறான். சந்தேக நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய புத்தகங்கள் கைக்கெளிதாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்து தாங்களே தங்கள் சந்தேகங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் வழியும் அவர்களுக்குப் போதிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு வேலையைச் செய்துகாட்டி விளக்கியபின், முழு வகுப்பையும் ஒன்றாக வைத்து அவர்களது அறையிலேயே அரைமணி சாவகாசம் தொழில் நிர்வாக விஷயங்களை அவர்களுக்குப் போதிக்கிறோம். பிறகு பிரதான பத்திராதிபர், பிரதான உதவிப் பத்திராதிபர், தொழில் நிர்வாக மானேஜர், பிரபஞ்ச வர்த்தமானங்களைத் தெரிவிக்கும் ரிப்போர்ட்டர்கள் நாலு முதல் ஆறுபேர்கள் இவர்களை அவர்கள் தங்களிலிருந்தே தெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

எங்கள் பத்திரிகை ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் செவ்வாய்க்கிழமை யன்றும், மூன்றாம் செவ்வாய்க்கிழமை யன்றும் பகல் 12-30 மணிக்குத் தவறாமல் வெளிவருகிறது. இதுவரை ஓரேவொரு முறைதான் அது வெளிவரத் தாமதப்பட்டது. அப்போதும் அச்சியந்திரம் சீர்கெட்டுப் போனதனால் இரண்டு மணி நேரந்தான் தாமதப்பட்டது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானங்களைப் பையன்கள் எழுதித் தங்கள் தங்கள் வகுப்பு உபாத்தியாயரின் மூலம் பிரதான பத்திராதிபருக்கு அனுப்புவார்கள். அவர் அவைகளைத் திருத்தி அந்தந்த வகுப்பு உபாத்தியாயர்களுக்கு ஆமோதிப்புக்காக அனுப்புவார். அவாகள் அவைகளைப் பார்வையிட்டு யந்திரசாலைக்கு அனுப்பி விடுவார்கள்.

அச்சுக் கோப்பதற்காக ஒவ்வொரு பைய

பசி ஏப்பக்காரனும் புளி ஏப்பக்காரனும் கூட்டுப் பயிரிட்டதுபோல.

னுக்கும் வாரத்துக்கு அரைமணி சாவகாசம் கொடுக்கப்படுகிறது. இஷ்டமிருந்தால், பையன்கள் தங்கள் வேலைமுடிந்தபின்னே, பள்ளிக்கூடம் மூடியபின்னே வந்து அதிகமாய் அச்சுக் கோக்கலாம். எங்கள் பத்திரிகைக்கு பக்கத்துக்கு நூற்றைம்பது வரிகள் வேண்டும். ஆகையினால் ஒவ்வொரு பையனும் வாரத்துக்கு ஆறுவரிகள் கோக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் ஒவ்வொரு பக்கம் அச்சிடப்படுகிறது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம் முற்றிலும் பிரதானப் பத்திராதிபரது இலாகாவைச் சேர்ந்தது. அவைகள் சரியாயிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுவது அவர் கடமை. அச்சுப்பிழைதிருத்தல், அச்சிடுதல், பத்திரிகையைச் சீராக மடித்தல் இவைகள் உதவிப் பத்திராதிபரது பொறுப்பு. தொழில் நிர்வாக மானேஜர் ஓர் பாங்கியின் மூலம் பணங்களையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு, செக்குகள் எழுதிக் கொடுப்பது, கணக்குகள் வைத்துக் கொள்வது முதலிய வேலைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறார். அவருக்கு உதவியாயிருக்கும் உத்தியோகஸ்தன் சந்தாவசூலையும் பத்திரிகை விற்பனையையும் பார்த்துக் கொள்ளுகிறான். ரிப்போர்ட்டர்கள் பிரபஞ்ச வர்த்தமானங்களைத் தெரிவிக்கிறார்கள். பத்திரிகையிலுள்ள வியாசங்களை பையன்களே சில சமயங்களில் எழுதுகிறார்கள்.

எங்கள் பத்திரிகைச் செலவுகளுக்கு எங்கள் பத்திரிகை வரும்படியே போதுமானது. எங்கள் வருஷச்சந்தா ஐம்பது செண்டு; பத்திரிகைப்பிரதி யொன்றின் விலை ஐந்து செண்டு. எங்கள் பத்திரிகைக்கு இருநூறு சந்தாதார்களிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாய் அறுபது முதல் எழுபத்திரண்டு பிரதிகள் வரையில் பள்ளிக்கூடத்திலேயே அதிகமாக விற்பதுமுண்டு.

எங்களுக்கு இப்பத்திரிகையினால் எண்ணிறந்த நன்மைகளுண்டாகின்றனவாதலால், வருஷத்துக்கு வருஷம் முன்னிலும் அதிகமேன்மை பெறுமாறு 'நடத்தவேண்டுமென்று உத்தேசித்திருக்கிறோம்."

நமது பள்ளிக் கூடங்களிலும் ஏன் இவ்வாறு பத்திரிகை பிரசுரம் செய்யக்கூடாது?

புண்ணிய ஸ்தலங்கள்

INDIAN PLACES OF PILGRIMAGE

ஸ்ரீரங்கம்

(8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு சமயம் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் இன்னும் மற்ற யக்ஷ, கந்தர்வ, கின்னரர்கள் முதலிய விண்ணோர்களும் அடங்கியிருந்த விமானத்தை மஹாவிஷ்ணுவானவர் பிரமாவினிடம் ஒப்புவித்திருந்தார். பிரமாவும் அந்தவிமானத்திற்கு விஷ்ணுவின் ஆஞ்ஞைப்படி பூஜை முதலியன செய்து பாதுகாத்துவந்தார். பிறகு அவர் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டி வந்தபோது, அவ்விமானத்தைச் சூரியனிடம் ஒப்புவித்து விஷ்ணு கூறியிருந்தவாறு அதை எவ்வாறு பூஜித்துக் காப்பதென்று சொல்லிச் சென்றார். சூரியன் கொஞ்சநாளைக்கெல்லாம் அதைத்தன் வமிசத்தில் உதித்தவனாகிய இக்ஷ்வாகுவமிசத்திய முதல் அரசனிடம் ஒப்புவித்தார். கடைசியாக மஹாவிஷ்ணு அயோத்திமன்னராகிய தசரது புத்திரராக அவதரித்தபொழுது அவர் மூலமாய் விபீஷணருக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்டு அது எவ்வாறு சந்திரபுஷ்கரணி என்னும் பெயர் வாய்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திலேயே நிலைபெற்றதென்பது பின்வருமாறு கூறப்பட்டுளது.

சூரியனால் தன்னிடம் புஷ்பகவிமானம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட பிறகு, இக்ஷ்வாகு மன்னன் விஷ்ணுவைக்குறித்துக் கடுந்தவம் புரிந்தனன். அவனது நோக்கம் அயோத்தியின் க்ஷேமமாக விருந்தபோதிலும், இந்திரன் பயந்து அவனது தவத்தைக் கலைக்க முயன்றனன். அது பயன்படாமல், விஷ்ணு அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி அவனது இராச்சியத்தில் தான் நான்கு யுகம் வசிப்பதாக வாக்களித்தருளினார்.

விஷ்ணு மேற்சொன்னபடி வாக்களித்து மறைந்ததும் இக்ஷ்வாகு மன்னன், அயோத்தியின் வடக்கில், விரஜா, ஸரயூ என்னும் நதிகளுக்கிடையில் ஓர் கோவிலை அமைத்து, அதில் அந்த விமானத்தை ஸ்தாபித்து வைத்துப் பூஜை முதலியன நடத்திவந்தார். விஷ்ணுவின் கிருபையால் அவருக்கு யாதொரு குறைவும் ஏற்படாதிருந்தபோதிலும், புத்திரப்பேறில்

லாத குறைவினால் மனக்கவலைகொண்டு புத்திரகாமேஷ்டி என்னும் யாகத்தை நடத்திப் புத்திரனை யடைய முயல்வதெனக் கடைசியில் தீர்மானித்தார். அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு எல்லா தேசத்திய மன்னர்களும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

யாகம் பார்க்கவந்திருந்த சோழதேசத்தரசனாகிய தர்மப்பிரும்ம னென்பான் அங்குள்ள அரிய விமானத்தைப் பார்த்து அதன் வரலாற்றைக் கேட்டதும், அதை எப்படியாகிலும் தனது நாட்டிற்குக் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டான். யாகம் முடிந்து தனது நாடு வந்துசேர்ந்ததும், விஷ்ணுவைக் குறித்துக் கடுந்தவம் புரிந்தான். அநேகம் ரிஷி சிரேஷ்டர்கள் அவனிடம் வந்து அயோத்தியிலிருந்த விமானம், இராவண ஸம்ஹாரமான பிறகு அவனது தம்பி விபீஷணனால் கொண்டுவரப்பட்டு அவனது இராச்சியத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுமென்று கூறிச் சென்றார்கள். அவர்கள் கூறிச் சென்றவாறே எல்லாம் நடந்தேறிற்று. இராவணனை ஸம்ஹாரம் செய்த பிறகு, ஸ்ரீராமர் விபீஷணனுக்கு இலங்கையை முடிசூட்டிய பிறகுதான் அயோத்திக்குத் திரும்பிவந்தார். அவருடன் கூடவே வந்த விபீஷணரிடம் ஸ்ரீராமர் அந்த விமானத்தைக் கொடுக்க அது பின் கூறப்பட்டவாறு ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

தனது இராச்சியமாகிய லங்கையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த விபீஷணர் ஸ்ரீரங்கத்தில் தங்கும்படி நேர்ந்தது. அப்பொழுது சோழதேசத்திய மன்னன் தர்மப்பிருமன். அவனது உதவியைக்கொண்டு விபீஷணன் அங்குள்ள இரு புண்ணிய நதிகளில் தீர்த்தமாடி, அந்த விமானத்திற்கு ஒன்பது நாள் மிக்க ஆடம்பரத்துடன் பூஜை நடத்திவந்தான். பிறகு தனது இராச்சியத்திற்குப் போக ஆயத்தமாகி விமானத்தைக் கொண்டு செல்ல யத்தனிக்க, அது அசைக்க முடியாததாகவிருந்தது. மரம் பூமியில் வேர் ஊன்றி நிற்பதுபோல் அந்த விமானம் பூமியில் பதிந்து அசைக்க முடியாம லிருந்ததைக் கண்ட விபீஷணன் மனங்கசிந்து புலம்பிக் கண்ணீர் விட, கருணாநிதியான அரங்கநாதப்பெருமாள் அவனைத் தேற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

கேளாய் விபீஷணா! இந்த தர்மப்பிரும்மன் ஓர் புண்யாத்மா. ஆதலால் அவன் தனது இராச்சியத்தில் அந்த விமானத்தை வைத்துக் கொள்ளும் யோக்கியதை வாய்ந்தவன். தவிர எனது ஆணையின்மேல், கோடாநுகோடி தேவர்களும்,ரிஷிகள் முதலானோர்களும்இங்கு வந்து கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்களை விட்டுவர எனக்கு மனமில்லை. மற்றும், காவிரி நதி ஓர் புண்ணிய நதி. அதன் கரையிலிருக்க எனக்கு விருப்புளது. இக்காரணங்கள்பற்றி, நீ உனது இராச்சியமாகிய இலங்கைக்குத் திரும்பிச் சென்று, அரசு புரிந்துகொண்டிருந்து இறுதியில் என்னிடம் வந்துசேர்வாய். நான் இங்கிருந்தவாறு உனது இராச்சியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேனாதலால்உனக்கும்உனது இராச்சியத்திற்கும் யாதொரு குறையும் உண்டாகமாட்டாது.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட விபீஷணனும் ஒருவாறு தேறுதலையடைந்தவனாய் எல்லாரிடமும் அனுமதிபெற்றுச் சென்றனன். அது முதல் மஹாவிஷ்ணுவானவர் சகலமான தேவர்களுடனும் ரிஷிகளுடனும் ஸ்ரீரங்கத்திலேயே வசித்துவருகிறார் என்பது பல்லோரது கொள்கை. அதுபற்றியே அந்த ஸ்தலத்திற்கு விசேஷமான மகிமை ஏற்பட்டுளது.

பண்டைக்காலத்தில் மானிடர்களில் விண்ணோர்களது சக்திவாய்ந்திருந்த ரிஷி சிரேஷ்டர்கள், தங்களது நெற்றிக் கண்கள், ஞான திருஷ்டி முதலியவைகளால், மும்மூர்த்திகள், இந்திரன், குபேரன் முதலிய விண்ணோர் முதலானவர்களது இருப்பிடம், கிரியை முதலியவைகளை அறிந்து பாமர மானிடர்களுக்குத் தெரிவித்துவந்தனர். அவர்களது கிருபையால் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களை யறிந்து, அவ்விடங்களுக்கு யாத்திரைசெய்த மானிடர்கள் கிருதார்த்தர்களாயினர். இக்காலத்தில், அத்தகைய மஹான்கள் மானிடர்கள் அவர்களது தாழ்ந்த நிலைமையால், உபதேசத்திற்கும், தங்களது சிரமத்திற்கும் அருகதையுள்ளவர்கள் அல்லர் எனக் கருதி, மலை முதலானவிடங்களில், ஆச்சிரமங்களில் தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். மானிடர்களிற் சிலராகிலும் அவர்களது கிருபைக்கு யோக்கியர்களாகத் தங்களது பரிசுத்தமான கிரியைகளாலும், இச்சைகளாலும் எண்ணங்களாலும் செய்து கொண்டால் ஸதா காத்துக்கொண்டிருக்கும்

பசிக்குப் பனம் பழம் தின்றால், பித்தம் பட்டபாடு படட்டும்.

ரிஷிசிரேஷ்டர்கள், விண்ணோர்களிற் சிறந்தோர்களது சக்திவீசும் பூலோகத்தின் பாகங்களின்னவென்று அவர்களுக்கும், அவர்களால் மற்றோர்களுக்கும் கூறியருளுவார்கள். அப்பொழுது இப்புவியின்கண் வாஸ்தவமான புண்ணிய பூமிகள் எவையென்பது நன்கு விளங்கும். அதுவரையில் முன் காலத்தில் சக்தி வாய்ந்திருந்த க்ஷேத்திரங்கள் இப்பொழுது அவ்வளவு சக்தியுடன் இல்லாமலிருந்தாலும் மற்றவிடங்களைவிட விருத்தியடைய ஸாதகமான விடங்களாதலால் யாத்திரைக்குத் தகுந்த ஸ்தலங்களேயெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.

இந்திய மன்னர்கள்

THE EMPIRE BUILDERS

அசோக மௌர்யன்

(13-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவ்விதம் ஜனங்களின் நல்லொழுக்கத்திற்காக உழைத்த அசோகர் ஜீவஹிம்ஸையையும் தடுக்கத் தம்மாலான காரியங்களைச் செய்தார். மனிதனுடைய கர்மத்தினால், அவன் ஒரு ஜன்மத்தில் நரஜந்துவாகவும், வேறொரு ஜன்மத்தில் வேறொரு பிராணியாகவும் ஜன்மம் எடுக்கிறான். ஆகையால், இப்பொழுது நாம் உணவுக்காகக் கொல்லும் ஜந்துக்கள், போன ஜன்மத்தில் நரர்களாயிருந்திருக்கக்கூடும். நாமும் வேறொரு ஜன்மத்தில் ஓர் பிராணியின் உருவங்கொள்ள நேரிடும். மற்றும், அஹிம்ஸை என்னும் விரதத்தை அசோகன் மற்றவர்களுக்காக மாத்திரம் ஏற்படுத்தவில்லை. தன் செயல்களாலேயே, மற்றவர்களுக்கு ஓர் உதாரணங் காட்டினான். பின்வரும் சாஸனத்தில் கண்டபடி, அரண்மனை யாகசாலையில் ஏராளமான ஜீவன்களை உணவுக்காகக் கொல்லப்பட்டது குறைக்கப்பட்டு, பிறகு இரண்டு மயில்களும் ஓர் மானும் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஆனால் இச்சாஸனம் வெளிவந்தபிறகு, அவைகளும் நிறுத்தப்பட்டன. அதாவது, பட்டாபிஷேகமான 13-ம் வருஷத்திலிருந்து, அசோகன் சாகபக்ஷணியானான். யாகத்திற்காகவும் மிருகங்கள் கொலை செய்யப்படாதென அசோகன் ஏற்படுத்தினான். இவைகளைப்பற்றிய விவரங்கள் சிலாசாஸனங்களில் விவரமாகக் காணப்படும். மற்றும் ஜனங்களுடைய சௌகர்யத்திற்காக அசோகன் செய்த காரியங்கள் சாஸனத்தை வாசிப்பதால் தெரியவரும்.

I

தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி இந்த தருமத்தைப்பற்றின பத்திரத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்:-இங்கே எந்த மிருகமும் கொல்லப்பட்டு யக்ஞத்திற்குப் பலியாக இடக்கூடாது. ஸமாஜங்களில் பல கெடுதிகளுண்டென்று தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி அறிகிறதால் ஸமாஜங்கள் கூடக்கூடாது. தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சியால் நன்குமதிக்கப்பட்ட யுத்தஞ் செய்யாத * ஸமாஜங்களுமிருக்கின்றன.

தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சியின் போஜனசாலையில் போஜனத்திற்காக மிருகங்கள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் முன்னம் கொல்லப்பட்டுவந்தன. இந்த தருமபத்திரம் எழுதப்படும்போது (அந்த விஷயத்தில்) மூன்று மிருகங்களே—இரண்டு மயில்கள், ஒருமான்-போஜனத்திற்காகக்கொல்லப்படுகின்றன—மானும் வழக்கமாகக் கொல்லப்படுவதில்லை. இனிமேல், இம்மூன்று மிருகங்கள்கூட கொல்லப்படலாகாது.

II

தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சியின் ராஜ்யத்தில் எல்லா இடங்களிலும், எல்லைப்பிரதேசங்களிலும் உதாரணமாகசோழ பாண்டிய,ஸத்ய புத்ர,கேரளபுத்ர முதலியோர் தேசங்களிலும், இலங்கை வரைக்கும், அந்தியோக என்பவனுக்கருகில் வசிக்கும் அரசர்களின் ராஜ்யங்களிலும், எல்லாவிடங்களிலும், தேவர்களின் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சியின் இரண்டுவிதமான வைத்தியசாலைகளை மனிதர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யவும் மிரு

---

* யுத்தப் பயிற்சிசெய்யும் ஸமாஜங்கள் அசோகனது காலத்திலிருந்தனவென்றும், அவைகளில் பயிற்சிபெற்றவர்களில் கோபமடைந்தவர், ஒருவரோடொருவர் யுத்தஞ்செய்து கொண்டனரென்றும் இதனால் தெரியவருகிறது.

பசித்தவன் தின்னாததும் இல்லை, பகைத்தவன் சொல்லாததும் இல்லை.

கங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யவும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மற்றும் அவ்வவ்விடங்கள் மனிதர்களுக்குப் பிரயோசனமானவைகளும், மிருகங்களுக்குப் பிரயோசனமானவைகளுமான மூலிகைச் செடிகளை * கொண்டுவந்து நடப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாவிடங்களிலும்வைத்தியத்திற்கு வேண்டிய வேர்களும் கனிகளும் கொண்டுவரப்பட்டு, எங்கெங்கே அவைகள் கிடைப்பது அரிதோ, அங்கு பயிர்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ராஜபாதைகளில் மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் உபயோகமாகும்படி கிணறுகள் வெட்டி, மரங்கள் நடப்பட்டிருக்கின்றன.

III

தேவனும் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி பின்வருமாறு கூறுகிறார்:—நான் முடிதரித்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களானபிறகு, என் ராஜ்யம் முற்றிலும் என் உத்தியோகஸ்தர்கள்-ராஜுகர்களும் பிரதேசிகர்களும்,—ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை சுற்றுப்பிரயாணம் போகவேண்டும். அவர்களுடைய மற்றைய காரியங்களோடு தர்மத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு வற்புறுத்துவதும் அவர்களுடைய முக்கிய காரியமாகும்.

"தாயாருக்கும் தகப்பனுருக்கும் அடங்கி நடத்தல் மிகச் சிறந்தது. சிநேகிதர்களுக்கும், அறிமுகமானவர்களுக்கும், உறவினர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், ச்ரமணர்களுக்கும் தானஞ்செய்வது மிகச் சிறந்தது; ஜீவப்பிராணிகளைக் கொல்லாமலிருப்பது நேர்மையானது; மிதமாக செலவழித்தலும் மிதமாகச் சேர்த்து வைத்தலும் மிகச் சிறந்தன."

பரிஷத்தும் (மந்திரிகளின்ஸபையும்) இவைகளைப்பற்றிய உத்தியோகஸ்தர்களும் உட்பொருளையும் பொது எண்ணத்தையும் தெரிவிப்பார்கள்.

IV

பூர்வீகத்தில், மிருகங்களைக் கொலைசெய்வதும், பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதும், உறவினர்களிடமும், பிராமணர்களிடமும் ச்ரமணர்களிடமும் மரியாதையில்லாமல் நடப்பதும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தன. அவ்விஷயத்தில் தேவனும் பிரியனும், ராஜனுமான பிரியதர்சியின் தர்மசாஸனத்தினால், ஜனங்கள் தர்மத்தைப்பற்றி முரசறைவதினால் அறிந்தவர்களானதால் - ஆகாயக் கப்பல் வேடிக்கைகளும், யானைக்காட்சிகளும், தீப வேடிக்கைகளும், மற்ற பிரகாசமான காட்சிகளாலும், பூர்வீகத்தில் அறியப்படாத விதமாய், தேவர்களின் பிரியனும், ராஜனுமான பிரியதர்சியின் போதனையினால், ஜீவன்களைக் கொல்வதும் ஹிம்ஸை செய்வதும் நிற்பதோடு, உறவினர்கள், பிராமணர்கள் சிரமணர்கள் முதலியவர்களுக்கு மரியாதை செய்வதும் பெற்றோருக்கும் மூத்தோருக்கும் அடங்கி நடப்பதும் விருத்தியடைகின்றன.

தர்மத்தைப் பரவச்செய்வது பல வழிகளில் ஓங்குகிறது. தேவர்களுக்குப் பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி அது செழித்தோங்கும்படி செய்வார். தேவர்களுக்குப் பிரியனும், ராஜனுமான பிரியதர்சியினுடைய புத்திரர்களும், பௌத்திரர்களும், அவர்கள் புத்திரர்களும், ஸம்வர்த்த கல்பம்வரையில் தர்மம் பரவுவதன் செழிப்பை விருத்தியாக்குவார்கள். தர்மத்திலும் அதை அனுஷ்டிப்பதிலும் நிலைநின்று, தர்மத்தைப்பற்றி பிரஸங்கம் செய்வார். ஏனெனில்; தர்மத்தைப் பிரசாரஞ்செய்வது மிகச் சிறந்த காரியமானபோதிலும், தர்மத்தைத் தானே அனுஷ்டிக்காத ஒருவனால் தர்மம் பரவச்செய்வது முடியாத காரியம். ஆகவே, இவ்விஷயத்தில் கிரமமாக வளருவதே சரியானது; முடியாதென்று சொல்லாமலிருப்பதும் சரியானது. இதற்காகவே பின்வருபவை எல்லாம் சொல்லப்பட்டன. நம் எண்ணம் வளர்ந்தோங்க முயற்சிசெய்து அது நாசமடையவிடாதே.

இது தேவப்பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சியால், அவர் சிங்காதனமேறிய பன்னிரண்டாம் வருஷம் கூறப்பட்டது.

V

தேவப்பிரியனும் ராஜனுமான பிரியதர்சி இம்மாதிரி கூறுகிறார்:—

நன்மை (செய்வது) கஷ்டமானது. நல்ல (காரியத்தை) ஆரம்பிக்கிறவன் கஷ்டமான காரியமொன்றைச் செய்கிறான். அம்மாதிரியான நல்லவை பல என்னால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்குப் பின் வரும் கல்ப முடிவாகும் வரைக்கும் இம்மாதிரி செய்

* எங்கு அவைகள் அகப்படுவதில்லையோ அவ்விடத்தில்.

யும் என் புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் சந்ததியார்களும் புண்ணியகாரியங்களைச் செய்தவர்க ளாவார்கள். ஆனால் நான் இப்பொழுது செய்வதை அவமதிப்பவன் பாபம் செய்தவனாகிறான். பாபஞ்செய்வது சுலபமே.

பூர்வீகத்தில் தர்ம மஹாமாத்ரர்க ளென்று ஒருவரும் இருந்ததில்லை. எனக்குப் பட்டாபிஷேகமாகிப் பதின்மூன்று வருஷங்களுக்குப் பிறகு நான் இந்த தர்ம மஹாமாத்ரர்களை ஏற்படுத்தினேன்.

பாஷாண்டர்கள் மீதெல்லாம் அவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள சமயாதிகாரிகளின்மீது அதிகாரமும், தர்மப் பிரசாரணத்திலும் ஹிருதய ஸந்துஷ்டியிலும், கிரேக்கர், காம்போஜர், காந்தாரர் முதலியோர்களிடமிருக்கும் சமயாசாரிகளிடமும், ராஷ்டிரிகர், பிதேனிகர், அபாக்தர்களிடமும் அவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

அநாதைகளுக்கும் கீர்த்தி அனைத்தையும் இழந்தவர்களுக்கும், தாய் தந்தையர்களற்ற அநாதைகளுக்கும், வயோதிகர்களுக்கும், மதாசாரியர்களின் மிகவும் அதிகமான வேலையில் லாமலிருக்கும்படியும் பார்க்கவேண்டும்.

மன்னிக்கவும், சிறைச்சாலைத் தண்டனையிலும், தண்டனையிலும் கைதிகளை மன்னிப்பதிலும், கடுமையான வேலையிலும், கைதியை நம்பி குழந்தைக ளிருக்கும்போதாவது, மற்றொருவனுடைய போதனையினலாவது கைதி மிகவும் வயதுமுதிர்ந்தவனா யிருந்தபோதாவது கைதியைச் சிறையிலிருந்து நீக்கவும் அவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

பாடலீபுரத்திலும் மற்றுமுள்ள ராஜாங்க முக்கியப் பட்டணங்களிலுமுள்ள எனது சஹோதரர்கள், சஹோதரிகள் உறவினர்கள் முதலியவர்களுடைய அரண்மனைகளிலும் அவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

தர்மப்பிரசாரகன், ஸமயாச்சார்யன், அல்லது மானியம் பெற்றவன் ஆகிய இவர்களில் எந்த ஸமயாதிகாரியின்மீதும் தர்ம மஹாமாத்ரர்களுக்கு அதிகாரமுண்டு.

இதன்பொருட்டே தர்மத்தை விளம்பரம் செய்யும் பத்திரம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. அது நெடுநாள் நின்று, என் சந்ததியார் அதைப் பின்பற்றக்கடவர்.

நமது சிறு கதை

OUR SHORT STORY

நான்காம் அத்தியாயம்

துக்கக்கடலில் சூரியோதயம்

துன்ப சாகரமான இந்நில வுலகத்தில், துக்க சுகங்கள், ஆசைகள் முதலிய பலவகைப்பட்ட புயற் காற்றுகளில் அகப்பட்டுக் கவிழ்ந்துபோகாமல் தன்னை மிதக்கும் நிலைமையிலேயே நிலைத்துக்கொள்ளும் வன்மையற்ற அற்பத் தோணியான மனத்தையே துணையாகக்கொண்டு, அத்தோணியை அச்சாகரத்திற் செலுத்துவதற்கு, பெரியோர் போதகம், நீதி சாஸ்திரங்கள் முதலிய ஊன்றுகோல்களை ஒறுத்துத்தள்ளி தன் சுயபுத்தியான ஊன்றுகோலையே சிறந்ததாகக் கருதி உபயோகித்து, விஷயங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அமைதி யடையவொட்டாது தடுக்கும் கோபமென்னும் சரக்கை தன்னை யணுகுபவருக்கு விற்பதற்காக அத்தோணியி லேற்றி, நீர் மட்டத்துக்கீழ் மறைந்துள்ள வஞ்சகப் பாறைகள் நிறைந்துள்ள அப்பவசாகரத்தைக் கடக்க ஒருவன் முயலுவானேயாகில், மன்மதனால் நிருமிக்கப்பட்ட காமம் என்ற பாறையில் அப்படகு மோதி உடைந்து பொடியாகி, அவன் நீரில் முழுகி இறந்துவிடுவா னென்பது திண்ணம்.

"மனம்போன போக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்"
"ஒறுத்தார்க்கு ஒருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்".—

என்னும் நீதிமொழிகளைக் கற்று முணராத செங்கோட கௌண்டர், பெற்றூர் சுற்றத்தார், செல்வம், நாடு முதலியவைகளைத் தமது அன்பை யடைவதற்காகத் துறந்து, நாகரிக மற்ற பிறநாட்டில் நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் வந்து வசிக்கத் துணிந்த தமது நாயகியின் பேரன்பின் அளவை யறியும் திறனற்று, தாம் அவளிடத்துக்கொண்ட காதலுக்கு அவளது வனப்பையே ஆதாரமாகக் கொண்ட தம்மைப்போலவே தமது நாயகியும் தம்மிடம் ஆசைகொண்டாளென மதித்துவிட்டார். எட்டுமாதக் காலம் அவளை நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் நிர்க்கதியாய் விட்டுச் சென்ற தம்மீது சிறிதும் சினமடைய வொட்

டாத அவளது அன்பின் சிறப்பை யறியும் சக்தியற்றவரா யிருந்ததால் அவளது கற்பைக் குறித்துச் சந்தேகித்தார். தனக்குக் கிடைத்த சகோதரனை அவள் சிறிதும் கபடமின்றிப் புகழ்ந்ததைக் கேட்டு மகிழும் பெருங்குண மற்றவ ராதலால், தூய்மையான அன்பைக் காமவெறியென வெண்ணி மருண்டார். ஐயோ! காமமே! உன்னால் உலகில் விளையும் துக்கத்துக்கு எல்லையைக் காணோமே! ஹா! இரதி தேவி! உனது நாயகனால் உலகத்தவர் படும் கொடிய துன்பங்கள் அளவற்றிருப்பதை நீ அறிந்திருந்தால், முக்கணெந்தையால் எரிக்கப்பட்ட நினது நாயகனை உயிர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று அக்கருணைக் கடலை நீ பிரார்த்தித்திருக்க மாட்டாய்! நீ அதை யறியாதது உலகோர் செய்த தீவினைகளின் பயனேபோலும்!

முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறியவாறு செங்கோட கௌண்டர் பூர்ண கர்ப்பிணியான தமது நாயகியைக் கோரமான தண்டனைக்காளாக்கி, அவள் பரிதாப நிலைமையைக்கண்டு சற்றும் மனமிரங்காது அக்காட்டை விட்டகன்றார். சிலகாலமாய் உடன்பிறந்தவனைக்காட்டிலும் மிக்க ஆதரவுடன் தேவஸேனையைப் போஷித்துக் காப்பாற்றிவந்த குமாரசாமி கௌண்டர், அன்று மாலை திரும்பிவருவதாகச் சென்றவர், சீக்கிரம் வேட்டை முடிந்துபோனதால் அன்று காலை பத்து நாழிகைக்கே குடிசைக்குத் திரும்பிவிட்டார். குடிசையின் கதவு திறந்துகிடந்ததையும், குதிரைக்குளம்புகளின் சுவடுகள் குடிசையினருகே காணப்பட்டதையும் கண்டு சிறிது ஆச்சரியத்துடன் குடிசைக்குள் நுழைந்து, "அக்கா! அக்கா!" என்று தேவஸேனையைக் கூப்பிட்டார். மறுமொழி யொன்றும் கிடைக்காததால், பெருங் கவலையுடன் குடிசை முழுவதையும் நொடிப்பொழுதில் சுற்றிப்பார்த்து, தாம் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு ஆதரவுடன் காப்பாற்றிவந்த தமக்கையைக் காணாது, மனங்கலங்கி பெருங் கவலையுடன் குடிசையைவிட்டு வெளியே ஓடினார்.

மரங்கள் அடர்ந்து வளரப்பெற்றதும் புதர்கள் நிறையப்பெற்றதுமான வித்தாரமான காட்டில் தம் தமக்கையை எங்கு தேடுவதென்று சிறிது நேரம் திகைத்து, தமது கால்களில் பலமுள்ளவரையில் ஓடித் தேடவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, ஓடவாரம்பித்தார். அதற்குள் அவரது வேட்டை நாயானது சந்தோஷக் குறிகளுடன் பூமியை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு வெகுவிரைவாய் ஓடி நூறு கஜத்துக்கப்பால் போய் நின்று ஏதோ வொரு பொருளை யுற்றுநோக்கிக்கொண்டே உரக்க அழுவதைக் கவனித்து, மனத்தைப் பிளக்கும் துயரத்துடன் நாய் நின்ற விடத்தை நோக்கியோடி, நாயின் மனத்தில் துக்கத்தை விளைவித்த பொருள் என்னவென்று பார்த்தார். தமது அருமைச்சகோதரி மரத்தோடுமரமாய்ப் பிணைத்துக் கட்டப்பட்டு, தேகத்திற் பலவிடங்களிலிருந்து இரத்த வெள்ளம் பெருக, மூர்ச்சை யடைந்திருந்ததைக்கண்டு, அங்கமெல்லாம் பதற, "ஹா! என்ன கொடுமை! என்ன கொடுமை! அக்கா! நீ இறந்தாயோ?" என்று வாய்விட்டலறிக்கொண்டே, தமது உடைவாளை உறையினின்று உருவிக்கொண்டு ஒரே பாய்ச்சலில் அம்மரத்தண்டையிற் போய்ச் சேர்ந்து, தம் தமக்கையின் கட்டுகளை யறுத்துவிட்டு, அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்தோடி, குளிர்ந்த நீரை அவள் முகத்தில் தெளித்து, மூர்ச்சை தெளிவிக்க முயன்றார். அவர் எவ்வளவு முயன்றும், வெகுநேரம் வரையில் அவளுக்கு மூர்ச்சை தெளியவில்லை.

அவள் கர்ப்பவதியாயிருந்ததால், எந்த சமயத்தில் யாது சம்பவிக்குமோ வென்று பயந்து, குமாரசுவாமி கௌண்டர் இரண்டு மைல் தூரத்துக்கப்பாலுள்ள ஆப்பிரிக்கவேடர் வளைவுக்குச் சென்று, அங்கிருந்து ஓர் வேடனையும் ஓர் வேடுவச்சியையும் தமது குடிசைக்கு அழைத்துவந்து, அவ்வேடுவச்சியைத் தமது தமக்கையினிடம் காவலாக வைத்தார். அன்றுபகல் முழுவதும் தேவஸேனை கண்ணை விழிக்கவேயில்லை. அஸ்தமித்து நான்கு நாழிகைக்கு வேடுவச்சியானவள் குடிசைக்கு வெளியே கவலையுடன் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த குமாரசுவாமி கௌண்டரை யணுகி, தேவஸேனைக்குப் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அவள் மூர்ச்சை தெளிந்து அவரைக் கூப்பிடும்படி சொன்னதாகவும் உரைத்தாள்.

குமாரசுவாமி கௌண்டர் சிறிது கவலை நீங்கி விரைவாய்க் குடிசைக்குட் சென்று, "அக்கா! பிழைத்திருக்கிறாயா? எவருக்கும் தீங்கு நினையாத உனக்கு இப்படிப்பட்ட

பசியாமலிருக்க மருந்து கொடுக்கிறேன் பழையது இருந்தால் போடு என்பதுபோல.

கொடிய தீங்கிழைத்த கொடும்பாவி யார்? என் ஆவியை இழக்க வேண்டுமானாலும் அவன் மீது பழிதீர்க்காமல் விடுவதில்லை. அவன் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா?" என்று துடிக்கும் நெஞ்சத்துடன் கேட்டார். தேவஸேனை ஈனக்குரலுடன், "தம்பி! பாவியேன் மாய்ந்து போகாமல் புவிக்குச் சுமையாய்ப் பிழைத்துவிட்டேன். நேற்று இத்தருவாய் வரையில் என் அளவில்லா அன்புக்குப் பாத்திரனாய் உலகில் நிகரற்றவனாக என்னாற் கருதப்பட்ட என் புருஷன் வஞ்சனையாக என்னையழைத்துப்போய் என்னைச் சித்ரவதை செய்தான். 'என் தம்பி வந்தால் உன்னைத் தொலைத்துவிடுவான், உயிர் பிழைக்கவேண்டுமானால் ஓடிப்போ' என்று வெருட்டினேன். உடனே மூர்ச்சையடைந்தேன். மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்துப் பார்க்கையில், இதோ கிடக்கும் சிசுவைக் கண்டேன். அக்கொடிய பாதகனை முற்றிலும் ஒத்திருக்கிறது. இதன் குணமும் அவனுடையதைப் போலவே கொடியதாயிருக்கு மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இது உயிருடனிருந்தால் இதுவும் ஒரு ஸ்திரீயை இவ்வாறே கொடிய துன்பத்துக் காளாக்கும். அக்கொடியன் வம்சம் அற்றுப் போகவேண்டுமாதலால், இச்சிசுவைக் கொடிய மிருகங்களுக்கு இரையாக்கி விடு. இது என் கண்முன் இராமல் அப்பால் உடனே எடுத்துக்கொண்டு போ!" என்று கடுங்கோபத்துடன் மொழிந்தாள்.

இக்கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட குமாரசுவாமி கௌண்டர் மிகவும் மனம் வருந்தி, "அக்கா! நீ இவ்வாறு பேசுவது தருமமன்று. கோபத்துக்கு இடங்கொடுக்காதே! யாதொரு பாபமுமறியாத இச்சிசுவை, ஈசன் உன் கையில் வளர்ப்பதற்காகக் கொடுத்திருக்கிறார். அதையழிப்பதற்கு உனக்குச் சிறிதும் பாத்தியமில்லை. இது நீ பெற்ற குழந்தையல்லவா? அதோ அது பரமாத்மாவைக்கண்டு ஆனந்திக்கிறது, பார்! அதன் இளநகை கன்னெஞ்சமுள்ள அயலாரையும் அன்புபாராட்டச் செய்யுமே. உன் மனத்தில் அது இரக்கத்தையுண்டுபண்ணவில்லையா? தாயே! உன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு ஆதரி!" என்று தழுதழுத்த குரலுடன் உரைத்தார்.

அம்மொழிகளைக் கேட்டதும், தேவஸேனையின் தன்மை முழுவதும் மாறிற்று. தன் கொடிய எண்ணத்தை நினைத்து மெய்ந்நடுங்கினாள். கண்களினின்றும் துக்க அருவி பெருகிற்று. "ஹா! என் கண்ணே! என தாருயிரே! இத்துக்கக் கடலில் எனக்குத் துணையாக வந்த செல்வமே! உன்னைக் கொல்ல நினைந்தேனே பாவியேன்!" என்று தன் குழந்தையை அன்புடன் எடுத்து மார்போடணைத்து முத்தமிட்டாள். இன்னும் மாயையின் திரையினால் முழுவதும் மறைக்கப்படாத பரமாத்மசொரூபம் அதன் கண்களின் முன் அச்சமயத்தில் தோன்ற, அது வாய்பிளந்து நகைத்தது. தேவஸேனைக்குத் துக்கம் மேலிட்டுக் கதறினாள். "தம்பி! நான்கொண்ட பாபவெண்ணத்துக்குக் கடவுள் என்னை மன்னித்தருளுவாரோ, சொல்" என்று குமாரசுவாமி கௌண்டரைக் கேட்டாள். அவர், "அக்கா! சினத்தையொறுத்தவரே மனிதர் என்னும் பெயரை வகிக்கத் தக்கவர்.

"இறந்தா ரிறந்தா ரனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை."

என்றவாறு, கோபத்தில் வரம்பு கடந்து நிற்பவர் முத்திக்கவசியமான ஞானத்தைப் பெறாராகலின், இறந்தவருக்குச் சமானமாவர்; சினத்தைத் துறந்தவர் இறப்பையொழித்த பெரியோருக்கு இணையாவார். ஆனால் அச்சினத்தை முற்றிலும் அகற்றுவது இறைவனருள் பெற்றார்க்கல்லது மற்றவருக்குச் சாத்தியமன்று. ஆகையினால் நீ இறைவனைத் துதி! அவர் உன்னை மன்னிப்பார்!" என்று சொல்லி அவள் மனத்தைத் தேற்றினார். தேவஸேனை மீண்டும் களைப்புற்று உறங்கலானாள். குமாரசுவாமி கௌண்டர் துக்கம் குடிகொண்ட மனத்துடன் குடிசையைச் சுற்றியுள்ள அடைப்பில் படுத்து ஏதேதோ சிந்திக்கலானார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

அற்புதப் பிறப்பு

முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறியவாறு தேவஸேனைக்குப் பிறந்த மகனுக்கு ஐந்து ஆண்டு நிறைந்த பின்னர், ஒரு நாட்காலையில் தேவஸேனை வீட்டுக்குள் ஏதோ வேலையாயிருந்ததில், தன் மகன் முருகையனைச் சிறிது நேரம் கவனியாம லிருந்துவிட்டாள். சிறிது நேரம் பொறுத்துப்பார்க்கையில் குழந்தை வீட்டுக்குள் இல்லாததைக்கண்டு, வீட்டின் பின்

புறத்திலுள்ள தோட்டத்தில் குமாரசுவாமி கௌண்டர்வேலைசெய்துகொண்டிருந்த விட்த்துக்குச் சென்றிருக்கலாமென்றெண்ணி, அங்குசென்று, "தம்பி! முருகையனை உள்ளே காணோமே; இங்கு வந்தானோ?" என்று கேட்டாள். குமாரசுவாமி கௌண்டர் திடுக்கிட்டு, "உள்ளே காணோமா? இங்கே வரவில்லையே. உள்ளே நன்றாய்ப் பார்த்தாயா? உள்ளே வா, நன்றாய்த் தேடிப் பார்ப்போம்" என்றார்.

பதைக்கும் மனத்துடன் இருவரும் உள்ளே சென்று தேடிப் பார்த்தனர். எங்கும் குழந்தையைக்காணோம். வெளியே சென்று பார்த்ததில், வீட்டைச் சுற்றியுள்ள அடைப்பின் கதவு திறந்திருந்தது. அப்போதுதான் குமாரசுவாமி கௌண்டருக்கு தாம் வெளியேயிருந்து வந்தபோது திரும்பவும் உடனே வெளியே போகவேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் கதவைத் தாளிடாதது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. "அக்கா! என் புத்தியீனத்தினால் ஆபத்து வந்துவிட்டது. நீ குழந்தையைப் பார்த்து எவ்வளவு நேரமாயிற்று?" என்று குமாரசுவாமி கௌண்டர் கேட்டார். "அரை நாழிகைதானாயிற்று அப்பா!" என்றாள் தேவஸேனை. "அரைநாழிகைபோதாதா அவனுக்கு? சிங்கத்தின் குகையிலிருக்கிறானோ புலியின் புதரிலிருக்கிறானோ! கடவுள்தான் அவனை இரக்ஷிக்கவேணும்" என்று சொல்லி உள்ளே பாய்ந்து, கத்தியும் துப்பாக்கியும் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து, "அக்கா! குழந்தை சிங்கத்தின்வாயிலிருந்தாலும் மீட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். பயப்படாமல் இங்கேயேயிரு!" என்றார். தேவஸேனை, "தம்பி! காத்திருக்க என்னாலாகாது. நானும் கூடவருகிறேன்!" என்று சொல்லி, உள்ளேயிருந்து துப்பாக்கியும் உடைவாளும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவருடன் புறப்பட்டாள்.

மேற்கூறிய விஷயங்களனைத்தும் கணநேரத்தில் முடிந்துவிட்டன. இருவரும் புலியைக் கண்டு வெருண்டோடும் மான்களைப்போல் மனோவேகமாய்ப் பாய்ந்து ஓடினர். "முருகையா! முருகையா!" என்று கூவிக்கொண்டே ஓடினார்கள். வீட்டுக்குச் சுமார் ஒரு மைல் தூரத்துக்கப்பால் ஒரு சிறு குன்றிலுள்ள ஓர் குகையையணுகியதும் இருவரும் ஓட்டத்தை நிறுத்தி மெதுவாய்ச் சத்தமின்றி நடந்து சென்றனர். குமாரசுவாமி கௌண்டர், "அக்கா! குகையில் ஆண் சிங்கத்தின் கர்ச்சனை கேட்கிறது. முருகையன் கதி என்னவாயிற்றோ! துப்பாக்கியைத் தயாராக வைத்துக்கொள்!" என்று தேவஸேனையினிடம் தாழ்ந்த குரலிற் சொல்லிவிட்டு, தம் துப்பாக்கியையும் கத்தியையும் உபயோகத்துக்குத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு, "முருகையா!" என்று ஒருமுறை உரக்கக் கூவினார். குகைவாயின் அருகேயுள்ள புதரில் ஏதோவொரு ஜந்து அசைந்தது. ஓர் குழந்தையின் மெல்லியகுரல் கேட்டது. குமாரசுவாமி கௌண்டரும் தேவஸேனையும் துடிக்கும் நெஞ்சத்துடன் மௌனமாய் நின்றனர். கணநேரத்துக்கெல்லாம் ஐந்துவயது நிரம்பாத குழந்தை முருகையன் தனது வலது கையில் ஒரு சிறு சிங்கக்குட்டியைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு, பூமியை மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு, நாற்புறமும் சுற்றிக் கவனித்துக்கொண்டு, சப்தம் செய்யாது பூமியோடு பூமியாய் நகர்ந்துகொண்டு வந்து, அவர்களிருவரும் நிற்குமிடத்தையடைந்து எழுந்து, மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அச்சிங்கக் குட்டியைத் தேவஸேனையின் கையிற்கொடுத்து, 'குட்டி நன்றாயிருக்கிறதா?' வென்று ஜாடையினால் கேட்டான். தேவஸேனை தன் குழந்தையின் அபூர்வ சக்தியைக் கண்டு ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியடைந்தும், அக்குழந்தை அடிக்கடி இப்படிப்பட்ட அபாயகரமான செய்கையைச் செய்வதையுன்னி ஒருபுறம் கிலியும் துயரமுமுற்றும், இனிக்காணுவதரிது என்றெண்ணிய குழந்தையைக் கண்டதுமுண்டான பேரானந்தத்தினால் தன்னருமை மகனைத் தூக்கி மார்போடணைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பம் ஆராய்ப்பெருக, குமாரசுவாமி கௌண்டரை நோக்கி, "தம்பி! முருகையன் தீரத்தைப் பார்த்தாயா? கத்தி, துப்பாக்கியின்றி கொடிய மிருகங்களை அணுகத் துணியும் இச்சிறு வேடனன்றோ உண்மையான வேடன்!" என்று தன் குழந்தையின் பெருமையைத் தன் தம்பியினிடமுரைத்து மகிழ்ந்தாள். பிறகு அச்சிங்கக்குட்டியை அக்குகைவாயினண்டையிற் போட்டுவிட்டு, குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு, சந்தடி செய்யாது அவ்வபாயகரமான இடத்தைவிட்டகன்றனர்.

இக்கதையைப் படிக்கும் நமது அன்பர்களிற் பலர் மேற்கூறிய சம்பவத்தைக் கட்டுக்கதையின் ஓர் அங்கமாகக் கருதிப் புன்னகைகொள்வார்களென்பதற் கையமில்லை. ஆதலின் மேனுடுகளில் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்துள்ள அறிஞர்கள் பலர், தங்கள் அனுபவத்தில் ஏற்பட்டதாகக் கூறியுள்ள இத்தகைய அதிசயப் பிறப்புகளிற் சிலவற்றை இங்கு எடுத்துரைப்போம்.

எட்டுமாதக் கர்ப்பிணியான ஒரு ஸ்திரீயை, ஒரு குதிரை வயிற்றிலுதைத்துக் காயப்படுத்திற்று. அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை குதிரைபோற் கனைத்தது; நிற்கும்போது குதிரை தன் பின் கால்களிலொன்றை மற்றென்றின் மேல் தாங்கி வைத்துக்கொள்வது போலவே அதுவும் ஒரு காலை மற்றொரு காலின் குதிகாலின்மீது வைத்துக்கொண்டு நின்றது; ஏதாயினுமொரு பொருளை யுற்று நோக்குங்கால் குதிரையைப் போலவே தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டு நோக்கிற்று.

ஏழுமாத கர்ப்பிணியான ஒரு ஸ்திரீயிருந்த அறைக்குள் பீபிள்ஸ் பார்க்கிலிருந்து தப்பியோடி வந்த காட்டு மனிதனென்று சொல்லப்படும் குரங்கொன்று திடீரென நுழைந்தது. அதைக் கண்ணுற்றதும் அவள் கிலியுற்று மூர்ச்சையடைந்தாள். குரங்கு அவளை யொன்றுஞ் செய்யாமல் அவ்வறையைவிட் டகன்றது. ஆயினும் அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை அக்குரங்கைப்போல கரிய மயிர் மூடிய தேகமுடையதாயும், அக்குரங்கின் நடை, பாவனை, குணம் முதலியன வுடையதாயும் இருந்தது.

இத்தகைய அதிசயப் பிறப்புகள் பலவுளவென்று சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்த அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். நமது குழந்தை முருகையனும் அவ்விதப் பிறப்புகளிற் சேர்ந்தவன். பூர்ண கர்ப்பிணியாயிருக்கும்போது வேட்டை நாயினுற் கடிக்கப்பட்ட தேவஸேனை, வேட்டை நாயின் தீரமும் மோப்ப சக்தியும் பொருந்திய அற்புத மகனைப் பெற்றுள். ஈசனருளினுல் தீயசெயல்களும் நன்மைகளாகவே முடியும் என்பதற்கு இது ஓர் அத்தாட்சி போலும்! பிறந்ததுமுதல் முருகையன் வேட்டை நாயின் குணங்கள் தன்னிடம் பொருந்தியிருப்பதை வெளியிட ஆரம்பித்தான். வீட்டின் பக்கத்தில் இரவில் சஞ்சரிக்கும் கொடிய மிருகங்களின் அடியோசையைக் கேட்டதும் அவன் காதுகள் விடைக்கும், உடல் துடிக்கும், கண்கள் ஜ்வலிக்கும், அத் திசையில் நகர முயலுவான். கொஞ்சம் நடக்கத் தெரிந்தவுடன், வெளிக் கதவு தற்செயலாய்த் திறந்திருந்தால் வெளியேறி கொடிய மிருகங்களின் உறைவிடங்களை மோப்பத்தினலறிந்து அங்கு சென்று, திருட்டுத்தனமாய் அவைகளின் குட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு வர ஆரம்பித்தான். அவனுடைய சாவதானத்துக்கு நிகரேயில்லை. ஒருமுறையாவது மிருகங்களினிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டதே யில்லை. ஆயினும் அவன் சிறு பாலகனு யிருந்ததால், தேவஸேனையும் குமாரசுவாமி கௌண்டரும் மிகவும் கவலையுற் றிருந்தார்கள்.

ஆரும் அத்தியாயம்

கோரமான சபதம்

முருகையனுக்கு வயதாகவாக அவன் சக்தி அதிகரித்தது. பதினறு வயதாயிற்று. தனக்கு நிகரான வேடனே அக்காட்டிலில்லையெனப் பெயர்பெற்றுன். கொடிய மிருகங்களை அவன் உபயோகமற்ற நாய்களாக மதித்தான். அவன் மனத்தில் ஒரு கணமேனும் அச்சமென்பது உண்டானதே யில்லை. ஆயுதங்களை உபயோகிப்பதிலும் இணையற்றவனுயினுன். அவன் வைத்த குறி தவருது சுடும் திறமை யடைந்தான்.

இவ்வாறு எவ்விதத்திலும் தனக்கு நிகரில்லாதவனு யிருந்த தனதருமை மகனைக் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்ட தேவஸேனையின் மனத்தில் ஒரு நாள் ஒரு நூதன எண்ணமுண்டாகி அவள் சுபாவத்தை முற்றிலும் மாற்றிவிட்டது. அதுவரையில் தன் சகோதரனுக்குத் தெரியாத இரகசியமில்லாதவள், அவ்வெண்ணத்தை அவனுக்குத் தெரிவிக்கக் கூடாதென நிச்சயித்தாள். அவ்வெண்ணம் அவள் மனத்தில் தோன்றியதற்கு மறுநாள், குமாரசுவாமி கௌண்டரும் முருகையனும் வேட்டைக்குப் புறப்படுகையில், தேவஸேனை குமாரசுவாமி கௌண்டரை நோக்கி, "தம்பி! இன்று ஏதோ எனக்கு உடம்பு சரியாகவில்லை. முருகையன் மட்டும் வீட்டிலேயே யிருந்தால் சௌகரியமா யிருக்கும்" என்று தன் தம்பியினிடம் முதல் பொய்யை உரைத்தாள். குமாரசுவாமிகௌண்டர் தாமும் வீட்டிலேயே

பசுமரத்தில் தைத்த ஆணிபோல.

யிருப்பது அவசியமானால் வீட்டிலேயே யிருந்துவிடுவதாகச் சொன்னதற்கு, அவர் இருக்கவேண்டுவது அவசியமில்லை யென்று விட்டாள். அவரும் தம் தமக்கையின் தேக அசௌக்கியம் என்னவோ என்று எண்ணிக் கொண்டு வேட்டைக்குச் சென்றார்.

அவர் வீட்டை விட்ட அரை நாழிகைக்கெல்லாம் தேவஸேனை தன்மகனை யழைத்துத் தன் முன் நிற்கும்படி செய்து, கோபம் ஜ்வலிக்கும் கண்களுடன், "முருகையா! நீ என்னிடம் நிஜமான அன்புடைய பிள்ளையானால், நான் இப்போது உனக்குக் கட்டளை யிடப்போவதை நிச்சயம் செய்துமுடிப்பதாக சத்தியஞ்செய்!" என்று கம்மிய குரலுடன் உரைத்தாள். தன் தாய் சினமடைந்ததை ஒருபோதும் பார்த்திராத முருகையன் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன், "அம்மா! நீ இட்ட கட்டளையைச் செய்யாத நாளுண்டோ? கோபமற்ற உன் மனத்தில் கோபமூட்டியது யாதென்று சொல்! உன் கட்டளையைச் சத்தியமாய்ச் செய்து முடிக்கிறேன்" என்றான். உடனே தேவஸேனை, "அப்பா! 'தாயிற் சிறந்த கோவிலுமில்லை" யாதலால், நீ கோவிலில் சத்தியஞ் செய்திருக்கிறாய்; ஆகையினால் தவறாதே! உன்னை யீன்ற தகப்பன் - கொடிய பாதகன் - யாதொரு பாபமுஞ் செய்யாத பேதையேனை - அவனுக்குத் துரோகம் என்பதைக் கனவிலுமெண்ணாத ஏழையேனை வஞ்சித்து அழைத்துப்போய் அதோ தெரியும் மரத்தில் இறுக்கிக் கட்டி, நான் பூர்ண கர்ப்பவதியா யிருந்ததைக் கண்டும் மனமிரங்காது, தனது வேட்டைநாயை என்மீது தூண்டிவிட்டான். அது என் தேகத்தைப் பலபக்கங்களிற் பிடுங்கியதனால்தான் உனக்கு வேட்டை நாயின் குணங்கள் ஏற்பட் டிருக்கின்றன. என்னைக் கட்டுண்ட ஸ்திதியிலேயே விட்டுவிட்டு, தன் ஊராகிய சேலத்துக்குப் போய்விட்டான். நீ அவன் எங்கிருந்தாலும் தேடிப்பிடித்து அவன் பிராணனை மாய்க்கவேண்டும். தகப்பன் என்று இரக்கங்கொள்ளக் கூடாது. அவன் என்னிடத்தில் இரங்கவில்லை. அதை மறக்காதே. நீ அவ்வாறு செய்வதாக என் கையிலறைந்து இன்னொரு முறை சத்தியஞ் செய்!" என்று படபடப்புடன் மொழிந்தாள்.

அக்கொடிய சரித்திரத்தைக் கேட்டதும், முருகையன் அங்கமும் நெஞ்சமும் பதறின தன் அளவற்ற அன்புக்குப் பாத்திரமான தாயை ஒருவன்—அவன் தந்தையா யிருந்தா லென்ன, தெய்வமாய்த்தான் இருந்தா லென்ன?—அப்படிப்பட்ட கொடிய துன்பத்துக்கு ஆளாக்கினான் என்று கேட்டதும் அவன் சினம் கரைகடந்துபோயிற்று. நாகரிகமுள்ள நாடுகளில் வசிப்பவர்களே சினத்தை யகற்றச் சக்தியற்றவர்களா யிருக்கும்போது; பிறந்த நிமிஷமுதல் வேடர்களுடன் பழகி வந்த படிப்பிலா வேடன் சினத்துக்கிடங் கொடுப்பது ஆச்சரியப்படத்தக்கதன்று. தன் தாய் நீட்டிய கையில் தன் கையினால் ஓங்கி யறைந்து, "அக்கொடியவன் என் தந்தையல்ல. அவனைத் தொலைத்து விடுகிறேன். அவன் உடை ஏதேனும் இங்குளதோ, சொல்! அதை மோந்து பார்த்துவிட்டு உடனே புறப்படுகிறேன்" என்று வேட்டை நாயினுடலைப்போல் துடிக்கும் தேகத்துடன் சொன்னான். தேவஸேனை ஒரு பழைய சட்டையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து, "அப்பா! இதுவே அவன் பல நாளணிந்த சட்டை! தெய்வச்செயலாய் அதை இதுகாறும் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன். நீ பழிதீர்ப்பது தர்மம். ஆகையினால் உனக்குக் கடவுள் துணையாயிருப்பார். அப்பாதகன் மங்கலஹல்லி ஜமீன்தார். மங்கலஹல்லி இந்தியாவில் சேலம் ஜில்லாவில் உள்ளது. நீ சென்று அவனைத் தொலைத்துவிட்டுவா. உன் மாமன் வந்தால் தடுப்பான். ஆகையினால் அவன் வருமுன் நீ போய்விடு"—என்று சொல்லி, சவரன் நிறைந்த ஓர் பையை அவன் கையிற் கொடுத்தாள். முருகையன் சட்டையையும் பணப்பையையும் பெற்றுக்கொண்டு, தன் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு, தாயை வணங்கி, தாயின் சொற்படி தந்தையை மாய்க்கும் தருமச்செயலைச் செய்யும் நோக்கத்துடன், கடவுளை வேண்டிக்கொண்டு, வீட்டைவிட் டகன்றான். கொலைஞனும் தன் காரியம் சித்தியாக வேண்டுமென கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறானே! இதென்ன அதிசயம்? இதுவே ஜடவுலகமென்பது போலும்!

ஏழாம் அத்தியாயம்

பழிதீர்த்தல்

இனிய வசந்த காலத்தில் ஓர் நாட்காலையில் மங்கலஹல்லி கிராமத்தில் மங்கலஹல்லி

ஜமீன்தாரின் பங்களாவின் வெளிவாசற்படியண்டையிலுள்ள சிறு கட்டிடத்தில் அறுபது வயது சென்ற கிழவன் உட்கார்ந்துகொண்டு, மூப்பின் தன்மைக்கேற்றபடி தானாக பின் வருமாறு பேசிக்கொண்டிருந்தான். "வேலாயுதனே! சாமி! பங்களாவெல்லாம் பாழடைந்து போகிறதே! எஜமான் மனசைத் திருப்ப ஒரு வழி பண்ணமாட்டாயா? வம்சம் அற்றுப் போகிறதே! அந்தப் பாழும் ஊர் மொம்பாஸாவுக்குப் போகும்போது, எவ்வளவோ சந்தோஷமாய்ப் போன எஜமான், வரும்போது ஏனோ துக்கத்தில் மூழ்கிவந்தாரே! அன்று முதல் இன்றுவரை அவர் முகத்தில் சிரிப்பு வரக் காணோமே! முருகையா!" என்று பேசிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது பங்களாவுக்கு எதிரிலிருந்த புதரின் மறைவிலிருந்து ஓர் வாலிபன் அக்கிழவனிடம் ஓடிவந்து, "பெரியவரே! என்னை எதற்காகக் கூப்பிட்டீர்கள்?" என்றான். கிழவன் ஆச்சரியத்துடன், "உன்னை யாரப்பா கூப்பிட்டது? நான் கூப்பிடவில்லையே" என்றான். வாலிபன், "என்ன, பெரியவரே! நீர்தாம் இப்போது 'முருகையா!' என்று என்னை அழைத்தீரே" என்றான். கிழவன் நகைத்து, "முருகையா என்று சுவாமியைக் கூப்பிட்டேன் அப்பா, உன்னையல்ல. அது போகட்டும். நீ யார்? இவ்வூருக்குப் புதியவன்போ லிருக்கிறதே" என்றான். "ஆம்; நான் கோயம்புத்தூரான். இங்கு என் உறமுறையாரைப் பார்க்க வந்தேன். பெரியவரே! இந்த பங்களா யாருடையது? உள்ளே ஜனப்புழக்கத்தையே காணோமே!" என்றான்.

கிழவன் துக்கத்துடன், "அதைக்குறித்துத் தான் இப்போது வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இது இந்த ஊர் மிட்டாதார் வீடு. அவர் முக்கால்வாசி நாளைக்கும் இங்கு தங்காமல் எங்கேயோ போய்விடுகிறார். அவருக்குக் கல்யாணமாகவில்லை. உறமுறையாரையும் நெருங்கவிடுவதில்லை. ஆகையால் அவர் ஊரிலிருந்தாலும் பங்களாவில் சந்தடியேயிராது" என்றான். வாலிபன் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன், "அப்படியா! மங்கலஹல்லி ஜமீன்தார் மிகுந்த திறமுள்ள வேடரென்றும், எப்போதும் பல ஜனங்களோடு கூடி வாழ்வதில் மிகுந்த இஷ்டமுள்ளவரென்றும் கேள்விப்பட்டேனே! அது பொய்யா?" என்றான்.

கிழவன் அவ்வாலிபனை ஏற இறங்கப்பார்த்து, "தம்பி! உனக்கு யார் அப்படிச் சொன்னது? எஜமான் அப்படிச் சந்தோஷமாயிருந்து பதினாறு வருஷமாயிற்றே" என்று சொல்லி பெருமூச்செறிந்தான். வாலிபன் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்து, பிறகு, "பதினாறு வருஷமாகவா துக்கத்தில் மூழ்கியிருக்கிறார்? ஐயோ பாவம்! பெரிய துக்கம் சம்பவித்ததுபோலும்" என்றான். வாலிபனது அநுதாபத்தைக் கண்டு மனங்கசிந்த கிழவன், "ஏதோ பெரிய துக்கமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் அப்பா! தமது பெண்சாதியை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக மொம்பாஸாவுக்குப் போனார். போனவர் துக்கம்நிறைந்தவராகத் தனியே வந்தார். அன்றுமுதல் எவரோடும் நெருங்கிப்பழகாமலும் முக்கால்வாசி வேளையும் தூரத்திலுள்ள காடுகளில் சஞ்சரித்தும் தமது துக்கத்தையே துணையாகக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது அவர் எந்தக் காட்டிலோ இருக்கிறார். வீட்டைவிட்டுப்போய் மூன்றுமாதமாயிற்று" என்றான்.

அந்தச்சமயத்தில் ஒருதந்திச் சேவகன் ஓர் தந்தியைக் கொண்டுவந்து கிழவன் கையிற் கொடுத்தான். கிழவன் அத்தந்தியைப் பிரித்து அச்சேவகன் கையிலேயேகொடுத்து, அதற்கு அருத்தம் சொல்லும்படி வேண்டினான். அச்சேவகன் அதைப் படித்துப்பார்த்து, "ஐயா! மைசூர்க்காட்டில் பல அரசர்கள் வந்து புலி வேட்டையாடுகிறார்களாம். அவ்வேட்டைக்கு நமது ஜமீன்தாரும் வரவேண்டுமென்று மைசூர்திவான்எழுதியிருக்கிறார்" என்றுசொல்லிவிட்டு அவ்விடத்தை விட்டகன்றான். கிழவன், "வேட்டைப் பைத்தியம் மாத்திரம் விடவில்லை எஜமானுக்கு. வேட்டை என்றால் போதும், தயாராக அங்கே போய்விடுவார்" என்று வாலிபனிடம் சொன்னான். பின்னும் சிறிது நேரம் வார்த்தையாடிக்கொண் டிருந்துவிட்டு, வாலிபனும் அவ்விடத்தைவிட் டகன்றான்.

மைசூர் இராஜ்யத்தைச்சேர்ந்த ஓர் அடர்ந்த காட்டில் ஒருநாட்காலையில் பல மன்னர்களும் வேடர்களும் வந்துகூடினார்கள். நாய்ப்பட்டாளம் ஒன்று நின்றுகொண்டிருந்தது. மன்னர்களுக்காக சவாரி யானைகளும் குதிரைகளும் வந்திருந்தன. யாவரும் கூடியபின்னர், வேடர்கள் கொம்பு தப்பட்டையுடன் முன்னே புறப்

பட்டார்கள். சிறிதுநேரம் பொறுத்து, மன்னர்களும் பிரபுக்களும் யானைகளின்மீதும் குதிரைகளின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். முன்சென்ற வேடர்கள் கொட்டுமுழக்குடன் காடெங்குஞ்சென்று காட்டுமிருகங்களை அவைகள் மறைந்து வசித்துவந்த புதர்களினின்றும் கலைத்துத் துரத்தவே, கொடிய மிருகங்களும் அவைகளுக்கிரையாகும் சாது மிருகங்களும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஜீவஹிம்சையைக் களிப்பைத்தரும் விநோதமாய்க்கருதிய மன்னர்களுக்கு முன்னே ஓடின.

வேட்டை மும்முரமாய் ஆரம்பித்தது. அன்று அங்கு வந்தவர்கள் புலிவேட்டையை நாடிவந்தவர்களாதலால், மற்ற மிருகங்களைக் கவனியாது புலிகளின் மீதே குறியாயிருந்தார்கள். ஒரு ரஜபுத்ர அரசர் தமது துப்பாக்கியினால் பதினாறடி வேங்கையொன்றின்மீது குறிவைத்துச்சுட்டார். அவர் துப்பாக்கியிலிருந்து கிளம்பியகுண்டு அதன்மீது படுமுன், வேறு யாரோ சுட்ட குண்டு அதன்மீது பாய்ந்து அதைப் புண்படுத்திற்று. வலிபொறுக்கமுடியாது அவ்வேங்கை அக்காடெங்கும் எதிரொலியிடும்படி கர்ச்சித்து அக்குண்டு வந்ததிசையை நோக்கிப் பாய்ந்தது. பலவேடர்களும் அநேக வேட்டை நாய்களும் அவ்வேங்கையைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினார்கள். அவ்வாறு ஒரு மைல் தூரம் துரத்திச்சென்றபின், அவர்களுக்கு முன்னே ஒரு பெரிய ஏரி தோன்றிற்று. கரையில் புலியைக் காணோம். யாவரும் புலி எங்கு மறைந்திருக்கக்கூடுமென்று திகைத்து நின்றனர். அச்சமயத்தில் வேடர்களின் கூட்டத்திலிருந்த பதினாறுவயது சென்ற ஒருவாலிபன் ஒரு சிறுரிவாலவர் துப்பாக்கியை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு ஏரியிலிறங்கி அக்கரையை நோக்கி நீந்த ஆரம்பித்தான். அதைக்கண்ட வேடர்கள், "புலி நீரிலிறங்கி அக்கரைக்கு நீந்திப்போய்விட்டதாம். அதைப் பிடிப்பதற்காக அவர் 'போகிறார்'" என்று சொல்லி நகைத்து அவ்விடம்விட்டகன்றனர்.

அக்கரைக்குப் போகப் புறப்பட்ட வாலிபன் நேராகச் செல்லாமல், அக்கரையில் தோன்றிய அடர்ந்த புதரை நோக்கிச்சென்று, அக்கரையையடைந்ததும் அப்புதருக்குள் நுழைந்து மறைந்தான்.

கண்ணுக்கிருட்டும் சமயத்தில் அவ்வாலிபன் நாற்புறங்களிலும் குன்றுகள் சூழப்பெற்ற ஓர் பள்ளத்தாக்கையடைந்தான். அங்கு அவன் கண்ட காட்சி அவன்மனத்தில் மிகுந்த கோபத்தை விளைவித்தது. ஓர் கம்பீர வடிவமுள்ள ஓர் வேடன் ஒரு பதினாறடி வேங்கையின் தோலையுரித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பதினாறடி வேங்கையைக் காலையில் சுட்டுக் காயப்படுத்தியது அவ்வாலிபன்தான். வேடர் தருமப்படி அதன் தோல் அவ்வாலிபனுக்கே உரியது. ஆகையினால் அவ்வாலிபன் கடுஞ்சினங்கொண்டு அப்புருஷன் நின்றவிடத்துக்கு ஓடி, "ஓய்! நான் சுட்ட புலியின் தோலை நீர் அபகரித்துக் கொள்ள யத்தனித்தீர். ஆண்பிள்ளையானால் என்னோடு சண்டைசெய்து என்னைக் கொல்லும். மற்றுமொரு கொடுமையும் வஞ்சகமாகச் செய்திருக்கிறீர். அதற்காக உம்மைக் கொல்லுவதாகச் சபதஞ் செய்திருக்கிறேன். துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொள்ளும் தாமதமில்லாமல்!" என்றான்.

எவருக்கும் தெரியாத இடமெனத் தாம் எண்ணியிருந்த விடத்திற்கு தம்மைத் துரத்தி வந்து, தம்மைப் போருக் கழைத்த வாலிபனது துணிவைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட அவ்வேடர் புன்னகையுடன், "அப்பா! நான் ஆண்பிள்ளையென்று ஏற்கனவே உலகமறியுமாதலால் உன்னுடன் போர்செய்து அதை நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வேங்கையை நீ சுட்டது எனக்குத் தெரியாது. அது என்மேற் பாய்ந்தது. ஆகையினால் அதைக் குத்தினேன். வேட்டைக்கு வந்திருக்கும் வேடர்களை எனக்குத் தெரியுமாதலாலும், அவர்களைச் சந்திக்க எனக்கு மனமில்லையாதலாலும், புலியைத் தூக்கிக்கொண்டு இந்த இரகசிய இடத்துக்கு வந்துவிட்டேன். புலித்தோலை நீயே எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதற்காகச் சண்டை போடவேண்டாம்" என்றார். வாலிபன், "இவ்வளவுதானா உமது சௌரியம்! அப்படியானால் நீர் சண்டைக்கு வரமாட்டீர் போலும். அப்படியாயின் கொடிய மிருகங்களைச் சுடுவதுபோல் உம்மைச்சுட்டு எனது சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்." என்று சொல்லி, தன் துப்பாக்கியைத் தூக்கி அவரைச் சுடத் தயாரானான்.

அதைக்கண்ட அவ்வேடர் கடுஞ்சினங்கொண்டு "அடேபயலே! என்ன சொன்னாய்?

பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும் ஒட்டாதுபோய

கொடிய மிருகங்களைச் சுடுவது போலவா என்னைச் சுடுவேன் என்ருய் ? இதோ பார் ! மானைச் சுடுவதுபோல் உன்னைச் சுடுகிறேன்'' என்று அட்டகாசம் செய்து, தமது துப்பாக்கியைத் தூக்கிச் சுட்டு அவ்வாலிபனது துப்பாக்கியானது அவன் கையைவிட்டுப் பெயர்ந்து இருபது கஜத்துக்கு அப்பால் போய் விழும்படி செய்தார். உடனே வாலிபன் ஓடிப் போய் தன் துப்பாக்கியை எடுத்துவந்து, ''எப்போதும் வஞ்சகந்தானு ? சுடத் தயாராயில்லாதவர்போலப் பாசாங்குசெய்து சுட்டீரே ! இது தருமமா ? நியாயமாகச் சண்டை போடும்'' என்று சொல்லி, தன் துப்பாக்கியைத் தூக்கினன்.

''அப்பா ! என் சபதத்தை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது'' என்ருன் முருகையன்.

இப்பொழுது அவ்வாலிபன் அவருக்கு வெகு சமீபத்தில் நின்றதனுல், அவன் முகத்தை அவ்வேடர் நன்ருய்க் கவனித்தார். அவர் முகம் திடீரென்று ஒளிவீசி கணநேரத்தில் வாடிற்று. உடனே அவ்வேடர் அவ்வாலிபனை நோக்கி, ''அப்பா! நீ யாருடைய மகன் என்று சீக்கிரம் சொல்!'' என்று கூவினுர். வாலிபன் மெய் சிலிர்த்தது ; அவன் நாவு குழறிற்று; கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. ''அப்பா ! நான் உம்முடைய குமாரன். தாயின் கட்டளைப்படி உம்மைக் கொன்று பழி தீர்க்க வந்தேன்'' என்ருன் வாலிபன். அவ்வேடர்—செங்கோட கௌண்டர்— தமது பிரதிபிம்பமாய் நிற்கும் புதல்வனை நோக்கி, ''என் கண்ணே! தேவஸேனை பிழைத்திருக்கிருளா? அவளால் கட்டளையிடப்பட்டு நீ என்னைக்கொன்றுவிடுவதைவிட எனக்குத் தக்க தண்டனை கிடையாது. துக்கக்கடலில் பதினுறு வருஷ காலமாய அழுந்தித் தவிக்கும் பாவியேனைச் சீக்கிரம் கரையேற்று ! அப்பா! ஒரு வேண்டுகோள்! உலகில் எனக்கு இனி வேறு ஆசை கிடையாததலால் இதைத் தயவுசெய்து மறுக்காதே. எனதாருயிரே ! கொலைபாதகனுகிய நான் ஒரு முறை உன்னை இறுகவணைந்து கொள்ளலாமோ ?'' என்று துயரம் நிறைந்த குரலுடன் கேட்டார்.

அதைக்கேட்ட வாலிபன் (முருகையன்) ''ஹா ! தெய்வமே ! இதுவோ என் விதி ? அப்பா ! என்னுடைய ஆசையும் அதுவே!'' என்று கூறி, அவரது விரித்த கைகளிற் பாய்ந்து அவரை யிறுகப் கட்டிக்கொண்டான். இருவரும் சில நிமிஷ நேரம் அன்புக் கட

பஞ்சாங்கம் போனாலும் நட்சத்திரம் போகாது.

வில் ஆழ்ந்திருந்தனர். இருவர் கண்களினின்றும் கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகிற்று. பிறகு செங்கோட கௌண்டர் தமது புதல்வனை முத்தமிட்டு, "கண்ணே! இனி நீ உன் சபதத்தை நிறைவேற்று" என்று சொல்லி, அவனைவிட்டுப் பிரிந்து சற்றுதூரத்தில் நின்றார். முருகையன், "இதுவோ என்விதி? ஹா! எவ்வளவு கோரமான சபதத்தைச் செய்தேன்!" என்று கதறிக்கொண்டு, தன் துப்பாக்கியை எடுத்துத்தூக்கி தன் தந்தையைச் சுடக் குறிபார்த்தான். செங்கோட கௌண்டர், "எனதன்பே! ஏன் தயங்குகிறாய்? நீ வேடன் வயிற்றிற் பிறந்த சிங்கமல்லவா? இதோ! என் மார்பைத் திறந்துகொள்ளுகிறேன். இப்பாதகனை - பேதையைச் சித்ரவதை செய்த கொடியனை - சிறிதும் இரக்கமின்றிச் சுடு!" என்றார்.

முருகையன் கையிலிருந்த துப்பாக்கி நழுவிற்று. "ஹா தெய்வமே! இக்கொடிய கொலையைப் புரியவோ என்னை இவ்வுலகில் பிறப்பித்தாய்? கல்லிலிருக்கும் உனது மனம் கல்லாய்த்தானே யிருக்கும். அப்பா! என் சபதத்தை என்னால் நிறைவேற்ற முடியாது. அதை நினைக்கும்போது என் தலை சுழலுகிறது. ஹா! என் உயிர் போகிறது! பிழைத்தேன்! அப்பா! அருகே வாருங்கள்!" என்று சொல்லி மூர்ச்சித்துச் சாய்ந்தான். செங்கோட கௌண்டர் தாவியோடி தமதருமைப் புதல்வனைப் பிடித்து, தமது மடிமீது போட்டுக்கொண்டு, அவன் மூர்ச்சைதெளிய வழிதேடவும் தோன்றாது, அவனது சுந்தரத்தையும் கம்பீரத்தையும் கண்டு ஆனந்தித்துக்கொண் டிருந்தார்.

முரளீதரன்.—மிகவும் ஆனந்தத்துடன் எல்லோரும் கருதக்கூடிய மாசற்ற இளம்பருவத்தின் இன்பமும், நம் மதத்திற்குரிய சிறந்த விவாக விமர்சைகளும், அவ்விவாக காலத்தில் ஏற்படும் கோலாகலங்களின் அழகும், ஜகத் ரக்ஷகியாய், ஸகலஜீவ தயாபரியாய் ஜகன்மாதாவாய் விளங்கும் ஈசுவரியின் சிறப்பும், அவளது பக்தியி லீடுபட்டு நிற்கும் பக்தகோடிகளின் உயர்வும், கடற்கரைக் காட்சியும், உண்மை நட்பின் பெருமையும், ஊராருடன் வீண்வம்பு பேசுவதனால் வரும் தீங்கும், அன்புள்ள காதலர்களின் மனோநிலையும், பொறுமையின் சிறப்பும், எளிய நடையில் சிறுமியர் உத்ஸாகத்துடன் வாசிக்கும் வண்ணம் எழுதியிருக்கிறது. படங்களுடன் அணா 10.

ராஜஸிம்ஹன்

RAJASIMHAN

[எம். ஏ., பட்டம்பெற்ற ஒருவர் எழுதியது.]

(XIII-ம் தொகுதி ? 328-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

[நிர்மலை ஜெபஉன்னீஸாவினிடத்தில் கடிதத்தைக் கொடுத்த பின்னர், யோதபுரி பேகத்தினிடம் சென்று நடந்தவற்றையெல்லாம் சொன்னாள். யோதபுரி பேகம், நிர்மலை அதன்பின் ரங்கமகலில் தங்குவது அபாயகரமானதென்று சொல்லி, தனது வேலைக்காரி பனுவியை யழைத்து நிர்மலையை மகலுக்கு வெளியே அழைத்துக்கொண்டுபோய் விட்டு வரும்படி உத்தரவுசெய்தாள். அவ்வாறே பனுவியும் நிர்மலையும் புறப்பட்டு மகலின் வாசற்படியை யடைந்ததும், அங்கு அவுரங்கசீபு நிற்பதைக் கண்டு, பனுவி, "ஆபத்து வந்துவிட்டது. ஓடிப்போ! ஓடிப்போ!" என்று நிர்மலையினிடம் சொல்லிவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டாள். அவுரங்கசீபு நிர்மலையை வெளியே செல்லவொட்டாது தடுத்து, அவள் யாரிடம் எதற்காக வந்தாளெனக் கேட்டதற்கு, அவள் மகாராணாவின் ராஜமகிஷியின் கடிதத்தை உதயபுரி பேகத்தினிடம் கொடுக்கவந்ததாகச் சொன்னாள். ரங்கமகலுக்குள் எப்படி வந்தாயென்று அவுரங்கசீபு கேட்டதற்கு, அவள் அக்கேள்விக்குப் பதிற் சொல்லமுடியாதென்றாள். "பிரபஞ்சத்துக்குப் பாதுஷாவான நான் கேட்கும்போது நீ பதில் சொல்லாமலிருக்கிறதா வென்று அவுரங்கசீபு கருவினான்.]

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

'பாதுஷாவின் கோபம்

நிர்மலை.—(கையைக் கூப்பிக்கொண்டு) பிரபஞ்சம் ஹுஜூரைச் சேர்ந்ததுதான். ஆனால் என் நாக்கு என்னைச்சேர்ந்தது. நான் சொல்லாமலிருந்தால் பாதுஷா சொல்லும்படி செய்ய முடியாது.

அவுரங்கசீபு.—நான் சொல்லும்படி செய்ய முடியாது என்று சொல்லுகிற நாக்கை தார்த்தாரி வேலைக்காரியைவிட்டு கத்தரித்து நாய்க்குப் போடும்படி செய்வேன்.

நிர்மலை.—டில்லீசுவரன் இஷ்டம்! ஆனால் அப்படிச் செய்துவிட்டால் தாங்கள் கேட்கிற சமாசாரம் என்றும் வெளிப்படாமற் போய்விடுமே.

அவுரகங்சீபு.—அதற்காக நாக்கை விட்டுவிடுகிறேன். உன் தேகத்தி லெல்லாம் எண்ணெய்த் துணியைச் சுற்றி பாகம் பாகமாய்க்

பஞ்சம் நெருப்பும்போல.

கொளுத்திவிடும்படி உத்தரவு செய்கிறேன். நான் நல்ல வார்த்தையாய்க் கேட்கும்போது பதில் சொல்லாதவள் நெருப்புச் சுடும்போது சொல்லுவாய்.

நிர்மலை.—(நகைத்துக்கொண்டு) ஹிந்து ஸ்திரீகள் அக்கினியில் விழுந்து சாவதற்குப் பயப்படுவதில்லை. ஹிந்து சுமங்கிலிகள் சந்தோஷமாய்ப் போய்த் தங்கள் பதியுடன் சிதையிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியில்விழுந்து தேகத்தை விடுகிறார்களென்று டில்லி பாதுஷா கேட்டதில்லையா என்ன? நீங்கள் எவ்விதமான மரண பயம் எனக்கு விதிக்கிறீர்களோ அவ்விதமாக என் தாய், தாயின் தாய், இப்படித் தலைமுறை தலைமுறையாய் அக்கினியில் இந்த சரீரத்தை விட்டிருக்கிறார்கள்—நானும் ஈசுவரன் கிருபையால் என் எஜமானுடன் ஸாக்ஷாத் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினிதேவனுடைய தேகத்தில் விழுந்து பஸ்மமாக வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண் டிருக்கிறேன்.

பாதுஷா மனத்தில் ஸபாஷ் ஸபாஷ் என்று ஆச்சரியப்பட்டு, பிரகாசமாய், "அதைப் பின்னேயோசித்துக்கொள்வோம். இப்போது இந்த மகலில் ஒரு அறையில் உன்னை அடைக்கச் சொல்லுகிறேன். பிராணன் போகிற சமயத்தில் கதவைத் திறந்து என்னிடம் உன்னைக் கொண்டுவரும்படி வேலைக்காரனுக்குச் சொல்லபோகிறேன். அப்போது சமாசாரமெல்லாம் சொன்னால் ஆகாரம் கிடைக்கும்.

நிர்மலை.—ஷா ஹான் ஷா! (ராஜாதிராஜ !) ஹிந்து ஸ்திரீகள் விரதங்கள் அனுஷ்டிக்கிறதுண்டு என்று தாங்கள் கேட்டதில்லையா? விரதத்துக்காக ஒரு நாள் இரண்டுநாள் மூன்று நாள் நாலுநாள் நிர்ஜல உபவாஸம் செய்கிறார்களென்று கேட்டதில்லையா? ஜாஸ்தி உபவாஸமிருந்து மனப் பூர்வமாய்ப் பிராணனைக்கூட விட்டுவிடுகிறார்களென்றும் கேட்டிருக்கலாமே இந்தத் தங்கள் தாஸியாகிய நானும் அதெல்லாம் செய்யமுடியும். தங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் ம்ரணபரியந்தம் பரீக்ஷை செய்துபார்க்கலாம்.

அவுரங்கசீபு இந்த ஸ்திரீக்குப் பயம் காண்பித்துப் பிரயோஜனமில்லை என்று தெரிந்துகொண்டு, அவளை என்ன தொந்தரவு செய்தாலும் ஒன்றும் வெளிப்படாது என்று நிச்சயித்து, ஏதாவது ஆசை காண்பிப்போமென்று நினைத்து. "நல்லது உன்னை நான் ஒருவிதமாகவும் தொந்தரவு செய்யவில்லை. தனம், அதிகாரம் முதலானது கொடுத்து அனுப்புகிறேன். நீ இந்த விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிவிடு" என்றான்.

நிர்மலை.—ரஜபுத்திர ஸ்திரீ மரணத்தை எப்படி திருணமாக எண்ணுகிறாளோ அப்படியே பணம் முதலானவைகளையும் மிகவும் ஹீனமாக எண்ணுவாள். நான் சாமானிய ஸ்திரீ. தாங்கள் தயவுசெய்து உத்தரவு கொடுத்தனுப்பவேண்டும்.

அவுரங்கசீபு.—டில்லி பாதுஷா கொடுக்க முடியாதது ஒன்றுமில்லை. அப்படிப்பட்டவனிடமிருந்து கேட்கக்கூடியது உனக்கு ஒன்றுமில்லையா?

நிர்மலை.—இருக்கிறது. ஒருவிதமான தடையுமில்லாமல் புறப்பட்டுப் போகவிடுவதுதான்.

அவுரங்கசீபு.—அது போதாது. அது தவிர ஜகத்தில் நீ விரும்பக்கூடியது ஒன்றுமில்லையா?

நிர்மலை.—பிரார்த்திக்கிறதற்கு இருக்கிறது. ஆனால் டில்லி பாதுஷாவின் அரண்மனையில் அப்பேர்ப்பட்ட இரத்தினமொன்றுமில்லை.

அவுரங்கசீபு.—அது எப்படிப்பட்ட பதார்த்தம்?

நிர்மலை.—நான் ஹிந்து. இந்த ஜகத்தில் எங்களுக்கு வேண்டுவது தருமம். நாங்கள் தருமத்துக்குப் பயந்தவர்கள். டில்லி பாதுஷா ஐசுவரியசாலி. ஆனால் எங்களுக்குப் பிரீதியான இந்தத் தருமத்தை அவர் கொடுக்கவும் முடியாது, எடுத்துக்கொள்ளவும் முடியாது.

டில்லி பாதுஷா நிர்மலையின் தைரியஸாமர்த்தியத்தைக்கண்டு கோபத்தைவிட்டு. ஆச்சரியமடைந்தான். இருந்தாலும் அவள் தூஷணைகளால் கோபங்கொண்டு, "பெண்ணே! ஒன்று மறந்துபோயிற்று" என்றுசொல்லி, ஒரு தார்த்தாரி வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டுச் சாலைக்குப் போய் கொஞ்சம் மாம்ஸம் கொண்டுவந்து இரண்டு மூன்று பேர் பிடித்துக்கொண்டு இவள் வாயில் அதைச் செலுத்தி விடுங்களென்றான்.

நிர்மலை அதற்குப் பயப்படவில்லை. அவள், "தங்களுக்கு இந்த வித்தையுண்டென்று தெரியும். இந்த வித்தையால்தான் ஹிந்துஸ்தானத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது. மாம்ஸத்தை எதிரில் வைத்துக்கொண்டு இந்துக்க

ளுடன் யுத்தம் செய்து முஸல்மானர் தோற்கடித்தார்கள் என்று தெரியும். இல்லாவிட்டால் ரஜபுத்திரருக்கு முன்னே மோகலாயர் எவ்வளவுமட்டும்? ஆனால் தங்களுக்கு இன்னொரு வார்த்தை சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறது."

"ரஜபுத்திர ஸ்திரீகள், விஷத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொள்ளாமல் ஒரு அடிகூட வெளியிற் புறப்படுகிறதில்லை யென்று தங்களுக்குத் தெரியாதோ? என்னிடத்திலிருக்கிற விஷம் வெகு தீவிரமானது. தங்கள் சேவகர் மாம்ஸம் கொண்டுவந்து இங்கே கால் வைக்கிறபோது விஷத்தை வாயில் போட்டுக்கொண்டால் போதும். நான் உயிரோடிருக்கும்பொழுது அந்த மாம்ஸத்தைத் தொடமாட்டேன். தங்கள் அண்ணன் தாருசகோ என்கிறவனைக் கொன்று அவன் பெண்ஜாதிகள் இரண்டு பேரையும் அழைத்துவரப் பார்த்தானே? காரியம் முடிந்ததோ? அவர்களில் கிறிஸ்தவ ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு ஸ்திரீ மாத்திரம் வந்தாளே யொழிய, ரஜபுத்திர ஸ்திரீ வந்தாளோ? ரஜபுத்திர ஸ்திரீ டில்லி பாதுஷாவுக்குமுன் ஒரு நிமிஷத்தில் செத்துப்போய் ஸ்வர்க்கம் சேரவில்லையா? நானும் தங்களுக்கு எதிரில் ஒரே நிமிஷத்தில் பிராணனை விடமுடியும்" என்றாள்.

பாதுஷா ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. பிரமித்துப் போய்விட்டான். பூலோகம் முழுவதும் கீர்த்தியடைந்த பாதுஷா இன்று அனாதையான அபலையிடம் அவமானத்தை யடைந்தான். அவுரங்கசீபு தான் தோற்றுவிட்டதை மனத்தில் ஒப்புக்கொண்டு, இவள் விலையற்ற இரத்தினம்; இவளை இழந்துவிடக்கூடாது. இவளை நம்முடைய வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்து வெகு பிரீதியுடன் உன்னுடைய பெயரென்ன என்றான்.

நிர்மலை.-(சிரித்துக்கொண்டு, "மகராஜ்! அது எதற்காக? இன்னும் ரஜபுத்திர மகிஷிகள் வேண்டுமென்று ஆசையோ? அந்த ஆசையை விட்டுவிடவேண்டும். எனக்கு விவாகமாயிற்று. என் கணவன் ஜீவித்திருக்கிறார்" என்றாள்.

அவுரங்கசீபு.— அந்த வார்த்தை யப்படியிருக்கட்டும். நீ கொஞ்சநாள் இந்த ரங்கமகலில் வாசஞ் செய்யவேண்டும். இதற்கு நீ ஒன்றும் தடைசெய்யக்கூடாது.

நிர்மலை.—ஏன்?—தடைசெய்தால்—

அவுரங்கசீபு.—நீ உன் ஊருக்கு இப்போது போனால் என்னை நிந்திப்பாய். என்னை நீ புகழும்படி இங்கே வைத்துக்கொண்டிருந்து பிற்பாடு அனுப்புகிறேன்.

நிர்மலை.—தாங்கள் அனுப்பாம லிருந்தால் நான் போகமுடியாது. ஆகையினால் சில விஷயங்களுக்குத் தாங்கள் ஒப்புக்கொண்டால் கொஞ்ச நாள் இங்கே யிருக்கிறேன்.

அவுரங்கசீபு.—என்னென்ன?

நிர்மலை.—ஹிந்துக்கள் செய்த ஆகாரத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் நான் தொடமாட்டேன்.

அவுரங்கசீபு.—அப்படியே ஆகட்டும்.

நிர்மலை.—ரஜபுத்திர பேகம் இருந்தால், நான் அவருட னிருக்கவேண்டும்.

அவுரங்கசீபு—அதுவுமாகட்டும். உன்னை யோதபுரி பேகமிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன்.

நிர்மலகுமாரியின் விஷயத்தில் ஒப்புக்கொண்ட பிரகாரம் பாதுஷா ஏற்பாடுகள் செய்வித்தான்.

ஆறும் அத்தியாயம்

போலி சாவகாரி

மறுநாள் அவுரங்கசீபு ஜேப உன்னீஸாவையும் நிர்மலையையும் அழைத்து ரங்கமகலில் நிர்மலையை உள்ளே அழைத்துவந்தவர் யார் என்று விசாரித்தான். அந்தப்புரத்திலிருந்த வேலைக்காரிகள் தார்த்தாரியர்கள் எல்லோரையும் கேட்டாயிற்று. அவள் உள்ளே வந்ததைப் பார்த்தவர்கள்கூட இது ஏதோ கெட்டகாரியமென்று தெரிந்துகொண்டு தப்பை ஒப்புக்கொள்ளாமல் சும்மாவிருந்துவிட்டார்கள். அவுரங்கசீபாகட்டும் ஜேப உன்னீஸாவாகட்டும் ஒன்றும் வெளிப்படுத்த முடியவில்லை.

அவுரங்கசீபு பின்பு ஜேப உன்னீஸாவுடன், "நிர்மலையை உள்ளேவிட்டது அவ்வளவு தப்பல்ல; ஆனால் அவளை மகலிலிருந்து வெளியேவிட்டால் எல்லோருக்கும் சிக்ஷையுண்டாகும்" என்று ஆக்ஞாபித்து, நிர்மலைக்குத் தொந்தரவில்லாத பிரகாரம் கௌரவமாய் நடத்த வேண்டுமென்றும், பேகமுக்குப்போல் மரியாதைசெய்யவேண்டுமென்றும், யோதபுரிபேகம் ஸாகேபவர்களின் தாஸிகள் அவளுக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்ய வேண்டிய

படிக்கு ஆசான் இருந்தால், குடிக்குச் சேதம் இல்லை

தென்றும், முஸல்மானர் ஒருவரும் அவளைத் தொடக்கூடாதென்றும் உத்தரவுசெய்தான்.

அப்பொழுது நிர்மலைக்கு எல்லாரும் ஸலாம் செய்தார்கள். ஜேப உன்னீஸா அவளை யழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தன்னறையில் வைத்துக்கொண்டு அவளுடன் அநேகவிதமாய்ப் பேசுவாள். ஆனால் நிர்மலையினிடமிருந்து உள் சங்கதி ஒன்றும் வெளிப்படுத்த முடியாமற் போயிற்று.

அன்றையதினம் மத்தியானம் ஒரு தார்த்தாரி சேவகன் வந்து யோதபுரி பேகமினிடத்தில், "ஒரு ஸாவகார் கல்சாமான்கள் விற்பதற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறான். சில சாமான்கள் முன்னமே அனுப்பியிருந்தான். நன்றாயில்லை. மற்ற பேகமவர்கள் யாரும் வாங்கவில்லை. தங்களுக்கு வேண்டுமோ என்று கேட்கிறான்" என்றான்.

மாணிக்கலாலன் வேண்டுமென்றே ஒருவரும் வாங்கக்கூடாத கெட்ட சாமான்களைக் கொண்டுவந்திருந்தான். சேவகன் சொல்லும்போது நிர்மலகுமாரி யோதபுரியின் பக்கத்திலிருந்தாள். யோபுதரிக்குக் கண்ணைக் காட்டினதும் அவள் அந்த சாமான்களை வாங்கிக்கொள்ளுகிறேனென்றாள். முதல்நாள் இராத்திரி தனக்கும் பாதுஷாவுக்கும் நடந்த சங்கதிகளை நிர்மலை யோதபுரிக்குச் சொல்லியிருந்தாள். கேட்டு யோதபுரி நிர்மலையை மெச்சிக்கொண்டு அவளுக்கு க்ஷேமமுண்டாக வேண்டுமென்று ஆசீர்வாதம் செய்திருந்தாள். இப்பொழுது அவள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, ஸாவகார் உள்ளேவரும்படி உத்தரவுசெய்தாள்.

சேவகன் வெளியே போனவுடன், நிர்மலை யோதபுரி பேகமுக்கு மாணிக்கலாலன் ஸம்ஞைகளை யெல்லாம் சுருக்கமாய் அறிவித்தாள். யோதபுரி நிர்மலையை நோக்கி, "அப்படியானால் உன் கணவனுக்கு ஒரு காகிதம் எழுது. நான் சாமான்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்த சமயம் உன்னுடைய சமாசாரம் அவனுக்குத் தெரியட்டும்" என்றாள். இதற்குள் கல் விற்பவன் வந்துவிட்டான்.

நிர்மலை பார்க்கவும் சாமான்க ளெல்லாம் குறிப்பிட்ட அடையாளத்துட னிருந்தன. பார்த்துவிட்டு நிர்மலை காகிதமெழுத வாரம்பித்தாள். காகிதம் பூர்த்தியாகிறவரையில் யோதபுரி, சாமான்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சாமான்களுக்குள் வெள்ளைக்கல்லினால் செய்யப்பட்டு இரத்தினங்க ளிழைக்கப்பெற்ற ஒரு சிறு பெட்டி இருந்தது. அதற்குப் பூட்டுகிறதற்குத் தங்கச்சாவி சிறியதாய் ஒன்று இருந்தது. நிர்மலை கடிதமெழுதிமுடிந்தவுடன் யோதபுரி அந்தக் கடிதத்தை அப்பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டி, மீத சாமான்களை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அதைமாத்திரம் அவனிடம் கொடுத்துவிட்டாள். வேண்டுமென்றே சாவியை அவனிடம் கொடுக்காம லிருந்துவிட்டாள்.

கபடவேஷதாரியான ஸாவகார் மாணிக்கலாலன் சாவி வராததுகண்டு கொஞ்சம் காத்திருந்தான். பின்னும் கொடுக்காம லிருந்ததினால், விற்ற சாமான்களுக்குத் தக்க பணம் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிப் புறப்பட்டுக் கடைக்குப் போய் தனியாய் உட்கார்ந்துகொண்டு பெட்டியைத் திறந்து பார்க்கவும் நிர்மலையின் காகிதம் கிடைத்தது.

காகிதத்தில் எழுதியிருந்த தெல்லாம் இக்கதை வாசிக்கிறவர்களுக்குத் இப்போது தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. முக்கிய சங்கதிகள் தெரிந்ததுதான். வேறு சங்கதிகள் பின்னே சொல்லுவோம். காகிதத்தைப்பார்த்துமாணிக்கலாலன் .நிர்மலையைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாமென்று தீர்மானித்துத் திரும்பவும் ஊருக்குப் போக ஏற்பாடுகள் செய்யவாரம்பித்தான். அன்றுதினமே கடையை எடுத்துவிட்டால் யாருக்காவது சந்தேகமுண்டாகுமோ என்று நினைத்து கொஞ்சநாள் காலதாமதம் செய்ய வேண்டுமென்று நிச்சயித்தான்.

பஞ்சரத்தினம்.—மரகதவல்லி என்றும் உயர்தர நாவலின் ஆசிரியரான ப. சி. கோவிந்தசாமி ராஜா இயற்றியது. மணாளனைத் தவிர மற்றொருவரை மனதிலும் நாடாத ருக்குமணி, நமனிடமிருந்து நாயகன் உயிரை மீட்டுவந்த சாவித்திரி, காகர் கையிற் சிக்கி கஷ்டப்பட்ட காலத்தும் கற்பைக்காத்து வந்த சீதை, தந்தை வீட்டில் எல்லாச் சம்பத்திருந்தும் காதலன் பிரிந்தகாலத்து தரை படுக்கையாகவும், கந்தையே ஆடையாகவும் எண்ணிக் காலங்கழித்து வந்த தமயந்தி, கள்ளமென்பதை எள்ளளவும் உணராத தன்னைக் கூடிப்பிரிந்து ஆண்டுகளாயும்கணவன் வருமளவும் காத்திருப்பேதே கடனெனக் கொண்ட சகுந்தலை முதலிய ஐந்து புண்ணியவதிகள் சரிதங்கள் கொண்டது. துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது. 5 அழகிய ஆப்டோன் படங்களுடன் அணா 12.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

பிடிவாதம்

இந்தியாவின் வடமேற்குக் கோடியிலுள்ள கேகய ராஜ்யத்தில் அசுவபதியென்ற அரசன் வெகு காலத்திற்குமுன் அரசுபுரிந்தான். அவனுடைய பெண்ணான கைகேயியைத் தசரதர் விவாகஞ்செய்தார். அவ்வரசனுடைய மனைவி வெகு பொல்லாதவள். எல்லையற்ற பிடிவாதமுள்ளவள், ஒன்றிற்கும் அஞ்சாதவள். ஒருநாள் அவர்கள் படுத்திருக்கும்பொழுது சுவற்றில் எறும்புகள் சாரியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தன. அவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றைப் பார்த்து "இந்தப் பெரிய ராஜ்யத்தையும் அதிலுள்ள கோடானுகோடி பிரஜைகளையும் ஆளும் பொறுப்புவாய்ந்த இவ்வரசன் தன் மனைவியின் இயற்கையை அறியாமல் அவள் சகல நற்குணங்களும் வாய்ந்தவளென்று எண்ணி அவளைத் தன்னுயிருக்குயிராய்ப் போற்றுகிறானே! பிறருடைய மனப்போக்கை இவன் அறிவதெப்படி? இவனுடைய குடிகள் என்ன சுகத்தை யடைவார்களோ" வென்றது. அதைக்கேட்ட அரசன் தன் மனைவியின் மனப்பாங்கை அப்பொழுதும் அறியாமல் இந்த ஜந்துக்கள் ஏதோ பிதற்றுகின்றன வென்ற எண்ணத்தால் தன்னையறியாமல் கலகல வென்று சிரித்தான். அருகில் படுத்திருந்த அவன் மனவி அதைக்கேட்டு "பாதிராத்திரியில் இப்படி யாதொருகாரணமின்றி நீர் சிரித்ததென்ன" வென்றாள். அப்பொழுது அவ்வரசனுக்குப் பெருங் கஷ்டம் நேர்ந்தது. ஏனென்றால் தனக்கு நண்பனான ஒரு வித்த புருஷன் முன்னொருகாலத்தில் இவனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து மிருகங்கள் பக்ஷிகள் முதலிய சகல பிராணிகளின் பாஷைகளை யறியும் வித்தையை உபதேசித்திருந்தான். ஆனால் அப்படி இவன் அறிந்தவிஷயங்களை வேறொருவர்க்குச் சொன்னால் இவனுடைய தலை வெடித்துச் சாவானென்றகடுமையான நிபந்தனையையும் ஏற்படுத்தினான். ஆகையால் இந்த மன்னனுக்கு இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னால், தன் மனைவிக்குக் கடுங்கோபமுண்டாகும். மேலும் தன் உயிரும் போம். சொல்லாவிட்டால் தன்னுயிர்க்குயிரான காதலியின் மனதைப் புண்படுத்தின ஆறாத்துயரம் நேரும். ஆகையால் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் மௌனமாயிருந்தான். அதைக்கண்ட அவன் மனைவி "ஏதோ என்னைப் பார்த்து நீர் பரிகாசமாய்ச் சிரித்தீரென்பதில் தடையில்லை. அதை இப்பொழுது சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எனக்குக் கடுங்கோபம்வரும்" என்றாள். அரசன் "பெண்ணே! அது உன்னைப்பற்றின விஷயமே. ஆயினும் உன்னை நான் பரிகாசம் செய்ய எண்ணிச் சிரித்ததல்ல. அதோ போகும் எரும்புகளில் ஒன்று உன்னைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு என்னையறியாமல் சிரித்துவிட்டேன்" என்றான். அப்பொழுது அந்த ராஜகன்னிகை "அப்படியானால் அதை எனக்குச் சொல்லாமல் தீராது. என்னைப் பற்றினதென்றே ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர். பரிகாசமல்ல வென்பதை நம்பமாட்டேன். அந்த வார்த்தைகளை யுள்ளபடி சொல்லாவிட்டால் நீர் என்னைக் கேலிசெய்தது நிஜமே. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டேன். நான் உமக்குப் பிரியமானவ ளென்பதற்கு அடையாளம் இதுதானோ. இவ்வளவென்ன? இப்பொழுதே அதைச் சொல்லாவிட்டால் என்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்வே"னென்று கோபகிரகத்தில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டாள். அரசன் தன்னால் கூடியவரையில் அவளை சமாதானம் செய்தும் பலிக்கவில்லை. முடிவில் அந்த ரகஸ்யத்தைச் சொன்னால், தான் தலைவெடித்துச் சாகவேண்டுமென்ற நிபந்தனையையும் தெரிவித்து மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டான். "இதுவும் ஒரு சாக்குப்போக்கு. உமக்கு என்மேல் அன்பில்லையென்று தெரிந்தபிறகும் பிழைத்திருப்பேனோ" வென்று கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டாள்.

அரசன் புத்தி சிதறி அந்த வித்த புருஷனிடத்திற் சென்று இந்த சங்கடத்தில் என்ன செய்வதென்று கேட்டான். அவன் கைகொட்டிச்சிரித்து "மூடசிகாமணியே! நீ இவ்வளவு பேதையென்றுதெரிந்திருந்தால் உனக்கு இந்த வித்தையை உபதேசித்திருக்கமாட்டேனே. வீண் பிடிவாதம்பிடிக்கும் ஒரு துஷ்டஸ்திரீயின் மனதைத் திருப்தி செய்விப்பதற்காக உன் உயிரைக் கொடுக்கலாமாவென்று ஆலோ

படிக்கிற பிள்ளை பாக்குப் போட்டால் நாக்கு தடிப்பாய்ப் போம்.

சிக்கும் நீ, மிருகங்களிலும் தாழ்ந்தவன். இப்பொழுது ஒரே உபாயத்தைச்சொல்லுகிறேன். அதைக் கேட்டால் உனக்கும் அபாயமில்லே. அவளுக்கும் திருப்தியாகும். இங்கிருந்து போய் 'பெண்ணே! நீ கேட்டபடி சொல்லுகிறேன்' என்று கதவைத் திறக்கச்செய்து அறையில்போய் உன் கை சலிக்கும்வரையில், அவள் வேண்டாம் வேண்டாமென்று சொல்லும்வரையில், தயை தாக்ஷணியமின்றி குதிரைச் சவுக்கால் அவளையடி. உன் ராஜ்யத்தை விட்டுத் துரத்திவிடு. அவளிருக்கும்வரையில் உனக்கும் உன் ராஜ்யத்திற்கும் வேறு யமன் வேண்டியதில்லை" யென்றான். கேகயராஜனும் அசுவபதி நன்றாய் ஆலோசித்து வேறு வழியில்லாமல் அப்படியேசெய்து அந்தத் துஷ்டையைத் தேசத்தைவிட்டுத் துரத்தினன்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

கௌஸல்யை

(தொடர்ச்சி.)

தசரதர் 60,000 வருஷம் இராஜ்யபாரம் தாங்கிவந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. கௌஸல்யை பட்டமகிஷியானதால் அவருடைய பாலியத்திலேயே விவாகம் நடந்திருக்கவேண்டும். அவருக்குப்பிறகு வெகு காலம் பிழைத்திருந்ததாயும் ஸ்ரீராமன் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளுவதற்குச் சிறிது காலம் முன்புதான் பரகதி யடைந்ததாயும் உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அநேக ஆயிர வருஷங்கள் வரையில் புத்திரபாக்கிய மில்லாமல் வயது சென்றுவிட்டது. அதைக்கண்டு தசரதர் மகததேசத்து அரசனுடைய புத்திரியான சுமித்திரையை விவாகம் செய்துகொண்டார். அவளாலும் சந்தானம் கிடைக்காததால் பிறகு அசுவபதியென்ற கேகயராஜனுடைய புத்திரியான கைகேயியை மணஞ்செய்தார். அவள் பால்யத்தாலும் ரூபலாவண்யத்தாலும் தசரதருடையமனத்தைக்கவர்ந்து அவரைமுற்றிலும் தன் வசப்படுத்திக்கொண்டாள். சுமித்திரையோ பரம சாது; கடவுளிடத்தில் மெய்யான பக்தியுள்ளவள்; இகபர விஷயங்களை நன்றாய் மதித்தவள்;அவளுக்குகௌஸல்யை யிடத்தில் எந்நாளும் மாறாத அன்பும் பக்தியுமுள்ளவள்; இராமனுடைய நிஜசொரூபத்தையும் அவதார இரகசியத்தையும் அறிந்தவளென்று அவன் கௌஸல்யையைத் தேற்றினபொழுது சொன்னவார்த்தைகளால் தெரிகிறது.(அயோ.44)

ஆனால் கைகேயி எப்பொழுதும் தன் தாயைப் போல் கெட்ட சுபாவமுள்ளவளாகையால் வந்ததுமுதல் தன் பாலியத்தாலும் அழகாலும் கர்வமடைந்து கௌஸல்யையைப்பலவிதமாய் அவமதித்து அலக்ஷியஞ் செய்து மனதைப் புண்படுத்தினதாய்த் தெரிகிறது. தசரதரும் அவளுடைய வலையில் சிக்கி கௌசல்யைக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச் செய்யாமலும், அவளை வைக்கவேண்டிய அந்தஸ்தில் வைக்காமலும், அவளுடைய பிறப்புக்கும் நிலைமைக்கும் தகுந்த ஐசுவரியம் ஆடையாபரணங்கள் பரிவாரம் அதிகாரம் முதலியவையில்லாமலும், கஷ்டப்படுத்தினதாய்த் தெரிகிறது. அவளைத் திரும்பிப்பார்ப்பதுமில்லை. என் பர்த்தாவின் முன் நிற்காதே போ. மலடிக்கு உத்சவங்களும் சந்தோஷமும் வேண்டுமோ"வென்பாள். எப்பொழுதாவது இராமனைப்பார்ப்பதற்கு அரசன் கௌசல்யையின் அந்தப்புறத்துக்குச் சென்றால் அதைக்கேட்டு கைகேயிஓடோடியும் வந்து அசூயையால் கண்களில் நெருப்புப் பறக்க மூத்தவளை நினைத்துக்கொண்டாயோ, நான் வேம்பாய் விட்டேனோ? இங்கே உனக்கென்ன காரியம்? என் அந்தப்புறத்திற்குப் போவோம் வா" வென்று இழுப்பாள். கைகேயி நடக்கும் விதத்தைப் பார்த்து அவளுடைய வேலைக்காரிகளும் கௌஸல்யையையும் அவளைச்சேர்ந்தவர்களையும் அவமதித்தார்கள். அவளுடைய கோபத்திற்கு ஆளாய் எந்த அனர்த்தம் நேருமோவென்று பயந்து ஒருவரும் கௌஸல்யை யிடத்தில் அன்புகாட்டுவதில்லை. வெளிப்படையாய் அவளை ஆதரித்து உபசரிப்பதில்லை.

இப்படியெல்லாம் வெகுகாலம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, இனி நமக்கு நல்ல காலம் வருவதேது? இப்படியே இந்த ஜன்மம் தொ

லைய வேண்டியதுதான்' என்று கைவிட்டிருக்கும்பொழுது லோகநாதனான இராமசந்திரன் அவளுடைய வயிற்றில் அவதரித்தான். அக்காரணத்தால் தசரதர் கௌஸல்யையிடத்தில் மறுபடியும் போகவர வாரம்பித்தார். இராமன் சீதையை விவாகஞ் செய்து 12-வருஷங்கள் வரையில் அயோத்தியில் வசித்துக் கொண்டிருந்தும் கௌஸல்யையின் நிலைமை வெகுகேவல மாயிருந்ததாய்த் தெரிகிறது. கூனியான மந்தரை அயோத்தியில் நடக்கும் கொண்டாட்டங்களைப் பார்த்து சமீபத்தில் நின்ற ஒரு தாதியை யழைத்து 'அடீ! கௌஸல்யை எப்பொழுதும் தரித்திரத்தையே ஆபரணமாய்ப் பூண்டவளன்றோ? தனத்தைச் சேர்ப்பதிலேயே விசேஷ பிரியமுள்ளவளல்லவா? இப்பொழுது எதை யுத்தேசித்து ஜனங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடுக்கிறா" ளென்று சொன்னதே இதற்குப் பிரமாணமாகும். ஆயினும் தன் கேவலமான நிலைமையையும் கஷ்டத்தையும் துக்கத்தையும் பாராட்டாமல் மிகுந்த பொறுமையுடன் தன் கௌரதையைக் காப்பாற்றி வந்தாள். அவளுடைய அந்தப்புரத்தின் வாசலிலுள்ள காவற்காரர்களுக்குத் தலைவர் ஒருவர் வயதில் முதிர்ந்தவராய்க் கையில் பிரம்புடன் உட்கார்ந்திருப்பார். இரண்டாவது கட்டில் மகாராஜாவால் வெகுமானிக்கப்பட்டு வேதங்களில் கரைகண்ட பிராமணர்கள் வீற்றிருப்பார்கள். மூன்றாவது கட்டில் வயதுசென்ற ஸ்திரீகளும் கன்னிகைகளும் காவலிருப்பார்கள்.

அவள் விசேஷ தெய்வ பக்தியுள்ளவள்; எப்பொழுதும் விரதங்களையும் நியமங்களையும் உபவாஸங்களையும் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பவள். அதனால் தேகம் இளைத்த போதிலும் தேவதைகளுடைய காந்தியைப் போல் அவளுடைய தேஜஸ் விளங்கிற்று. பிராமணர்களிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தியும் விசுவாசமுமுள்ளவள்.

இராமமூர்த்தி பிறந்தவுடன் தனக்கு அதுவரையில் நேர்ந்த சகல குறைகளும் துக்கங்களும் கஷ்டங்களும் நீங்குமென்றும் அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகமானால் தனக்குரிய செல்வமும் பதவியும் கௌரதையும் கிடைக்குமென்றும், அக்காரணத்தாலேயே தசரதருடைய பிரியமும் உண்டாகுமென்றும் பூர்ணமாய் நம்பியிருந்தாள். கைகேயியின் சொல்லால் இராமன்காட்டிற்குப் போகநிச்சயித்ததைக்கேட்டு ஆறாத்துயரம் அடைந்தாள். இராமன் அவளைத்தேற்றிப்புத்திரர்கள் பிதாவின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்பதையும் பாரியைகளுக்குக் கணவனே தெய்வம் ; அவனுள்ள வரையில் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதே நற்கதியடைவதற்கு உபாயமென்றும், தான் 14-வருஷங்களையும் நொடிப் பொழுதாய்க் கழித்துவந்து மறுபடியும் பாதங்களில் நமஸ்கரிக்கிறேனென்றும் ; பரதன் தர்மாத்மா, தன்னைக்காட்டிலும் பதின்மடங்கு பெற்றோரிடத்தில் பக்தியுடன் நடந்துகொள்வானென்றும் பலவிதமாய் எடுத்துச்சொன்ன பிறகே அவருடைய நிச்சயத்தை மாற்றமுடியாதென்றறிந்து அவரை ஆசீர்வதித்து க்ஷேமமாய்ப் போய்வருவதற்கு வேண்டிய ரக்ஷைகளைச் செய்தாள். சீதை வனம் போவதற்குத் தன்னை உத்தரவு கேட்கவந்தபொழுது கௌஸல்யை அவளுக்குப் பாரியைகளின் தர்மத்தைப் பற்றிச்செய்த இதோபதேசம் வெகு அருமையானது. (அயோ. 39)

மகாத்மாவான இராமனுக்கும், தான் இல்லாத சமயத்தில் கௌசல்யை என்ன கஷ்டத்தை யனுபவிப்பாளோ, தசரதரும் பரதனும் அவளை சரியாய் நடத்தவேண்டுமே என்று சந்தேகமிருந்ததாய்த் தெரிகிறது. "மகாராஜா! ,இதோ விருக்கும் என் தாய் மகாதேஜஸ்வி; மிகவும் வயசு சென்றவள்; உத்தமமான நடத்தையுள்ளவள்; அவளுடைய அபாரமான வருத்தத்தைக் காட்டிக்கொள்ளவுமில்லை ; உம்மிடத்தில் கோபிக்கவுமில்லை; உம்மை நிந்திக்கவுமில்லை. ஒரு நாளும் இல்லையென்று சொல்லாத தங்களை நானும் ஒருவரம் கேட்கிறேன், என் மாதா என்னைப்பிரிந்த துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாள். இதுவரையில் இவ்விதமான கஷ்டத்தை யனுபவித்ததில்லை. பட்டமகிஷியென்று இதுவரையிலுமே அதிக மரியாதையோடும் ஆதரவோடும் நடத்திவருகிறீர்கள், நான் பிரார்த்திப்பதற்காக இனிமேல் அதிக மரியாதையுடனும் ஆதரவுடனும் அவளை நடத்தவேண்டும். என்னை நினைத்து நினைத்து உன்னை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் மரணமடையாமல் அவளைப் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று தங்களை யாசிக்கிறேன். அவள் ஒன்று

படைக்கு ஒருவன் கொடைக்கு ஒருவன்.

மறியாதவள்; இனிமேல் அவளுக்கு உங்களைத் தவிர வேறு கதியில்லை; அவளுடைய சத்துருக்களின் கையில் அவளைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடாது. தங்களுடைய பிரியத்தாலும் மரியாதையாலுமே அவள் நான் திரும்பிவரும் வரையில் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். இன்னுமொருதரம் பிரார்த்திக்கிறேன். நான் வனத்திலிருந்து திரும்பிவந்து என் மாதாவை யமனுடைய பட்டணத்தில் போய்த் தேடும்படி வைக்காமலிருப்பது தங்களுடைய பொறுப்பு" என்றார். பரதன் கேகய தேசத்திலிருந்துவந்து கைகேயியைக் கடுமையாய்க் கண்டித்து இராமனுக்குத் தன்னால் நேர்ந்த கெடுதிக்காகத் தான் கௌஸல்யையிடத்தில் தன் துக்கத்தையும் பச்சாத்தாபத்தையும் தெரிவிக்க விரும்பி வருகையில் அவள் ஸ்திரீகளின் சுபாவத்தை முன்னிட்டு இவனும் கைகேயியுடன் சேர்ந்தே இதைச் செய்திருப்பானென்று வெகு குரூரமான வார்த்தைகளால் அவனுடைய மனதைப் புண்படுத்தினாள். அதைக் கேட்டுப் பரதன் நடுங்கித் தான் குற்றவாளியல்லவென்று கோரமான பிரமாணம் செய்தபிறகே கோபந் தணிந்து அவனிடத்தில் முன்போல் அன்பு கொண்டாள். இப்படியே தசரதர் அந்திகாலத்தில் தன்னிடத்தில் வந்திருந்தபொழுது புத்திர சோகம் தாங்காமல் குரூரமான சொற்களால் அவருடைய மனதைத் துளைக்க, அவர் தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு 'என்னை மன்னிக்கக்கடவாய். உன்னை வணங்குகிறேன்' என்றார். உடனே கௌஸல்யை புத்தி மயக்கம் நீங்கி "நாதா! கெட்டேன். தாங்கள் இந்த வார்த்தை சொல்லும்படியாய் அறிவீனத்தாலும் துக்கத்தாலும் புத்தி பிசகிநடந்துகொண்டேனே. இந்தப் பாபத்தைப் போக்கியருள வேண்டு"மென்று அவருடைய பாதங்களில் விழுந்தாள். இராமனைப் பரமாத்மாவென்று அறியாமல் கேவலம் லௌகிகமான குழந்தையென்றே எண்ணின இவள், முடிவு வரையிலே லோகத்து ஸ்திரீகளின் சுபாவத்தையே நன்குவிளக்கினாள்.

மரகதவல்லி.—புதிய பதிப்பு, இரண்டு ஆப்டோன் படங்களுடன் விலை அணா 12. துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது.

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

எரிமலை பொங்குகிறது.

ஸிஸிலித் தீவையடுத்த விபாரித்தீவிலுள்ள ஸத்ராம்பொலி என்ற எரிமலை ஜூன்மாதம் 27-ம் தேதிமுதல் பிரமாதமாகப் பொங்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. எரிமலை தீக் குழம்புகளையும் தீக் கற்களையும் கக்க, அவை ஆறுபோலப் பாய்ந்து கொண்டிருப்பதால் மலைப் பகுதிகளில் தீவிபத்துகள் எற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சாம்பற் புகைகள் வானத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஜனங்கள் மூச்சு விடமுடியாமல் அங்குமிங்கும் ஓடித் தவிக்கிறார்கள். அநேகர் கடற்கரைக்கு ஓடினார்கள். வேறு பலர், படகுகளில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். பலர் முழுகிப் போனார்கள். இத்துடன் மையிருளும் சேர்ந்துகொண்டது. அதிகாரிகள் டார்ப்பிடோ படகுகளை உதவிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

* * *

மதுபான விலக்கு.

மிஷ்டர் ஏ. டி. ஹோபார்ட் பின்வருமாறு இந்தியன் விட்னெஸ் என்னும் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறார்:

மதுபானஞ் செய்யும் வழக்கத்தை ஒழித்துவிடுவதாயின், அதிலிருந்து கவர்ன்மெண்டிற்குக் கிடைத்துவரும் வருமானத்திற்கு ஈடு செய்ய வேறு வழிகளைக் காட்டல் வேண்டுமென்று சிலர் அடிக்கடி கூறிவருகின்றனர். அமெரிக்காவின் நிலைமைக்கும் இந்தியாவின் நிலைமைக்கும் வித்தியாசமுண்டு. அமெரிக்காவில் மதுவிலக்குச் சட்டம் செய்யப்பட்டபோது அங்கு வரிகள் கன கடுமையாயிருந்தன. அங்ஙனமிருந்தும் வருஷம் ஒன்றுக்கு முப்பது கோடி டாலர் வருமானம் கிடைத்துவந்த இனத்தை அங்கு கைவிட்டுவிட்டனர். மதுவிலக்குப் பிரசாரம் செய்யும்பொழுதெல்லாம், மதுபானத்தில் பிரியமுள்ளவர்கள் இந்த இனத்தில் கிடைக்கும் வருமானம் போய்விட்டால் கவர்ன்மெண்டில் செல்வநிலைமை சீர்குலைந்து விடுமென்று பயங்காட்டிவந்தனர் ஆயினும் அந்தச் சட்டம் நிறைவேறியதற்குப் பிறகு கவர்ன்மெண்டார் திண்டாடுவதாக நான் கேள்விப்படவேயில்லை.

தாருகவனத்து முனிவர்களுக்குப் பரமசிவன் அருள் புரிதல்.